Eoin Colfer

Artemis Fowl

Incidentul din Arctica

Eoin Colfer

Artemis Fowl

INCIDENTUL DIN ARCTICA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COLFER, EOIN
Artemis Fowl: Incidentul din Arctica / Eoin Colfer;
trad.: Mihaela Papa
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2005
ISBN 973-576-730-9
I. Papa, Mihaela (trad.)
821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA

Traducere din limba engleză
MIHAELA PAPA

© Rao International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

iunie 2005

ISBN 973-576-730-9

Pentru Betty

CUPRINS

EVALUARE PSIHOLOGICĂ / 9

PROLOG: Murmansk, nordul Rusiei, cu doi ani în urmă / 11

CAPITOLUL 1: Legături de familie / 17

CAPITOLUL 2: Croazieră pentru Chix / 24

CAPITOLUL 3: În subteran / 52

CAPITOLUL 4: Fowl e corect / 75

CAPITOLUL 5: Fata lui tata / 86

CAPITOLUL 6: O excursie la Paris / 94

CAPITOLUL 7: Unind punctele / 118

CAPITOLUL 8: În Rusia, cu mănuşi / 132

CAPITOLUL 9: Oraşul asediat / 161

CAPITOLUL 10: Bucluc şi strădanie / 184

CAPITOLUL 11: „Mulch" zgomot pentru nimic / 205

CAPITOLUL 12: Băieţii s-au întors / 235

CAPITOLUL 13: Prin falie / 251

CAPITOLUL 14: Ziua tatălui / 289

UN EPILOG SAU DOUĂ / 305

UN INEDIT INTERVIU CU UN GENIU INFRACTOR / 313

Evaluare psihologică

Extras din „Anii adolescenței"

La vîrsta de 13 ani, subiectul nostru, Artemis Fowl, demonstra o inteligență mai mare decît a oricărui om de la Wolfgang Amadeus Mozart încoace. Artemis îl învinsese pe campionul european la șah Evan Kahoggi, într-un turneu on-line, brevetase mai mult de douăzeci și șapte de invenții și cîștigase concursul de proiecte pentru desemnarea planului după care se va construi noua Operă din Dublin. Făcuse, de asemenea, și un program de computer prin care transferase milioane de dolari din bănci elvețiene în propriul cont, falsificase o duzină de picturi impresioniste și înșelase Poporul elfilor cu o cantitate substanțială de aur.

Întrebarea este: „De ce? Ce l-a determinat pe Artemis să se implice în acțiuni ilicite?" Răspunsul: „Tatăl lui".

Artemis Fowl senior conducea un imperiu al lumii interlope care se întindea de la docurile din Dublin pînă la periferiile din Tokio. Avea însă ambiția să își creeze o reputație de om de afaceri

onest. Aşa că a cumpărat o navă comercială, a încărcat-o cu 250 000 de cutii de Coca-Cola şi a pornit spre Murmansk, în nordul Rusiei, unde pusese bazele unei afaceri care s-ar fi putut dovedi profitabilă zeci de ani de atunci înainte.

Din nefericire, Mafia rusească a decis că nu doreşte un magnat irlandez care să-şi taie o felie din porţia ei de piaţă şi a scufundat vasul în golful Kola. Artemis Fowl I a fost dat dispărut şi se presupunea că nu ar mai fi în viaţă. Artemis junior era acum la conducerea unui imperiu cu fonduri limitate. Pentru a recupera averea familiei, el s-a lansat într-o carieră în lumea interlopă din care avea să cîştige peste cincisprezece milioane de lire sterline în numai doi ani. Această imensă avere fusese cheltuită în mare parte pe finanţarea expediţiilor de căutare a tatălui său în Rusia. Artemis nu credea că tatăl lui era mort, cu toate că, pe măsură ce trecea timpul, era din ce în ce mai puţin probabil să mai fie găsit în viaţă. Artemis evita compania altor adolescenţi şi nu îi plăcea nici şcoala. Prefera, în schimb, să îşi petreacă timpul plănuind următoarea lovitură. Aşadar, cu toate că implicarea lui în răscoala goblinilor, pe cînd avea paisprezece ani, avea să fie o experienţă traumatică, înfiorătoare şi periculoasă, aceasta fusese, probabil, cel mai bun lucru care i se putea întîmpla. Cel puţin apucase să-şi petreacă ceva timp în aer liber şi să cunoască oameni noi.

Păcat că cei mai mulţi dintre aceştia încercau să îl omoare.

Raport sintetizat de J. Argon, doctor în psihologie, pentru arhivele Academiei Reconului.

PROLOG

Murmansk, nordul Rusiei, cu doi ani în urmă

Cei doi ruşi se înghesuiau în jurul unui foc făcut într-un butoi, încercînd inutil să se apere de frigul arctic. Golful Kola nu era locul unde ţi-ai fi dorit să fii din septembrie încolo – în nici un caz nu Murmansk. Acolo pînă şi urşii polari purtau fulare. Nicăieri nu era mai frig, decît poate în Noril'sk.

Cei doi bărbaţi erau gărzi ale mafiei şi erau mai degrabă obişnuiţi să îşi petreacă serile în BMW-uri furate. Cel mai mare dintre ei, Mihail Vassikin se uită la ceasul imitaţie de Rolex de sub mîneca hainei de blană.

– Chestia asta ar putea să îngheţe, zise el, lovindu-şi uşor ceasul subacvatic. Pe urmă ce-i mai fac?

– Nu te mai plînge atîta! spuse celălalt, pe care îl chema Kamar. E vina ta că trebuie să stăm aici în frig.

Vassikin tăcu o clipă.

– Poftim?

– Primiserăm ordine foarte clare: scufundaţi *Fowl Star*. Tot ce aveai de făcut era să arunci în aer portul. Era o navă destul de mare. Aruncai portul în aer şi vasul se ducea la fund. Dar nu, marele Vassikin a lovit pupa. Şi nici măcar n-ai mai dat o rachetă, ca să te asiguri că ai terminat treaba. Şi acum trebuie să căutăm supravieţuitori.

– Da' ce, nu s-a scufundat?

Kamar ridică din umeri.

– Şi ce dacă? S-a scufundat încet. Pasagerii au avut timp berechet să se agaţe de ceva. Vassikin, trăgătorul de elită! Şi bunică-mea ar fi tras mai bine.

Lyubkhin, omul Mafiei de pe docuri, se apropie înainte ca discuţia dintre cei doi să degenereze.

– Cum stă treaba? întrebă yakutul mare cît un urs.

Vassikin scuipă peste zidul cheiului.

– Cum să stea? Ai găsit ceva?

– Peşti morţi şi conteinere sparte, răspunse yakutul, întinzîndu-le celor doi o cană aburindă. Nimic viu. Au trecut deja opt ore. Am nişte oameni buni care cercetează toată zona de aici pînă la Capul Verde.

Kamar luă o gură bună, după care scuipă dezgustat.

– Ce e asta? Catran?

Lyubkhin rîse.

– E cola fierbinte, de pe *Fowl Star*. Pluteşte spre ţărm. Astăzi chiar că sîntem în Golful Kola.

– Ai grijă, spuse Vassikin vărsînd lichidul în zăpadă. Pe frigul ăsta sînt mai iritabil ca de obicei.

Aşa că nu mai face glume proaste. E de-ajuns că trebuie să îl ascult pe Kamar.

– Nu pentru multă vreme, mormăi colegul lui. Mai acoperim zona o dată, după care încheiem operaţiunea. Nimic nu poate supravieţui în apa asta timp de opt ore.

Vassikin întinse cana goală.

– N-ai ceva mai tare? O duşcă de votcă să alunge frigul? Ştiu că ai întotdeauna cîte o sticlă ascunsă pe undeva.

Lyubkhin îşi duse mîna la buzunar, dar se opri cînd staţia de emisie-recepţie de la centura lui începu să ţiuie. Trei semnale scurte.

– Trei bipuri. Ăsta e semnalul.

– Semnalul pentru ce?

Lyubkhin porni în grabă în josul docurilor, strigîndu-le peste umăr:

– Trei bipuri pe staţia radio. Cîinii poliţişti au găsit cu siguranţă pe cineva.

Supravieţuitorul nu era rus. Acest lucru era evident dacă te uitai la hainele lui. Totul, de la costumul de firmă pînă la haina de piele, fusese cu siguranţă cumpărat din Europa de Vest sau poate din America. Erau croite pe măsură şi confecţionate din materiale de cea mai bună calitate.

Cu toate că hainele omului erau aproape intacte, starea lui fizică nu era la fel de bună. Mîinile şi picioarele goale erau pline de degerături, un picior îi

atîrna într-o poziţie nefirească de la genunchi în jos, iar faţa îi era acoperită de arsuri grave.

Echipa de căutare îl cărase dintr-o rîpă aflată în sud, la trei clicuri distanţă de port, pe o targă improvizată dintr-o prelată.

Oamenii se adunară în jurul trofeului, bătînd din picioare pentru a alunga frigul ce le îngheţase extremităţile. Vassikin îşi făcu loc cu coatele prin mulţime, aşezîndu-se în genunchi pentru a vedea mai bine.

– O să-şi piardă piciorul cu siguranţă. Şi cîteva degete. Nici faţa nu arată prea bine.

– Mulţumim, doctore Mihail, comentă Kamar acru. Ceva acte?

Vassikin aplică un rapid „control", căutînd portofelul şi ceasul.

– Nimic. Ce ciudat. Te-ai aştepta ca un om aşa de bogat să aibă asupra lui ceva obiecte personale, nu?

Kamar clătină din cap.

– Aşa e. Se întoarse apoi către bărbaţii care stăteau în cerc. Aveţi zece secunde. După care daţi de bucluc. Păstraţi banii, dar toate celelalte le vreau înapoi.

Marinarii stătură pe gînduri. Nu era un om prea mare, dar făcea parte din mafie, sindicatul crimei organizate ruseşti.

Un portmoneu din piele circulă din mînă în mînă în grupul de marinari, alunecînd într-o cută a prelatei. Cîteva minute mai tîrziu, a fost ajuns din urmă de un ceas Cartier. Aur placat cu diamante. Făcea cît un salariu mediu rusesc pe cinci ani.

– Înţeleaptă decizie, zise Kamar înşfăcînd comoara.

– Ei bine, sări Vassikin, îl păstrăm?

Kamar scoase un card Visa din portmoneul de piele de ied şi citi numele.

– Oh, da, îl păstrăm, răspunse el, deschizîndu-şi mobilul. Şi pune nişte pături pe el! La ce baftă avem, s-ar putea să facă o pneumonie. Şi, crede-mă, nu vrem să i se întîmple ceva rău omului ăstuia. E lozul nostru cîştigător.

Kamar se entuziasmase, ceea ce nu îl caracteriza deloc.

Vassikin se ridică în picioare, împleticindu-se.

– Pe cine suni? Cine e individul ăsta?

Kamar selectă un număr din meniul de apelare rapidă.

– Îl sun pe Britva. Pe cine crezi că sun?

Vassikin păli. Era periculos să-l suni pe şef. Britva era cunoscut pentru obiceiul de a-i împuşca pe cei care îi aduceau veşti proaste.

– Sînt veşti bune, nu-i aşa? Ai să-i dai veşti bune?

Kamar îi întinse partenerului său cardul.

– Citeşte!

Vassikin îl studie pentru cîteva momente.

– Nu ştiu să citesc *angliski*. Ce spune? Cum îl cheamă?

Kamar îi spuse numele. Un zîmbet vag apăru pe faţa lui Mihail.

– Sună-l!

CAPITOLUL 1

Legături de familie

Pierderea soţului o afectase profund pe Angeline Fowl. Se închisese în camera ei, refuzînd să mai iasă. Se refugiase într-o lume a ei, preferînd visele despre viaţa trecută în locul realităţii. Probabil că nu s-ar fi vindecat dacă fiul ei, Artemis junior, nu ar fi făcut o învoială cu elful Holly Short: sănătatea mamei lui în schimbul a jumătate din cantitatea de aur pe care el o furase de la poliţia elfilor. După însănătoşirea mamei lui, Artemis şi-a concentrat eforturile asupra operaţiunilor de salvare a tatălui, investind o mare parte din averea familiei în deplasări în Rusia, spioni locali şi companii de căutare prin Internet.

Tînărul Artemis avea o porţie dublă din şiretenia familiei Fowl. Dar, după vindecarea mamei lui, care era o femeie frumoasă şi decentă, îi era din ce în ce mai greu să îşi pună în aplicare loviturile ingenioase.

Însă acestea îi erau, tot mai necesare pentru finanţarea operaţiunilor de căutate a tatălui său.

Angeline, neliniştită de fixaţia fiului ei şi făcîndu-şi griji în legătură cu efectele pe care ultimii doi ani le-ar putea avea asupra minţii lui, l-a înscris pe adolescent la o serie de şedinţe de tratament cu consilierul şcolii.

Cum să nu-ţi pară rău de el?!? Adică de consilier...

COLEGIUL PENTRU TINERI DOMNI, ST.BARTLEBY, WICKLOW, IRLANDA, ÎN PREZENT

Doctorul Po se lăsă pe spate în fotoliul său din piele, cu privirea zburîndu-i peste foaia din faţa lui.

– Acum, tinere domn Fowl, hai să discutăm!

Artemis scoase un oftat adînc, netezindu-şi o şuviţă neagră de pe fruntea-i palidă. Cînd vor învăţa oare oamenii că o minte ca a lui nu poate fi disecată? El citise mai multe cărţi de psihologie decît consilierul. Scrisese chiar un articol pentru *Jurnalul psihologului* sub pseudonimul Doctor F. Roy Dean Schlippe.

– Sigur, domnule doctor. Să discutăm despre fotoliul dumneavoastră. E din perioada victoriană?

Po mîngîie cu încîntare braţul din piele.

– Da, ai dreptate. E o moştenire de familie. Bunicul meu l-a cîştigat la o licitaţie la Sotheby. Se pare că făcuse parte din mobilierul de la palat. Era fotoliul preferat al reginei.

Un zîmbet nu foarte larg apăru pe buzele lui Artemis – nu mai mult de un centimetru.

– Sînteţi sigur, domnule doctor? De regulă nu se acceptă falsuri la palat.

Po strînse braţul fotoliului, întinzînd pielea.

– Te asigur, domnule Fowl, că e o piesă autentică.

Artemis se aplecă pentru a examina scaunul mai de aproape.

– E o copie foarte bună, sînt de acord. Dar priviţi aici! Privirea lui Po urmărea degetul băiatului. Acele ţinte la îmbinările mobilei. Vedeţi urmele acelea în zigzag? Sînt făcute de o maşină. A fost făcut în 1920, cel mai devreme. Bunicul dumneavoastră a fost păcălit. Dar ce contează? Un fotoliu e un fotoliu, un obiect fără importanţă, nu-i aşa, domnule doctor?

Po mîzgălea ceva de zor, încercînd să îşi ascundă consternarea.

– Da, Artemis, văd că eşti foarte inteligent. Exact cum reiese din dosar. Te ţii de jocuri. Dar hai să revenim cu discuţia la tine.

Artemis Fowl al II-lea îşi netezi o cută de la pantaloni.

– Avem o problemă, domnule doctor.

– Serios? Ce problemă?

– Problema e că ştiu toate răspunsurile ca la carte la toate întrebările pe care aţi dori să mi le puneţi.

Doctorul Po notă ceva pe foaia din faţa lui timp de un minut.

– Avem într-adevăr o problemă, Artemis. Dar nu e ceea ce îţi închipui tu, spuse el în cele din urmă.

Artemis se abţinu să nu zîmbească. Fără îndoială, doctorul îi va expune încă una dintre teoriile lui previzibile. Oare ce tulburare îi va mai găsi astăzi? Sindromul personalităţii multiple? Sau poate că era un mincinos patologic?

– Problema e că tu nu respecţi pe nimeni îndeajuns ca să ţi-l consideri egal.

Artemis fu surprins de această afirmaţie. Doctorul ăsta era mai deştept decît ceilalţi.

– E ridicol ce spuneţi. Sînt mai mulţi oameni pentru care am cel mai mare respect.

Po nu-şi ridică privirea din notiţele lui.

– Serios? De exemplu...?

Artemis reflectă un moment.

– Albert Einstein. Teoriile lui erau de cele mai multe ori corecte. Şi Arhimede, matematicianul grec.

– Dar cineva pe care chiar îl cunoşti?

Artemis continua să se gîndească. Nici un nume nu îi veni în minte.

– Ce zici? Nici un exemplu?

Artemis ridică din umeri.

– Se pare că dumneavoastră aveţi toate răspunsurile, doctore Po. Spuneţi-mi, vă rog!

Po deschise o fereastră pe laptopul lui.

– E extraordinar. De fiecare dată cînd citesc asta...

– Biografia mea, presupun?

– Da, explică o mulţime de lucruri.

– Ca de exemplu...?

Artemis era curios, deşi nu dorea să se arate interesat.

Doctorul Po listă o pagină.

– Păi, în primul rînd asociatul tău, Butler. O gardă de corp, din cîte înţeleg. O companie nu tocmai potrivită pentru un băiat atît de sensibil. Apoi mama ta. O femeie deosebită, după părerea mea, dar care nu are nici un fel de control asupra comportamentului tău. În cele din urmă, tatăl tău. După cum scrie aici, nu era un model foarte bun cînd era în viaţă.

Această remarcă îl duru, însă Artemis nu avea de gînd să îl lase pe doctor să vadă cît de mult.

– Dosarul dumneavoastră nu este corect, domnule doctor, spuse el. Tatăl meu este în viaţă. Dispărut, poate, dar în viaţă.

Po îşi verifică notiţele.

– Serios? Aveam impresia că a fost dat dispărut în urmă cu doi ani. Pînă şi tribunalele l-au declarat mort.

În vocea lui Artemis nu se distingea nici o urmă de emoţie, deşi inima îi bătea cu putere.

– Nu îmi pasă de ce spun tribunalele sau cei de la Crucea Roşie. E în viaţă şi eu îl voi găsi.

Po îşi mai notă repede ceva.

– Presupunînd că tatăl tău se va întoarce, ce se va întîmpla apoi? Îi vei călca pe urme? Vei fi şi tu un infractor ca el? Poate că eşti deja!

– Tatăl meu nu e un infractor, ripostă cu îndărătnicie. Era pe cale să transfere toate fondurile noastre în afaceri legale. Ceea ce s-a întîmplat la Murmansk nu a depins de el.

– Eviţi întrebarea, Artemis, spuse Po.

Dar Artemis se săturase de interogatoriu. Era timpul să înceapă un mic joc.

– De ce, doctore? întrebă el, părînd şocat. Este o problemă delicată. Din cîte ştiţi dumneavoastră, aş putea suferi de depresie.

– Probabil că ai putea, răspunse Po, sesizînd că e o cale prin care să scoată cazul la lumină. Aşa este?

Artemis îşi acoperi faţa cu palmele.

– E vorba despre mama mea, doctore.

– Mama ta? întrebă doctorul, încercînd să nu pară prea agitat.

Artemis trimisese deja acasă cinci-şase consilieri de la colegiul St. Bartleby în cursul acelui an. Ca să fim sinceri, şi Po fusese pe punctul de a-şi face singur bagajele. Dar acum...

– Mama mea...

Po se aplecă înainte în scaunul lui victorian fals.

– Mama ta...?

– Mă obligă să suport aceste ridicole şedinţe de terapie, în timp ce aşa-zişii consilieri ai şcolii nu sînt mai buni decît nişte binevoitori cu diplome prost îndrumaţi.

Po scoase un oftat.

– Foarte bine, Artemis, fie aşa! Dar să ştii că nu o să-ţi găseşti niciodată liniştea cît timp continui să fugi de problemele tale.

Artemis fu salvat de alte analize de vibraţiile telefonului mobil. Era o linie sigură, codată. O singură persoană avea numărul. Băiatul scoase telefonul din buzunar, deschizînd clapeta.

– Da?

Se auzi vocea lui Butler.

– Artemis, eu sînt.

– Evident. Sînt în mijlocul unei şedinţe.

– Am primit un mesaj.

– Da. De unde?

– Nu ştiu exact, dar e vorba despre *Fowl Star.*

Artemis simţi un fior pe şira spinării.

– Unde te afli?

– La poarta principală.

– Bravo. Vin imediat.

Doctorul Po îşi şterse ochelarii.

– Şedinţa nu s-a încheiat, tinere. Am făcut ceva progrese astăzi, chiar dacă nu vrei să recunoşti. Dacă pleci acum, voi fi obligat să îl informez pe decan.

Avertismentul nu mai ajunse la Artemis. El era deja cu gîndul în altă parte. Un bine cunoscut impuls electric îi furnica pielea. Era începutul a ceva important. Simţea acest lucru.

CAPITOLUL 2

Croazieră pentru Chix

Cartierul de Vest, Haven, teritoriul elementelor subpământene

Imaginea obişnuită a unui recon este aceea a unei fiinţe mici îmbrăcate în verde. Desigur, aceasta este imaginea pe care şi-au făcut-o oamenii despre reconi. Elfii au alte stereotipuri. Cei din Popor şi-i imaginează, de obicei, pe ofiţerii Poliţiei Elementelor Subpământene (Lower Elements Police) din Brigada de Recunoaştere (Recon) ca pe nişte gnomi corpolenţi sau nişte elfi vînjoşi, veniţi direct din echipele lor de zdrobit mingi, un sport dur care se juca în campionatul colegiului.

Căpitanul Holly Short nu se încadrează în nici una dintre aceste categorii. De fapt, ea ar fi ultima persoană la care te-ai aştepta să fie membra unităţii Recon. Dacă ar trebui să ghiceşti ce ocupaţie are,

mersul ei de felină şi muşchii viguroşi ar sugera mai degrabă meseria de gimnastă sau de săpător profesionist. Dar dacă priveşti dincolo de faţa drăguţă, poţi vedea în ochii săi o hotărîre atît de arzătoare, încît ar putea aprinde o lumînare de la zece paşi distanţă şi o minte ascuţită datorită căreia Holly devenise unul dintre cei mai respectaţi ofiţeri de la Recon.

Desigur, tehnic vorbind, Holly nu mai era asociată cu Reconul. De la cazul Fowl, cînd fusese capturată şi ţinută prizonieră pentru răscumpărare, şi pînă în prezent, poziţia ei ca prima femeie ofiţer era încă în stadiu de experiment. Singurul motiv pentru care ea nu era acasă udîndu-şi ferigile era că însuşi comandantul Root ameninţase că îşi va preda insigna dacă Holly va fi suspendată. Root ştia, deşi cei de la Afaceri Interne nu erau convinşi, că povestea cu răpirea nu fusese vina lui Holly şi că datorită reacţiei ei prompte au fost salvate vieţi.

Însă membrilor Consiliului nu le prea păsa de pierderea de vieţi omeneşti. Erau mai preocupaţi de pierderea aurului. Ei socoteau că Holly îi costase o bună parte din fondul de răscumpărare al Reconului. Holly era gata să zboare la suprafaţă şi să-l strîngă de gît pe Artemis Fowl pînă cînd acesta ar fi cedat aurul, dar nu aşa procedau ei. Cartea, scrierea de căpătîi a elfilor, spunea că o dată ce un om a reuşit să ia aur de la un elf, acesta îl poate păstra.

Aşadar, în loc s-o oblige să predea insigna, ofiţerii de la Afaceri Interne insistaseră ca Holly să fie trecută

la munca de jos – undeva unde nu ar fi putut provoca nici o încurcătură. Au trimis-o, evident, la supraveghere. Holly a fost expediată la Vamă şi Taxe, închisă într-o capsulă Cham şi lipită de peretele stîncii unde avea de supravegheat tunelul unui lift de presiune. Ajunsese într-o fundătură.

Acestea fiind spuse, contrabanda era o problemă serioasă pentru Poliţia Elementelor. Nu produsele cu care se făcea contrabanda, care erau în general nimicuri inofensive – ochelari de soare de firmă, DVD-uri, maşini de capuccino şi aşa mai departe. Metoda prin care acestea erau achiziţionate îi îngrijora pe cei din Forţele de Ordine.

Triada goblinilor B'wa Kell monopolizase piaţa de desfacere a produselor de contrabandă şi aceşti goblini deveniseră din ce în ce mai obraznici în excursiile lor la suprafaţă. Se zvonea chiar că şi-ar fi construit propria navetă de transport pentru a-şi face expediţiile mai profitabile din punct de vedere economic.

Singura problemă era că goblinii nu erau prea isteţi. Nu trebuia decît ca unul dintre ei să uite să-şi activeze scutul şi imediat poze cu goblini ar fi făcut înconjurul lumii. Apoi, Elementele Subpămîntene, ultima zonă de pe planetă unde Noroioşii nu aveau încă acces ar fi fost descoperite. Şi dacă acest lucru s-ar întîmpla, avînd în vedere felul de-a fi al oamenilor, efectele ar fi fost poluarea, mineritul excesiv şi exploatarea totală.

Aceasta însemna că fiecare amărît aflat pe lista neagră a departamentului trebuia să îşi petreacă luni în

şir la supraveghere. Acesta era şi motivul pentru care Holly era acum prinsă de peretele stîncii, obligată să păzească intrarea într-un tunel foarte rar folosit.

E37 era un ascensor sub presiune care ieşea la suprafaţă în centrul Parisului. Capitala europeană era catalogată ca o zonă de risc maxim, pentru care se eliberau extrem de rar vize. Numai pentru ofiţerii din Forţele de Ordine, în interes de serviciu. Nici un civil nu folosise tunelul de zeci de ani, însă avea totuşi nevoie de supraveghere douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămînă.

Holly se pricopsise cu Chix Verbil ca nou coleg de post. Precum cei mai mulţi dintre spriţi, acest Don Juan cu piele verde se credea darul lui Dumnezeu pentru femei şi îşi petrecea mai mult timp încercînd s-o impresioneze pe Holly decît să îşi facă meseria.

– Arăţi bine astă-seară, căpitane, fu replica de introducere a lui Chix. Ţi-ai făcut ceva la păr?

Holly ajustă rezoluţia ecranului, întrebîndu-se ce ar putea face cu un păr castaniu, tuns scurt.

– Concentrează-te, soldat! Ne-am putea trezi în mijlocul unui incident armat în următoarea secundă.

– Mă îndoiesc, căpitane. Aici e o linişte de mormînt. Îmi place serviciul ăsta. Simplu şi curat. Stai şi te relaxezi.

Holly îşi aruncă ochii pe geam. Verbil avea dreptate. Ceea ce fusese odată o suburbie înfloritiare devenise un oraş mort o dată ce tunelul se închisese pentru public. Doar cîte un trol căutînd de mîncare

mai trecea pe lîngă capsula lor. Cînd trolii începeau să îşi revendice teritoriul într-o zonă, ştiai că era o zonă părăsită.

– Nu sîntem decît noi doi, căpitane. Şi noaptea abia începe.

– Scuteşte-mă, Verbil! Concentrează-te la ce ai de făcut! Sau gradul de soldat nu e destul de mic pentru tine?

– Da, Holly. Pardon, da, căpitane.

Spriţii. Erau toţi la fel. Dă-le o pereche de aripi şi se cred irezistibili.

Holly îşi muşcă buza. Irosiseră destul din aurul cetăţenilor plătitori de taxe cu pînda lor. Mai-marii lor cu decoraţii ar trebui să renunţe la risipa asta. Dar nu voiau. Serviciul de supraveghere era ideal pentru a păstra ofiţerii incomozi departe de ochii publicului.

În ciuda acestui lucru, Holly îşi făcea treaba cît de bine putea. Nu avea de gînd să-i dea Tribunalului Afacerilor Interne şi mai multe dovezi împotriva ei.

Holly deschise pe ecranul de plasmă lista cu activităţile zilei. Indicii clemelor pneumatice erau pe verde. Suficient combustibil pentru ca naveta să rămînă suspendată acolo încă patru săptămîni lungi şi plictisitoare.

Pe listă urma verificarea termică.

– Chix, fă un tur! Trebuie să facem un control al activităţii termice.

Verbil rînji. Spriţilor le plăcea extraordinar de mult să zboare.

– Recepţionat, căpitane, zise el, legîndu-şi echipamentul de scanare termică deasupra pieptului.

Holly deschise o fereastră a navetei, iar Verbil năvăli afară, urcînd repede printre umbre. Instalaţia termală de pe pieptul lui invada zona cu raze sensibile la căldură. Holly porni programul de scanare termică pe computerul ei. Ecranul era plin de imagini neclare în diferite nuanţe de gri. Orice fiinţă vie ar fi fost detectată. Chiar şi din spatele unui perete de stîncă. Dar nu era nimic. Doar cîteva broaşte rîioase şi vîrful cozii unui trol ieşind din ecran.

Vocea lui Verbil răzbătu prin difuzor:

– Ce zici, căpitane, să mă uit mai de aproape?

Aceasta era problema cu scanerele portabile. Cu cît te îndepărtai, cu atît radiaţiile slăbeau în intensitate.

– Bine, Chix. Încă o tură. Să ai grijă!

– Nu-ţi face griji, Holly. Marele Chix se va păstra întreg pentru tine.

Holly se pregătea să-i dea o replică usturătoare, dar cuvintele îi rămaseră în gît. Ceva se mişca pe ecran.

– Chix, detectezi ceva?

– Afirmativ, căpitane. Detectez, da' nu ştiu ce.

Holly mări o secţiune a imaginii de pe ecran. Două fiinţe se deplasau la nivelul al doilea. Erau gri.

– Chix, rămîi pe poziţie. Continuă scanarea!

Gri? Cum puteau lucrurile gri să se mişte? Gri însemna mort. Fără căldură. Rece ca un mormînt. Şi totuşi...

– Garda sus, soldat Verbil. Posibile forţe ostile.

Holly deschise un canal de comunicaţie cu sediul central. Foaly, vrăjitorul tehnic al Reconului, avea deja, cu siguranţă, imaginile transmise de ei pe ecranul din cabina de supraveghere.

– Foaly, urmăreşti?

– Da, Holly, răspunse centaurul. Tocmai te transferam pe ecranul principal.

– Ce zici de imaginile astea? Gri şi se mişcă. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

– Nici eu. Au urmat cîteva clipe de linişte în care se auzeau zgomote de taste. Există două posibile explicaţii. Unu, defecţiune tehnică. Ar putea fi imagini fantomă dintr-un alt sistem. De exemplu interferenţe radio.

– Şi a doua explicaţie care ar fi?

– E atît de ridicolă că nici nu vreau s-o menţionez.

– Fii draguţ, Foaly, şi menţioneaz-o.

– Ei bine, ştiu că e ridicol, dar probabil cineva a găsit o cale să treacă de sistemul meu de supraveghere.

Holly păli. Dacă Foaly admitea posibilitatea, atunci era aproape sigur adevărat. Întrerupse legătura cu centaurul şi îşi îndreptă atenţia către soldatul Verbil.

– Chix, retrage-te! Înapoi, înapoi!

Spritul era atît de preocupat să o impresioneze pe frumuşica domnişoară căpitan, încît nu-şi dădea seama de gravitatea situaţiei.

– Nu te îngrijora, Holly. Sînt un sprit. Nimeni nu poate lovi un sprit.

Tocmai atunci, un proiectil trecînd prin fereastra unui tunel făcu o gaură de toată frumuseţea în aripa lui Verbil.

Holly îşi puse repede un pistol Neutrino 2 000 în toc în timp ce transmitea comenzi prin emiţătorul căştii.

– Cod 14. Repet. Cod 14. Elf doborît. Elf doborît. Sîntem atacaţi. E37. Trimiteţi paramedici şi întăriri.

Holly coborî prin trapă, picînd la baza tunelului. Se ascunse după o statuie a lui Frond, primul rege elf. Chix zăcea pe o movilă de gunoi pe artera principală de circulaţie. Nu arăta prea bine. Casca lui fusese îndoită de bucăţile căzute dintr-un zid, ceea ce făcea sistemul lui de comunicaţie complet inutil.

Holly trebuia să ajungă la el imediat, altfel n-ar fi rezistat. Spriţii aveau puteri de vindecare limitate. Puteau să facă să dispară un neg, însă erau neputincioşi în faţa rănilor deschise.

– Îţi fac legătura cu comandantul, auzi Holly vocea lui Foaly în urechea ei. Rămîi pe recepţie.

Tonul grav al comandantului Root răzbătu prin aer. Nu părea în toane bune. Dar nu era o surpriză.

– Căpitane Short, vreau să rămîi pe poziţie pînă vin întăririle.

– Negativ, comandante, Chix e lovit, trebuie să ajung la el.

– Holly, căpitanul Kelp va fi acolo în cîteva minute. Rămîi pe poziţie. Repet! Rămîi pe poziţie.

Holly scrîşni din dinţi de frustrare. Fusese la un pas de a fi dată afară din brigada Recon şi acum alte probleme. Ca să-l salveze pe Chix, trebuia să încalce un ordin direct.

Root îi simţi nehotărîrea.

– Holly, ascultă-mă! Nu ştim cu ce se trage asupra voastră, dar, orice ar fi, a trecut prin aripa lui Verbil. Vesta ta n-o să reziste. Aşa că stai la locul tău şi aşteaptă-l pe căpitanul Kelp.

Căpitanul Kelp. Probabil ofiţerul cel mai entuziast şi mai năbădăios al Reconului, bine cunoscut pentru faptul că îşi alesese porecla de Bucluc la ceremonia de absolvire. Totuşi, nu era nici un alt ofiţer pe care Holly ar fi preferat să îl aibă la acoperire.

– Nu, domnule, nu pot să aştept. Chix e lovit în aripă. Ştiţi ce înseamnă asta.

Un sprit împuşcat în aripă nu e la fel cu o pasăre rănită. Aripile erau organul cel mai important al unui sprit şi conţineau mai multe artere majore. O asemenea lovitură ar fi distrus cel puţin trei.

Comandantul Root scoase un oftat care se auzi în boxe ca un bîzîit.

– Bine, Holly, dar stai la pămînt. Nu vreau să-mi pierd vreunul dintre oameni astăzi.

Holly îşi scoase pistolul Neutrino din toc şi îl setă pe nivelul trei. Nu voia să îşi asume riscuri cu lunetiştii. Presupunînd că erau goblini din triada B'wa Kell, primul foc i-ar lăsa inconştienţi pentru cel puţin opt ore.

Se ridică şi ţîşni din spatele statuii. Imediat o rafală de gloanţe făcu să sară bucăţi în dreapta şi în stînga.

Holly alergă spre colegul căzut la pămînt, în tip ce gloanţele bîzîiau în jurul ei ca un roi de albine supersonice. În mod normal, într-o situaţie ca aceasta, a mişca victima e ultimul lucru recomandabil, dar, aflîndu-se sub o ploaie de gloanţe, nu aveau de ales. Holly îl apucă pe soldat de epoleţi şi îl ascunse după o navetă ruginită de aprovizionare.

Chix zăcuse acolo mult timp. Un zîmbet slab îi apăru pe faţă.

– Ai venit după mine, căpitane. Ştiam că o să vii.

Holly încercă să îşi ascundă îngrijorarea din voce.

– Sigur că am venit, Chix. Nu-mi las niciodată un om în urmă.

– Ştiam că nu-mi poţi rezista, spuse el respirînd greoi. Ştiam eu.

Apoi închise ochii. Era rănit grav. Poate prea grav.

Holly se concentră asupra rănii. „Vindecă", gîndi ea şi simţi magia înăuntrul ei sub forma a milioane de ace. Se răspîndi în braţele ei şi începu să i se scurgă prin degete. Îşi puse mîinile peste rana lui Verbil. Scînteile albastre din degete îi pătrundeau în rana din aripă şi dansau în jurul ei reparînd ţesutul ars şi înlocuind sîngele pierdut. Spritul începu să respire uşor şi o nuanţă de verde sănătos îi reapăru în obraji.

Holly răsuflă uşurată. Chix o să fie bine. Probabil că nu va mai zbura în nici o misiune cu acea aripă, dar va supravieţui. Aşează spiritul inconştient pe o

parte, avînd grijă să nu lovească aripa rănită. Acum urma să vadă ce era cu misterioasele forme gri. Holly îşi setă arma la nivelul patru şi alergă fără să ezite către intrarea în tunel.

În prima zi la Academia Recon, un gnom mare şi păros cu pieptul cît un trol-taur îl punea pe fiecare cadet în parte la zid şi îl avertiza să nu intre *niciodată* într-o clădire nesecurizată în timpul unui atac armat. Şi spunea acest lucru cît se poate de insistent, repetîndu-l în fiecare zi, pînă cînd regula se întipărea în creierul fiecărui cadet. Cu toate acestea, era chiar ceea ce nu făcuse Holly Short, căpitanul de la Brigada de Recunoaştere.

Aruncă în aer uşile duble ale terminalului şi se strecură înăuntru, la adăpostul unui birou de primire a pasagerilor. Cu mai puţin de patru sute de ani în urmă, această clădire fusese aglomerată ca un furnicar, plină de turişti stînd la coadă pentru vize de ieşire la suprafaţă. Parisul fusese o destinaţie foarte populară printre turişti. Dar, inevitabil, în cele din urmă părea că oamenii voiau capitala europeană numai pentru ei. Singurul loc unde elfii se mai simţeau în siguranţă era Disneyland-ul din Paris, unde nimeni nu întorcea capul după fiinţele micuţe, chiar dacă acestea erau verzi.

Holly îşi activă un senzor de mişcare în casketă şi scană clădirea prin panoul de securitate din cuarţ al biroului. Dacă s-ar fi mişcat ceva, imediat computerul

din cască ar fi semnalat subiectul încercuindu-l cu raze de lumină portocalie. Chiar în momentul cînd îşi ridică privirea, zări două siluete alergînd de-a lungul unei galerii către locul de îmbarcare. Erau goblini, într-adevăr. Alergau pe toate cele patru membre pentru a prinde viteză mai mare şi trăgeau după ei un conteiner pe roţi. Purtau nişte costume făcute dintr-o folie reflectorizantă şi căşti, evident pentru a păcăli senzorii termici. Foarte inteligent. Prea inteligent pentru goblini.

Holly alerga paralel cu goblinii, un etaj mai jos. Peste tot în jurul ei, vechi reclame se zăreau pe panouri.

„TUR DE DOUĂ SĂPTĂMÎNI DE SOLSTIŢIU."

„DOUĂZECI DE GRAME DE AUR."

„COPIII SUB ZECE ANI CĂLĂTORESC GRATUIT."

Împinse bariera şi trecu în fugă pe lîngă zona de control şi pe lîngă chioşcurile cu produse scutite de vamă. Goblinii coborau acum, cu bocancii şi mănuşile clămpănind pe o scară rulantă oprită. Unul dintre ei, din grabă, îşi pierdu casca. Era prea mare pentru a fi un goblin – avea mai mult de un metru. Îşi rotea, panicat, ochii fără pleoape şi îşi scotea limba bifurcată ca să îşi umezească pupilele.

Căpitanul Short trase cîteva focuri în fugă. Unul de-abia îl atinse în spate pe goblinul care se afla mai aproape de ea. Holly mîrîi. Nu atinsese nici un centru nervos. Dar nu era nimic. Acesta era dezavantajul costumelor din folie de acest gen. Erau conducătoare

de impulsuri neutrino. Curentul se răspîndi prin materialul costumului ca undele pe suprafaţa unui lac. Goblinul sări vreo doi metri în sus, după care se prăbuşi inconştient la baza scării rulante. Conteinerul, scăpat de sub control, se ciocni de o bandă de bagaje. Sute de obiecte mici cilindrice se vărsară dintr-un conteiner sfărîmat.

Goblinul al doilea trase o duzină de focuri în direcţia lui Holly. Dar ratã din cauzã cã mîinile îi tremurau de emoţie. Şi oricum trasul de la nivelul şoldului nu funcţionează decît în filme. Holly încercă să ia un prim-plan al armei cu camera ei din caschetă pentru a o identifica folosind baza de date din computer, însă vibraţia prea mare o împiedică.

Urmărirea continuă pe coridoare şi în zona de îmbarcare. Holly fu surprinsă să audă bîzîit de computere. Din cîte ştia ea, nu era curent electric aici. Inginerii de la Recon trebuie să fi desfiinţat generatoarele. Cine ar avea nevoie de curent aici?

Holly ştia deja răspunsul. Era nevoie de curent pentru a pilota o navetă şi pentru supravegherea misiunii. Cînd intră în hangar, suspiciunile îi fură confirmate. Goblinii îşi construiseră o navetă!

Era de necrezut. Goblinii de-abia aveau în creierele lor suficientă electricitate cît să aprindă un bec de 10 waţi. Cum ar fi putut ei construi o navetă? Şi totuşi naveta era acolo în faţa ei, ancorată asemenea coşmarului oricărui vînzător de navete uzate. Fiecare părticică din ea era veche de cel puţin zece

ani. Corpul navetei era peste tot cîrpit cu petice sudate şi prinse în şuruburi.

Holly îşi stăpîni uimirea, concentrîndu-se asupra urmăririi. Goblinul se opri pentru a înşfăca un set de aripi dintr-un conteiner. Holly ar fi putut să tragă în acel moment, dar ar fi fost riscant. Nu ar fi fost surprinsă dacă bateria nucleară a navetei nu ar fi fost protejată decît de un singur strat de plumb.

Goblinul profită de momentul de întîrziere pentru a coborî repede prin tunelul de acces. Acest tunel era unul dintre canalele naturale de ventilaţie care împînzesc mantaua şi scoarţa pămîntului. Din miezul incandescent al Pămîntului ţîşneau în sus prin aceste tunele jeturi de magmă la intervale neregulate. Dacă nu ar fi fost aceste canale prin care presiunea din interior era eliberată, Pămîntul ar fi explodat de mult. Cei din Forţele de Ordine foloseau această forţă naturală pentru curse expres la suprafaţă. Ofiţerii Reconului ieşeau cuprinşi de suflul magmei incandescente, protejaţi de capsule de titaniu, în cazuri de urgenţă. Pentru călătorii mai confortabile, navetele evitau jeturile de magmă, fiind propulsate de curenţi de aer cald, pînă la diversele terminale peste tot în lume.

Holly îşi domoli pasul. Goblinul nu avea unde să se ducă. Doar dacă ar fi zburat direct în tunel, dar nimeni nu era aşa de nebun. Orice ar fi fost prins de suflul magmatic ar fi fost ars şi descompus la nivel subatomic.

Intrarea în tunel era drept înainte. Masivă şi înconjurată de rocă bine carbonizată.

Holly deschise un canal de comunicaţie în cascheta ei.

– Ajunge, nu poţi merge mai departe, strigă ea acoperind urletul curenţilor ce veneau din miezul pământului. Renunţă! Nu poţi intra în tunel fără prognoză.

Prognoza însemna, în terminologia Reconului, informaţia tehnică. În acest caz, însemna prognozarea momentului în care magma va erupe. Precis, la zecimi de secundă. De obicei.

Goblinul ridică un soi de puşcă, ochind cu grijă de această dată. Apăsă trăgaciul, dar nu mai avea muniţie.

– Asta e problema cu armele non-nucleare, se descarcă, glumi Holly, împlinind tradiţia veche de secole a glumelor pompiereşti, deşi genunchii îi tremurau, ameninţînd să o lase.

Drept răspuns, goblinul aruncă cu arma în direcţia ei. Fu o aruncare foarte slabă, la cinci metri distanţă. Îi folosi însă ca diversiune, dîndu-i timp pentru a-şi porni aripile. Erau model vechi – cu motor rotativ şi un amortizor de sunet defect. Tunelul se umplu de zgomotul motorului.

De dincolo de aripi se mai auzi un zgomot. Un zgomot pe care Holly îl cunoştea bine din cele o mie de ore de zbor în tunele înscrise în registrul de evidenţă. Venea un jet de magmă.

Mintea lui Holly trebuia să găsească o soluţie în fracţiuni de secundă. Dacă goblinii ar fi reuşit cumva să conecteze terminalul la o sursă de curent, atunci

toate dispozitivele de siguranţă ar fi fost activate. Inclusiv...

Căpitanul Short făcu stînga-mprejur, dar uşile de siguranţă deja se închideau. Barierele antiflăcări erau activate automat de un senzor termic din tunel. Cînd un jet trecu pe dedesubt, uşi de oţel de doi metri grosime se închiseră, blocînd accesul în tunel şi separîndu-l de restul terminalului. Erau blocaţi şi cu un jet de magmă ţîşnind spre ei. Nu magma i-ar fi omorît – nu se revărsa prea mult. Însă aerul supraîncălzit i-ar fi uscat mai tare decît frunzele toamna.

Goblinul stătea pe marginea tunelului, fără să ştie că se apropia o erupţie. Holly se gîndi că nu se punea problema ca fugarul să fie îndeajuns de nebun încît să zboare prin tunel. Pur şi simplu ar fi fost prea prost.

Făcîndu-i cu mîna, plin de încredere, goblinul sări în tunel, ridicîndu-se rapid în zbor. Nu destul de rapid însă. Un jet de lavă lung de şapte metri îl înghiţi sărind ca un şarpe aflat la pîndă, consumîndu-i corpul în întregime.

Holly nu se puse pe plîns. Avea probleme de rezolvat. Uniformele Reconului aveau cabluri termale care să disperseze căldura în exces, însă în acest caz nu ar fi fost de ajuns. În cîteva secunde, un zid de căldură uscată va năvăli înauntru şi va ridica temperatura suficient de mult încît să crape pereţii.

Holly îşi ridică privirea. Un şir de vechi rezervoare de răcire erau încă fixate în tavanul tunelului. Îşi setă arma pe nivelul maxim şi începu să tragă în rezervoare.

Nu era timp pentru subtilităţi. Rezervoarele se găuriră, lăsînd să iasă aer stătut şi o urmă de lichid de răcire. Inutil. Trebuie să se fi scurs de-a lungul secolelor, iar goblinii nu s-au obosit să le schimbe vreodată. Dar mai era unul în partea stîngă, care rămăsese neatins. Un rezervor negru, înalt, care sărea în ochi dintre cele verzi, standard, din echipamentul Forţelor. Holly se aşeză chiar dedesubtul lui şi trase.

Douăsprezece mii de litri de lichid de răcire se vărsară asupra ei chiar în momentul cînd valul de căldură năvăli din tunel. Fu o senzaţie curioasă – se simţi arsă şi îngheţată în acelaşi timp. Simţit băşici umflîndu-i-se pe pielea de pe umeri, sparte apoi sub greutatea apei. Căpitanul Short căzu în genunchi, cu plămînii însetaţi după oxigen. Dar nu putea respira, nu acum. Şi nici nu putea ridica mîna să deschidă rezervorul de oxigen al caschetei.

Cînd, în sfîrşit, zgomotul se opri, Holly deschise ochii. Tunelul era plin de aburi. Îşi activă dezaburitoarele vizorului şi se ridică. Apa se scurgea de pe costumul ei antifricţiune. Îşi desfăcu închizătorile etanşe ale căştii şi trase adînc aer în piept. Era încă fierbinte, dar respirabil.

În spatele ei, uşile de siguranţă se deschiseră şi căpitanul Bucluc Kelp apăru împreună cu Echipa de Intervenţie Rapidă.

– Bună manevră, căpitane!

Holly nu răspunse. Era prea absorbită de arma abandonată de goblinul abia vaporizat. Era o puşcă

uriaşă, lungă de aproape o jumătate de metru, cu un telescop montat deasupra ţevii.

Primul gînd al lui Holly fu că cei din B'wa Kell îşi fabricau singuri armele. Dar acum îşi dădea seama că adevărul era mult mai înspăimîntător. Ridică puşca de pe o rocă aproape topită. Recunoscu modelul din cursul ei de Istorie a Forţelor de Ordine. Un vechi laser Softnose. Acestea fuseseră scoase din legalitate cu mult timp în urmă. Dar nu era numai atît. În locul unei surse de electricitate de provenienţă elfă, arma era alimentată cu baterii alcaline AAA fabricate de oameni.

– Bucluc, strigă ea, hai să vezi ceva.

– *D'arvit,* înjură Kelp, gîfîind. Îşi îndreptă imediat mîna către butoanele canalelor de emisie radio de pe casca sa. Vreau să-i vorbesc pe o linie prioritară comandantului Root. Avem de-a face cu un car de contrabandă *clasa A.* Da, *clasa A.* Am nevoie de o echipă întreagă de la Tehnic. Cu tot cu Foaly. Vreau tot sectorul izolat.

Bucluc continuă să împrăştie ordine, dar în urechile lui Holly acestea se reduceau la un bîzîit distant. B'wa Kell făceau comerţ cu oamenii. Oamenii şi goblinii colaborau la reactivarea unor arme vechi scoase în afara legii. Şi, din moment ce armele erau aici, cît va mai dura pînă cînd vor veni Noroioşii?

Ajutorul sosi la timp. În doar treizeci de minute atîtea reflectoare cu halogen invadaseră tunelul E37,

încît totul semăna cu premiera unui film în Golem World.

Foaly era în genunchi, examinîndu-l pe goblinul inconştient de lîngă scara rulantă. Centaurul era motivul principal pentru care oamenii nu descoperiseră încă elfii din straturile subterane. Era un geniu în tehnică şi un pionier în toate descoperirile majore de la prognozarea erupţiilor de magmă pînă la tehnologia de ştergere a memoriei. Şi cu fiecare descoperire, devenea din ce în ce mai plin de el şi mai enervant. Dar se zvonea că ar avea o slăbiciune pentru o anumită femeie ofiţer de la Recon. De fapt, pentru singura femeie de la Recon.

– Bravo, Holly, spuse el, plimbîndu-şi mîna peste costumul reflectorizant al goblinului. Tocmai ai trecut printr-un incendiu cu un kebab.

– Aşa, Foaly, distrage atenţia de la faptul că cei din B'wa Kell ţi-au înşelat senzorii.

Foaly încercă una dintre căşti.

– Nu din B'wa Kell. Nu se poate. Nu i-ar duce capul. Goblinii pur şi simplu nu au capacitatea să facă aşa ceva. Aceste lucruri sînt făcute de oameni.

Holly mîrîi.

– Şi de unde ştii tu asta? Recunoşti cusăturile?

– Nu, răspunse el aruncîndu-i casca lui Holly.

Holly citi eticheta: „Fabricat în Germania".

– Aş zice că e un costum de pompier. Materialul menţine căldura în afară, dar şi înăuntru. E treabă serioasă, Holly. Nu e vorba de cîteva cămăşi de firmă

sau o cutie de ciocolată. Oamenii fac contrabandă serioasă cu goblinii.

Foaly se dădu la o parte pentru a face loc echipei tehnice să ajungă la prizonier. Specialiştii urmau să îi injecteze goblinului inconştient un somnifer subcutanat. Somniferul conţinea capsule de sedativ, precum şi un detonator. Odată implantat, infractorul putea fi doborît prin computer, în momentul cînd cei din Recon îşi dădeau seama că este implicat într-o afacere ilegală.

– Ştii cine e posibil să fie implicat în asta, nu? spuse Holly.

Foaly îşi dădu ochii peste cap.

– Oh, lasă-mă să ghicesc. Marele inamic al căpitanului Short, conaşu' Artemis Fowl.

– Dar cine altcineva ar mai putea fi?

– Oricine. Poporul are contacte cu Noroioşii de cîţiva ani buni.

– Serios? Şi cîţi dintre ei au rămas cu memoria intactă?

Foaly se prefăcu atunci că se gîndeşte, ajustîndu-şi pălăria din folie metalică, îndesată pe cap, pentru a devia semnalele care i-ar putea investiga creierul.

– Trei, mormăi el în cele din urmă.

– Cîţi?

– Trei, bine?

– Exact. Foaly şi gorilele lui. Artemis e în spatele acţiunii. Ascultă ce-ţi spun.

– Ce ţi-ar mai plăcea să fie el! Ai avea în sfîrşit ocazia să te răzbuni. Îţi aminteşti ce s-a întîmplat

ultima dată cînd Reconul i s-a împotrivit lui Artemis Fowl, nu-i aşa?

– Îmi amintesc, dar asta chiar a fost ultima dată.

Foaly zîmbi ironic.

– Îţi amintesc că ar trebui să aibă 13 ani acum.

Mîna lui Holly alunecă spre bastonul electric.

– Nu-mi pasă cîţi ani are. Un mic şoc şi va dormi ca un bebeluş.

Foaly clătină din cap spre intrare.

– Eu în locul tău mi-aş păstra şocurile. O să ai nevoie de ele.

Holly îi urmări privirea. Comandantul Julius Root trecea ca vîrtejul prin zona de securitate. Cu cît vedea mai multe, cu atît faţa lui devenea mai roşie, de unde şi porecla Beetroot[1].

– Comandante, începu Holly. Trebuie să vedeţi ceva.

Privirea fixă a lui Root o făcu să tacă.

– Ce-a fost în capul tău?

– Mă scuzaţi, domnule?

– Nu mă lua cu de-astea! Eram în Operaţional cînd s-a întîmplat totul. Am văzut transmisia video de la casca ta.

– Of.

– Of nu prea descrie corect situaţia, căpitane! Lui Root îi tremura de emoţie părul gri, tuns periuţă.

– Trebuia să fie o misiune de supraveghere. Erau mai multe echipe de întăriri care stăteau pe fundurile

[1] Beetroot, în engleză „sfeclă" (n.red.)

lor bine antrenate aşteptînd să le chemi. Dar nu, căpitanul Short decide să se lupte cu B'wa Kell de una singură.

– Aveam un om doborît, domnule. Nu aveam de ales.

– Şi, de fapt, ce făcea Verbil acolo?

Pentru prima dată Holly îşi lăsă privirea în jos.

– Eu îl trimisesem să facă un control al activităţii termice. După regulament.

Root dădu din cap.

– Am vorbit cu paramedicul warloc. Verbil o să fie bine, dar a terminat cu zborul. O să fie un proces, desigur.

– Da, domnule, am înţeles.

– O formalitate, sînt sigur, dar ştii cum sînt cei din Consiliu.

Holly îi cunoştea pe membrii Consiliului prea bine. Ea urma să fie primul ofiţer din istoria Reconului care va fi investigat pentru două cazuri diferite.

– Şi ce se aude despre clasa A?

Toate tipurile de contrabandă erau clasificate, iar clasa A era codul pentru tehnologie umană periculoasă. Surse de electricitate, de exemplu.

– Pe aici, domnule!

Holly îi conduse înspre partea din spate a zonei de întreţinere, unde se afla docul pentru navete. Acolo, fusese construită o cupolă cu ieşire spre zonele de acces limitat. Trecu printre uşile batante înghеţate.

– Vedeţi? E grav.

Root studia probele. Pe docul de încărcare al navetei se aflau lăzi cu baterii alcaline. Holly alese un pachet.

– Baterii subţiri, spuse ea. O sursă de energie obişnuită pentru oameni. Primitivă, ineficientă şi dezastruoasă pentru mediu. Sînt douăsprezece lăzi chiar aici. Cine ştie cîte mai sînt în tunele!?!

Root nu fu impresionat.

– Iartă-mă că nu tremur de frică. Deci cîţiva goblini se amuză cu jocuri video omeneşti. Ce-i cu asta?

Foaly zări laserul Softnose al goblinului.

– Oh, nu! spuse el studiind arma.

– Exact, întări Holly.

Comandantului nu îi plăcea că era lăsat în afara conversaţiei.

– Oh, nu? Sper că erai melodramatic.

– Nu, şefu', răspunse centaurul, serios de această dată. E serioasă treaba. Cei din B'wa Kell folosesc bateriile pentru a alimenta vechile lasere Softnose. Nu pot să tragă mai mult de şase focuri cu o baterie. Dar dacă fiecare goblin face rost de un pumn de baterii, asta înseamnă o grămadă de focuri.

– Lasere Softnose? Dar au fost scoase în afara legii acum zeci de ani. Nu au fost toate reciclate?

Foaly dădu din cap.

– Aşa presupuneam. Departamentul meu a supravegheat topirile. Nu că am fi considerat asta o prioritate. Acel model era alimentat la început cu o singură baterie solară, cu o durată de viaţă mai mică de zece

ani. Evident, cineva a reuşit să sustragă cîteva din depozitul pentru reciclare.

– Destul de multe, dacă mă uit la toate bateriile. Asta e tot ce-mi lipsea – goblini cu lasere Softnose.

Teoria din spatele tehnicii Softnose implica amplasarea unui inhibitor pe detonator, ceea ce permitea laserului să se deplasezze la viteze mai mici, astfel încît acesta putea chiar să penetreze ţinta. Iniţial produse pentru industria minieră, acestea au fost repede adaptate de către fabricanţii de arme mai lacomi.

Armele Softnose au fost repede scoase în afara legii pentru motivul evident că erau proiectate să ucidă, nu să imobilizeze. Din cînd în cînd, mai cădea cîte una în mîinile vreunui bandit. Dar ce se întîmpa aici nu părea să fie comerţ mărunt la negru. Părea că cineva plănuieşte ceva de anvergură.

– Ştii ce e îngrijorător în toată povestea asta? întrebă Foaly.

– Nu, răspunse Root, cu un calm aparent. Care e lucrul îngrijorător?

Foaly răsuci arma.

– Felul în care arma a fost adaptată să poată funcţiona cu bateriile omeneşti. Foarte inteligent. Un goblin nu şi-ar fi dat seama singur.

– Dar de ce au adaptat armele? întrebă comandantul. De ce nu folosesc vechile baterii solare?

– Acele baterii solare sînt foarte rare. Valorează greutatea lor în aur. Vînzătorii de antichităţi le folosesc să alimenteze tot felul de dispozitive. Şi ar fi

imposibil să construieşti o fabrică de baterii de orice fel fără ca senzorii mei să înregistreze emisiile. E mai simplu să le furi de la oameni.

Root îşi aprinse una dintre celebrele lui ţigări din ciuperci.

– Spune-mi că asta e tot. Spune-mi că nu mai e nimic altceva.

Privirea lui Holly se plimba înainte şi înapoi spre partea din spate a hangarului. Root îi surprinse privirea şi îşi făcu loc printre lăzi, către naveta improvizată ancorată în port. Comandantul urcă în vehicul.

– Ce e asta, Foaly?

Centaurul îşi plimbă mîna peste cala navetei.

– Uimitor. Au construit o navetă din resturi. Mă mir că chestia asta se ridică de pe pămînt.

Comandantul trase din ţigara lui din ciuperci.

– După ce te saturi să-i admiri pe goblini, Foaly, poate îmi explici cum au ajuns ei să pună mîna pe toate aceste lucruri. Credeam că toate componentele de navetă învechite trebuie distruse.

– Aşa credeam şi eu. Am retras personal o parte din piese. Propulsorul *starbord* era în E1 pînă anul trecut, cînd căpitanul Short l-a distrus. Îmi amintesc că am semnat ordinul de dezmembrare.

Root irosi o secundă pentru a-i arunca lui Holly o privire plină de reproş.

– Deci acum avem şi componente de navetă care dispar de la reciclare şi lasere Softnose. Aflaţi cum a ajuns naveta asta aici. Demontaţi-o bucată cu bucată.

Vreau să căutaţi peste tot după amprente şi ADN. Înregistraţi toate seriile în calculator. Vedeţi dacă există vreun numitor comun.

Foaly dădu din cap.

– Bună idee. O să pun pe cineva să facă asta.

– Nu, Foaly. Tu să faci asta! E o prioritate. Deci lasă-ţi teoriile despre conspiraţii deoparte pentru cîteva zile şi găseşte-mi elful care operează din interior şi vinde gunoaiele astea!

– Dar, Julius, asta e muncă de rutină.

Root se apropie cu un pas.

– Unu: nu-mi mai spune Julius. Şi doi: eu zic că e muncă pentru măgari.

Foaly observă vena pulsînd pe fruntea comandantului.

– Am înţeles, răspunse el, luînd un computer de mînă de la centura lui. *Mă* voi ocupa de această problemă.

– Aşa să faci. Acum, căpitane Short, ce spune prizonierul tău?

Holly ridică din umeri.

– Nu ştiu, e încă inconştient. O să scuipe cenuşă o lună de zile după ce se trezeşte. În fine, ştiţi cum merge treaba în B'wa Kell. Soldaţilor nu li se spune nimic. Tipul acesta nu e unul dintre cei mari. Îmi pare rău că nu ne permite Cartea să folosim hipnoza pe alţi elfi.

– Hm, spuse Root, cu faţa la fel de roşie ca fundul unui babuin.

– Şi mie îmi pare şi mai rău că ne-a interzis Convenţia de la Atlanta să folosim serul adevărului. L-am fi umplut pe deţinut cu ser pînă cînd ar fi cîntat ca un noroios beat.

Comandantul respiră adînc de cîteva ori, calmîndu-se înainte ca inima să îi plesnească.

– Ceea ce avem de aflat aici este de unde vin aceste baterii şi dacă mai sînt şi altele pe teritoriul Elementelor Subpămîntene.

Holly inspiră adînc.

– Am o teorie, domnule.

– Nu-mi spune, mormăi Root. Artemis Fowl, aşa e?

– Cine altcineva ar putea fi? Ştiam că se va întoarce. Ştiam eu.

– Ştii legile, Holly. Ne-a învins anul trecut. Jocul s-a încheiat. Aşa spune Cartea.

– Da, domnule. Dar atunci a fost un alt joc. Joc nou, reguli noi. Dacă Fowl le furnizează baterii celor din B'wa Kell, am putea măcar să verificăm.

Root rămase pe gînduri. Dacă Fowl era în spatele acestei acţiuni, lucrurile ar putea deveni foarte complicate, foarte repede.

– Nu-mi place ideea să-l interoghez pe Fowl pe terenul lui. Dar nu-l putem aduce aici. Presiunea din subteran l-ar omorî.

Holly nu era de acord.

– Nu şi dacă îl ţinem într-un mediu securizat. Oraşul are presiune controlată. La fel şi navetele.

– Bine, du-te, admise comandantul în sfîrşit. Adu-l să avem o mică discuţie. Adu-l şi pe uriaş.

– Butler?

– Da, Butler. Root se opri. Dar ţine minte, Holly, vom face cîteva teste, asta e tot. Nu vreau să te foloseşti de situaţie ca să îţi reglezi conturile.

– Nu, domnule. E strict profesional.

– Îmi dai cuvîntul tău?

– Da, domnule. Vă garantez.

Root strivi mucul de ţigară cu călcîiul.

– Nu vreau să mai fie cineva rănit astăzi. Nici măcar Artemis Fowl.

– S-a'nţeles.

– Bine, adăugă comandantul, nu dacă nu e absolut necesar.

CAPITOLUL 3

În subteran

Colegiul pentru tineri domni St. Bartleby

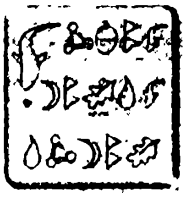

Butler se aflase în serviciul lui Artemis Fowl chiar de la naşterea băiatului. Îşi petrecuse prima noapte de serviciu stînd de pază în maternitatea Sisters of Mercy. De peste zece ani, Butler fusese profesor, mentor şi gardă de corp pentru tînărul moştenitor. Cei doi nu fuseseră niciodată despărţiţi mai mult de o săptămînă. Pînă acum. El ştia că acest lucru nu ar fi trebuit să-l deranjeze. Un bodyguard nu are voie să se ataşeze emoţional de clientul lui. I-ar afecta deciziile. Dar, în momentele lui de intimitate, Butler nu putea să nu se gîndească la moştenitorul Fowl ca la fiul sau la fratele mai mic pe care nu-l avusese niciodată.

Butler parcase maşina Bentley Arnage Red Label pe aleea din faţa colegiului. Un lucru era clar: valetul eurasian devenise şi mai solid de la ultima sesiune de

examene încoace. De cînd Artemis era la internat, Butler îşi petrecea majoritatea timpului în sala de gimnastică. În realitate, se cam plictisise să tragă de fiare, dar conducerea şcolii refuzase categoric să îi instaleze un pat în camera băiatului. Iar cînd grădinarul descoperise ascunzătoarea bodyguardului în apropierea spaţiului verde, i s-a interzis cu totul accesul în perimetrul colegiului.

Artemis se strecură pe poarta de la intrarea colegiului, gîndindu-se încă la comentariile doctorului Po.

– Probleme, domnule? întrebă Butler observînd expresia amară de pe faţa şefului său.

Artemis se furişă în Bentley-ul interior din piele şi luă o sticlă de apă plată din bar.

– Deloc, Butler. Încă o gargară psihologică, atîta tot.

Butler îşi păstră tonul vocii neschimbat.

– E nevoie să vorbesc cu el?

– Nu, stai liniştit. Ce noutăţi mai ai despre *Fowl Star?*

– Am primit un e-mail azi-dimineaţă. E un fişier MPEG. Artemis se încruntă. Nu putea accesa fişiere video MPEG pe telefonul lui mobil.

Butler scoase un computer portabil din bordul maşinii. Mă gîndeam că o să fii nerăbdător să îl vezi, aşa că l-am descărcat aici.

Îi dădu computerul peste umăr. Artemis activă micul laptop deschizînd ecranul color plat. Prima dată crezu că bateria e moartă, apoi îşi dădu seama că imaginile arătau un cîmp acoperit cu zăpadă. Alb peste alb – doar nişte palide umbre indicau adînciturі sau mici dîmburi.

Artemis îşi simţi stomacul strîngîndu-i-se de nelinişte. Era ciudat cum o imagine atît de nevinovată putea să fie atît de răscolitoare.

Camera era apoi îndreptată în sus, arătînd un asfinţit în culori pale. Apoi un obiect negru, curbat, undeva în depărtare. Un scîrţîit ritmic se auzea prin boxe, în timp ce cameramanul înainta prin zăpadă. Obiectul devenea din ce în ce mai clar. Era un bărbat aşezat pe... nu, *legat de* un scaun. Se auzi clinchetul cuburilor de gheaţă din paharul lui Artemis. Îi tremurau mîinile.

Bărbatul era îmbrăcat în zdrenţele care mai rămăseseră din ceea ce fusese odată un costum elegant. Faţa îi era însemnată de răni ca nişte fulgere şi părea că nu avea un picior. Nu se vedea foarte clar. Artemis începuse să respire greu, ca la un concurs de maraton.

Omul avea o pancartă atîrnată de gît. Era din carton. Cu litere groase, negre era scris: *Zdrazdvuy, syn.* Camera arăta mesajul în prim-plan pentru cîteva secunde după care imaginea se opri.

– Asta e tot?

Butler dădu din cap afirmativ.

– Doar bărbatul şi inscripţia. Asta e tot.

– *Zdrazdvuy, syn*, mormăi Artemis cu un accent impecabil. De cînd tatăl lui dispăruse, învăţase singur limba.

– Să-ţi traduc? întrebă Butler, de asemenea vorbitor de rusă.

Prinsese cîteva ceva în timpul unei misiuni de cinci ani cu o echipă de spionaj pe la sfîrşitul anilor

1980. Totuşi accentul lui nu era atît de bun ca acela al şefului său.

– Ştiu ce înseamnă, răspunse Artemis. *Zdrazdvuy, syn:* „Bună ziua, fiule".

Butler intră pe o şosea cu două benzi. Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă preţ de cîteva minute. Pînă la urmă, Butler trebui să întrebe.

– Crezi că e el, Artemis? S-ar putea ca omul acela să fie tatăl tău?

Artemis derulă imaginea, oprindu-se la cadrul cu faţa bărbatului misterios. Atinse ecranul şi distorsiuni colorate se împrăştiară de-a lungul acestuia.

– Cred că da, Butler. Dar calitatea imaginii e slabă. Nu pot fi sigur.

Butler înţelegea emoţiile prin care trecea tînărul lui protejat. El însuşi pierduse pe cineva pe nava *Fowl Star.* Unchiul lui, Maiorul, fusese însărcinat cu protecţia tatălui lui Artemis în acea călătorie. Însă trupul Maiorului fusese identificat la morga din Tchersky.

– Trebuie să urmărim firul acesta, Butler, spuse Artemis după ce-şi reveni.

– Ştii ce urmează, nu?

– Da, o cerere de răscumpărare. Acesta e doar un gest cu care ei încearcă să mă agaseze, sperînd să îmi atragă atenţia. Trebuie să încasez nişte bani din aurul Poporului. Contactează-l imediat pe Lars în Zürich!

Butler acceleră şi trecu pe prima bandă.

– Domnule Artemis, eu am ceva experienţă în asemenea situaţii.

Artemis nu-l întrerupse. Înainte de naşterea actualului său protejat, Butler avusese o activitate variată.

– Matricea după care operează de obicei răpitorii este de a elimina toţi martorii. Apoi, de regulă, încearcă să se elimine reciproc, pentru a evita să împartă răscumpărarea.

– Ce vrei să spui de fapt?

– Vreau să spun că a plăti răscumpărarea nu garantează în nici un fel siguranţa tatălui tău. Dacă într-adevăr acel om este tatăl tău. Este posibil ca sechestratorii să ia banii şi apoi să ne omoare pe toţi.

Artemis studia ecranul.

– Ai dreptate, desigur. Trebuie să pun la cale un plan.

Butler înghiţi în sec. Îşi aduse aminte de ultimul plan. Fuseseră amîndoi la un pas de moarte şi aproape că provocaseră un conflict planetar între specii. Butler era un om care nu se speria uşor, însă sclipirea din ochii lui Artemis îi dădea fiori pe şira spinării.

TERMINALUL E1: TARA, IRLANDA

Căpitanul Holly Short se hotărî să lucreze două schimburi şi să urce imediat la suprafaţă. Se oprit doar pentru un baton nutritiv şi un shake energizant înainte să sară în prima navetă spre terminalul Tara.

Unul dintre funcţionarii din terminal îi punea beţe în roate. Şeful serviciului de pază era iritat deoarece căpitanul Short nu numai că întrerupsese tot traficul

pentru a lua o capsulă prioritară pe E1, dar trăsese nişte sfori pentru a rechiziţiona şi o întreagă navetă pentru retur.

– De ce nu mai verifici încă o dată sistemul? zise Holly printre dinţi. Acum trebuie să fi venit autorizaţia de la sediul central al poliţiei.

Gnomul corpolent verifică informaţia pe computerul de mînă.

– Nu, doamnă, n-am nimic.

– Uite ce e, domnule...

– Comandant Terryl.

– *Comandant* Terryl. Sînt într-o misiune importantă. E vorba de securitatea naţională. Am nevoie ca tu să păstrezi holul sosirilor complet liber pentru următoarele două ore.

Terryl făcu o scenă grozavă, prefăcîndu-se că leşină.

– Următoarele două ore! Nu ştii ce spui, fetiţo! Am trei navete care vin dinspre Atlantida. Ce-o să le spun? Că s-a contramandat turu' din cauza şmecheriilor secrete ale ălora de la Recon? Sîntem în sezonu' de vîrf. Nu pot să opresc circulaţia. În nici un caz!

Holly ridică din umeri.

– Bine. Atunci lasă-i pe turişti să-i vadă pe cei doi oameni pe care îi aduc aici jos. O să fie grozav, îţi garantez.

– Doi oameni? întrebă contrariat şeful securităţii. Înăuntrul terminalului? Sînteţi nebuni?

Holly era în criză de timp şi începuse şi să îşi piardă răbdarea.

– Vezi asta? îl întrebă ea, arătîndu-i însemnele de pe cascheta ei. Sînt un ofiţer din Forţele de Ordine. Căpitan. Nici un gnom, poliţist de două parale, n-o să stea în cale cînd dau un ordin.

Terryl se îndreptă de spate ca să pară mai înalt, ajungînd astfel la vreo şaptezeci de centimetri.

– Mda, am auzit de tine. Zăpăcita aia de fată căpitan. Ai cam făcut valuri pe aici anul trecut, nu-i aşa? Lingourile mele de impozit o să plătească mult şi bine după încurcătura ta.

– Întreabă la Centru, birocrat tîmpit!

– Poţi să mă faci cum vrei, domnişoară. Avem şi noi regulile noastre aici şi fără confirmare de jos eu nu pot face absolut nimic să le schimb. Şi în nici un caz nu pentru o fetişcană cu o armă şi o problemă de atitudine.

– Atunci să luăm legătura cu cei de la sediul central!

Terryl pufni.

– Magma a început să se învolbureze. E greu să mai găseşti o linie liberă. Poate mai încerc după ce-mi fac rondul. Mergi şi stai jos în sala de Plecări!

Holy îşi duse mîna spre bastonul electric.

– Ştii ce faci, nu-i aşa?

– Ce? se răsti gnomul.

– Obstrucţionezi o operaţiune a Forţelor de Ordine.

– Io nu obstrucţionez nimica...

– Şi în acest caz eu am dreptul să înlătur obstrucţia făcînd uz de orice tip de forţă pe care îl voi considera necesar.

– Să nu mă ameninţi tu pe mine, dom'şoară.

Holly îşi scoase bastonul pe care îl mînuia cu o precizie de expert.

– Nu te ameninţ. Te informez doar în legătură cu procedurile poliţiei. Dacă continui să mă obstrucţionezi, voi înlătura cauza obstrucţiei, în cazul de faţă pe tine, după care voi continua cu superiorul tău.

Terryl nu era convins.

– N-ai îndrăzni.

– Eu sînt zăpăcita de fată căpitan, mai ţii minte?

Gnomul cîntări situaţia. Era puţin probabil că ofiţerul îl va electrocuta, dar cine putea să fie sigur în legătură cu femeile elf?

– Bine, spuse el scoţînd la imprimantă o foaie de hîrtie pe care o completase în computer. Asta e o viză de 24 de ore. Dar dacă nu eşti înapoi la timp, o să pun să te aresteze la întoarcere. Atunci eu o să fiu cel care ameninţă.

Holly înşfăcă hîrtia.

– Cum spui tu. Acum, fii atent, să te asiguri că pista de la Sosiri e liberă cînd mă întorc!

IRLANDA. PE DRUMUL DE LA COLEGIUL ST. BARTLEBY ÎNSPRE REŞEDINŢA FOWL

Artemis îl descosea pe Butler. Era o tehnică pe care o folosea des cînd cocea vreun plan. La urma urmei, cel mai bun specialist în operaţiuni secrete era tot garda lui de corp.

– Putem pune sub urmărire un sistem MPEG?

– Nu putem, Artemis, am încercat eu. Au pus un virus de dezintegrare în e-mail. N-am reuşit decît să salvez filmul pe dischetă înainte ca originalul să se autodistrugă.

– Dar dispozitivul? Nu putem afla locaţia cu ajutorul sateliţilor?

Butler zîmbi. Tînărul stăpîn Artemis începuse să gîndească la fel ca un soldat.

– Nici o şansă. I-am trimis deja o poză unui prieten al meu de la NASA. A spus că nici nu are rost să o introducă în computer. Rezoluţia e prea mică.

Artemis tăcu pentru o clipă.

– Cît ne ia să ajungem în Rusia?

Butler bătea cu vîrfurile degetelor în volan.

– Depinde.

– Depinde de ce?

– De cum vrem să ajungem. Legal sau ilegal.

– Care variantă e mai rapidă?

Butler izbucni în rîs. Era ceva ce nu se întîmpla prea des.

– Cea ilegală e, de obicei, mai rapidă. Dar, oricum am merge, o să ne ia destul de mult timp. Mafia o să împăienjenească locul cu gărzi.

– Ştim sigur că e vorba de Mafie?

Butler îşi aruncă ochii în oglinda retrovizoare.

– Mă tem că da. Mafia e implicată în toate răpirile. Chiar dacă un infractor mărunt l-ar fi răpit pe tatăl tău,

ar fi obligat să îl predea Mafiei imediat ce membrii acesteia ar afla despre răpire.

Artemis clătină din cap.

– Aşa mă gîndeam şi eu. Deci va trebui să călătorim cu vaporul şi asta ne-ar lua cel puţin o săptămînă. Am avea nevoie de un alt mijloc de transport. Ceva la care Mafia nu s-ar aştepta. Cum stăm cu actele?

– Stăm bine. M-am gîndit să ne dăm drept localnici. Aşa am provoca mai puţine suspiciuni. Am paşapoartele şi vizele.

– *Da.* Ce identităţi avem?

– Ce zici de Stefan Bashkir şi unchiul lui, Constantin?

– Perfect. Geniul şahist şi tutorele lui.

Mai folosiseră aceeaşi acoperire de nenumărate ori în misiunile lor de cercetare. Odată, un vameş, el însuşi un mare şahist, nu le crezuse povestea, pînă cînd Artemis l-a bătut din şase mutări. Acea tehnică a rămas cunoscută de atunci sub numele de „manevra Bashkir".

– Cînd putem pleca?

– Cît de curînd. Doamna Fowl şi Juliet sînt la Nisa săptămîna asta. Ceea ce înseamnă că avem opt zile la dispoziţie. O să trimitem o scrisoare la şcoală, găsim noi vreo scuză.

– Aş îndrăzni să spun că cei de la colegiul chiar se vor bucura să scape de mine pentru o vreme.

– Ne-am putea duce de la reşedinţa Fowl direct la aeroport. Jet-ul Lear se afla acolo. Putem să zburăm pînă în Scandinavia şi de acolo să luăm o navă mai

departe. Dar trebuie să ajungem întîi acasă pentru a lua cîteva lucruri.

Artemis își putea imagina ce fel de *lucruri* voia valetul lui să ia cu el: Unele cu lamă ascuțită și altele explozive.

– Bine. Cu cît mai repede, cu atît mai bine. Trebuie să-i găsim pe oamenii ăștia înainte ca ei să-și dea seama că-i căutăm. Putem să ne verificăm e-mail-ul pe drum.

Butler vină pe ieșirea din autostradă care dădea spre reședința Fowl.

– Știi, Artemis, spuse el ridicîndu-și privirea spre oglinda retrovizoare. Ne vom pune cu Mafia rusească. Am mai avut de-a face cu oameni ca ăștia. Nu obișnuiesc să negocieze. Se poate ajunge la vărsare de sînge. Dacă luptăm împotriva unor asemenea gangsteri, cineva o să s-o pățească. Cel mai probabil noi.

Artemis își clătină capul, privindu-și reflexia din geam. Avea nevoie de un plan. Ceva îndrăzneț și genial. Ceva ce nimeni nu mai încercase niciodată. Artemis nu era prea îngrijorat la acest capitol. Avea încredere în creierul lui.

TERMINALUL TARA

Terminalul Tara era un edificiu impresionant. Zece mii de metri cubi de terminal ascunși sub un deal neobișnuit de înalt din mijlocul fermei McGraney.

De sute de ani familia McGraney respecta granițele fortului elfilor și de sute de ani era protejată de tot felul de neplăceri. Bolile se vindecau peste noapte. Obiecte de artă de o inestimabilă valoare apăreau cu o regularitate incredibilă, iar boala vacii nebune părea să le ocolească turmele.

Văzîndu-și problema vizei rezolvată, Holly ajunsese în sfîrșit la ieșirea de siguranță și se strecurase în camuflajul holografic. Făcuse rost de un set de aripi Koboi DoubleDex pentru călătorie. Mecanismul era pus în mișcare de o baterie solară, iar aripile aveau un design revoluționar. Erau două seturi, sau două punți, unele pentru planare și altele, mai mici, pentru manevrabilitate. Holly de-abia așteptase să încerce aripile DoubleDex, dar veniseră numai cîteva seturi de la laboratoarele Koboi. Foaly nu se înghesuia să le pună în circulație pentru că nu erau proiectate de el. Invidie profesională. Holly profitase de absența lui din laborator și sustrăsese un set din raft.

Se ridică la cincisprezece metri deasupra pămîntului, lăsînd aerul de suprafață, nefiltrat să îi umple plămînii. Deși îmbîcsit de poluare, era totuși mai dulce decît aerul reciclat de tunel. Se bucura de această experiență timp de cîteva minute, înainte de a-și îndrepta atenția asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit: să îl răpească pe Artemis Fowl.

Nu de la reședința Fowl, era clar. Din punct de vede legal, s-ar pune într-o situație foarte delicată dacă ar pătrunde fără permisiune pe o proprietate. Deși

Fowl îi făcuse practic o invitaţie anul trecut prin faptul că o răpise. Nu s-ar găsi mulţi avocaţi care să preia un asemenea caz. Oricum, reşedinţa Fowl era o fortăreaţă ce rezistase unei întregi echipe de intervenţie a Reconului. De ce s-ar descurca ea mai bine?

Şi mai era încă o problemă. Artemis s-ar fi putut să o aştepte, mai ales dacă *era* într-adevăr implicat în afaceri cu cei din clanul B'wa Kell. Ideea de a pica într-o cursă nu o atrăgea pe Holly. Mai fusese ţinută o dată prizonieră în casa familiei Fowl. Fără îndoială, celula ei era încă mobilată.

Holly îşi activă echipamentul electronic de navigare, afişînd imaginea proprietăţii Fowl pe ecranul încorporat în vizorul caschetei. O luminiţă roşiatică începu să pîlpîie alături de planul tridimensional al casei. Clădirea fusese marcată de către Recon. Holly scoase un oftat. Acum o să-i fie trimis un avertisment video, în caz că exista vreun ofiţer Recon care nu auzise de Artemis Fowl.

Faţa caporalului Lili Frond apăru pe ecran. Bineînţeles, au ales-o pe Lili pentru treaba asta. Cea mai uşuratică faţă din Forţele de Ordine. Nepotismul era încă o chestiune de actualitate în cartierul general al poliţiei. Se zvonea că punctajul lui Frond fusese umflat pentru că era descendenta regelui elf.

– Aţi selectat reşedinţa Fowl, zise imaginea lui Frond, clipind foarte des. Aceasta este o clădire marcată. Accesul neautorizat este strict interzis. Nu

încercaţi nici măcar să o survolaţi. Artemis Fowl este considerat o ameninţare extremă la adresa Poporului.

O poză a lui Fowl apăru alături de cea a lui Frond, cu o privire încruntată mărită digital.

– Nu vă apropiaţi sub nici o formă de complicele lui, cunoscut sub numele de Butler. Acesta este de obicei înarmat şi întotdeauna periculos.

Capul masiv al lui Butler apăru alături de celelalte două imagini. „Înarmat şi periculos" nu îl descria nici pe departe. Butler era singurul om din istorie care se luptase cu un trol şi cîştigase.

Holly trimise coordonatele computerului de zbor şi lăsă aripile să o conducă. Pămîntul fugea dedesubtul ei. De la ultima ei vizită, Noroioşii se înmulţiseră considerabil. De-abia se mai găsea cîte un petic de pămînt neacoperit de zeci de locuinţe de-ale lor înfipte adînc în pămînt, de-abia se mai găseau cîţiva kilometri de rîu nepoluat de vreuna dintre fabricile lor.

Cînd, în sfîrşit, soarele se scufundă dincolo de orizont, Holly îşi putu îndepărta filtrele de pe vizor. Acum timpul lucra în favoarea ei. Avea toată noaptea să coacă un plan. Holly îşi dădu seama că îi lipseau comentariile sarcastice ale lui Foaly în cască. Oricît de enervante ar fi fost, observaţiile centaurului se dovedeau, în general, exacte şi îi salvaseră pielea de multe ori. Încercă să prindă un canal de comunicaţie, dar jetul de magmă o împiedica să recepţioneze ceva. Numai zgomot de fond.

Reşedinţa Fowl se zărea în depărtare, dominînd împrejurimile. Holly scană clădirea cu bara termală, dar nu găsi alte forme de viaţă decît insecte şi mici rozătoare. Păianjeni şi şoareci. Nu era nimeni acasă. Asta îi convenea. Aterizâ pe capul unei sculpturi groteşti din piatră şi se aşeză în aşteptare.

REŞEDINŢA FOWL, DUBLIN, IRLANDA

Iniţial, castelul Fowl fusese construit de către lordul Hugh Fowl în secolul al XV-lea pe un teren înalt, înconjurat de cîmpiii. Era o tactică împrumutată de la normanzi: niciodată să nu-i laşi pe duşmani să te surprindă. De-a lungul secolelor, castelul fusese amenajat, pînă cînd a devenit un conac, dar preocuparea pentru securitate a rămas aceeaşi. Conacul fusese înconjurat cu ziduri groase de un metru şi fusese împînzit cu un sistem de alarmă de ultimă generaţie.

Butler ieşi de pe şosea şi deschise porţile cu o telecomandă. Aruncă o privire către şeful lui căzut pe gînduri. Uneori credea că, deşi cunoştea atîta lume, avea atîţia informatori şi angajaţi, Artemis era cel mai singur băiat pe care-l cunoscuse vreodată.

– Am putea lua cu noi vreo două aruncătoare de grenade de-ale elfilor, propuse el.

Butler „confiscase" armele Echipei de Intervenţie Recon în timpul asediului de anul trecut.

Artemis dădu din cap afirmativ.

– Bună idee, dar scoate bateriile nucleare şi pune armele într-o pungă cu nişte jocuri vechi şi nişte cărţi. Putem să zicem că sînt jucării dacă vom fi prinşi.

– Da, domnule, bine gîndit.

Maşina Bentley Red Label porni scîrţîind pe pietrişul de pe alee şi activă farurile de siguranţă de la nivelul solului. Erau cîteva lumini aprinse în corpul central al clădirii. Acestea erau controlate de un dispozitiv care le activa în mod aleatoriu.

Butler îşi desfăcu centura de siguranţă şi ieşi sprinten din maşină.

– Ai nevoie de ceva anume, Artemis?

Artemis dădu din cap.

– Ia nişte caviar de la bucătărie. Nici n-ai crede ce porcării ne dau să mîncăm la Bartleby de cele zece mii de lire pe semestru.

Butler zîmbi din nou. Un adolescent cerînd caviar. Cu asta chiar că nu se putea obişnui.

Zîmbetul apăru pe faţa lui Butler cînd acesta se afla pe la jumătatea drumului spre intrarea de curînd restaurată. Îl trecu un fior. Cunoştea bine acel sentiment. Mama lui obişnuia să spună că cineva tocmai păşise peste mormîntul lui. Un al şaselea simţ. O intuiţie. Exista un pericol pe undeva. Era invizibil, dar era acolo.

Holly zărise farurile brăzdînd cerul de la mai mult de jumătate de kilometru depărtare. Ecranul Optix nu o ajuta din unghiul în care se afla. Îşi

simţea pulsul crescînd pe măsură ce maşina lui Fowl se apropia.

Bentley-ul mergea şerpuit de-a lungul şoselei, apărînd în răstimpuri printre şirurile de sălcii şi castani. Holly se adăposti instinctiv, deşi scutul o făcea complet invizibilă pentru ochii omeneşti. Nu se ştia niciodată cu valetul lui Artemis Fowl. Anul trecut, Artemis maltratase o caschetă de elf şi făcuse un dispozitiv optic care l-a ajutat pe Butler să observe şi să neutralizeze o întreagă Echipă de Intervenţie. Era puţin probabil că acesta ar fi purtat ochelarii în acel moment, dar, aşa cum Bucluc Kelp şi băieţii lui învăţaseră, nu era înţelept să îl subestimezi pe Artemis sau pe valetul lui.

Holly îşi fixă pistolul Neutrino un pic mai sus de ţinta recomandată. Butler ar fi putut să se aleagă cu cîtiva neuroni prăjiţi, dar Holly nu avea să piardă timp gîndindu-se la asta.

Maşina intră pe alee, cu pneurile scîrţîind pe pietriş. Butler coborî. Holly scrîşni din măsele. Odată îi salvase viaţa lui Butler, vindecîndu-l după o întîlnire letală cu un trol. Nu mai era sigură dacă ar face-o din nou.

Ţinîndu-şi respiraţia, căpitanul Reconului îşi setă aripile DoubleDex pentru aterizare uşoară. Coborî fără nici un sunet, trecînd uşor prin dreptul fiecărui etaj al clădirii, şi ţinti către pieptul lui Butler. Era o ţintă pe care nici măcar un dorf orbit de soare n-o putea rata.

Omul nu putea să îi fi simţit prezenţa. Nu era posibil. Şi totuşi, ceva l-a făcut să se oprească. Făcu o pauză şi adulmecă aerul. Noroiosul era ca un cîine. Nu ca un cîine, ca un lup. Un lup cu o armă imensă în mînă.

Holly îşi focaliză lentila din dotarea caschetei asupra armei şi transmise o fotografie a acesteia către baza de date a computerului. Cîteva momente mai tîrziu, o imagine tridimensională de înaltă rezoluţie a armei se rotea în colţul vizorului ei.

„Sig Sauer, se auzi o înregistrare a vocii lui Foaley. Nouă milimetri. Numărul 13 în catalog. Foloseşte gloanţe mari. Dacă te loveşte vreunul, îţi poate zbura capul; nici măcar magia nu poate rezolva acest lucru. În afară de asta, nu ar trebui să păţeşti nimic, presupunînd că n-ai uitat să-ţi iei costumul din microfibre de purtat la suprafaţă care tocmai a fost patentat de mine. Dar dacă mă gîndesc că eşti unul dintre iresponsabilii de la Recon, probabil că nu l-ai luat."

Holly se încruntă. Foaly era şi mai enervant cînd avea dreptate. Sărise în prima navetă disponibilă fără să se mai gîndească să se schimbe în costumul de suprafaţă.

Holly îl privea acum drept în ochi pe Butler, deşi plutea la peste un metru deasupra pămîntului. Dădu drumul închizătorilor ermetice ale vizorului, făcînd o grimasă la auzul fîşîitului pneumatic.

Butler auzi gazul eliberat şi îndreptă arma către sursă.

– Elfule, spuse el, ştiu că eşti aici. Arată-te sau trag!

Nu era tocmai avantajul pe care l-ar fi vrut Holly. Vizorul ei era ridicat, iar trăgaciul scîrţia sub degetul lui Butler. Trase aer în piept şi îşi dezactivă scutul.

– Bună, Butler, spuse ea pe un ton calm.

Butler puse piedica armei.

– Bună, căpitane. Coboară încet şi nu încerca vreo...

– *Lasă arma,* şopti Holly cu vocea încărcată de puterea hipnozei.

Valetul încercă să se apere, ţeava armei tremurînd necontrolat.

– *Las-o jos, Butler, nu mă face să îţi prăjesc creierul.*

Holly văzu o venă pulsînd pe pleoapa lui Butler. „Ciudat, se gîndi ea, n-am mai văzut asta pînă acum."

– *Nu te împotrivi, omule! Cedează!*

Butler deschise gura încercînd să vorbească, să îl avertizeze pe Artemis. Dar ea îşi adună toate puterile, învăluindu-l cu magia, care încerca să-i acapareze mintea.

– *Las-o jos, am spus!*

O picătură de sudoare se prelingea pe obrazul gărzii de corp.

– *LAS-O JOS!*

Şi Butler făcu întocmai, cu mişcări lente, încă încercînd să se împotrivească.

Holly zîmbi.

– *Bravo, omule. Acum întoarce-te la maşină şi comportă-te ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.*

Picioarele lui Butler executară comanda, deşi semnale din creierul lui îi spuneau să se opună.

Holly îşi activă scutul. Avea să se distreze.

Artemis scria un e-mail pe laptopul lui.

„Stimate domnule director,

Din cauza interogatoriului lipsit de tact la care micul meu Arty a fost supus, l-am retras de la şcoală în vederea urmării unor şedinţe de terapie cu profesionişti adevăraţi la clinica Mont Gaspard în Elveţia. Iau în consideraţie posibilitatea acţionării dumneavoastră în instanţă. Nu încercaţi să mă contactaţi, pentru că acest lucru nu ar face decît să mă irite şi mai mult şi, cînd sînt nervoasă, de obicei îmi sun avocaţii.

Cu stimă,
Angeline Fowl"

Artemis transmise mesajul, permiţîndu-şi luxul unui mic rînjet. I-ar fi plăcut să vadă reacţia directorului la citirea scrisorii sosite prin poşta electronică. Însă minicamera pe care o ascunsese în biroul acestuia nu putea fi acţionată decît pe o rază de un kilometru.

Butler deschise uşa şoferului şi, după o clipă, se aşeză.

Artemis îşi puse telefonul în buzunarul special.

– Căpitanul Short, presupun. Nu vrei să te opreşti din vibrat şi să te aşezi în spectrul vizibil?

Holly redeveni vizibilă. O armă sclipea în mîna ei. Unde era, oare, îndreptată?

– Haide, Holly, chiar e nevoie de asta?

Holly răsuflă zgomotos.

– Păi, să vedem. Răpire, agresiune fizică, şantaj, tentativă de omor. Aş zice că e necesar.

– Te rog, căpitane, spuse Artemis zîmbind. Eram tînăr şi egoist. Poate nu mă crezi, dar am nişte îndoieli în legătură cu acea întîmplare.

– Dar nu suficiente încît să înapoiezi aurul?

– Nu, recunoscu Artemis. Nu chiar.

– Cum ţi-ai dat seama că eram aici?

Artemis îşi împreună degetele.

– Au fost mai multe indicii. Unu, Butler nu şi-a făcut verificarea de rutină pentru depistarea unei eventuale bombe sub maşină. Doi, s-a întors fără obiectul după care plecase. Trei, uşa a rămas deschisă pentru cîteva secunde, ceea ce nici un om de pază bine pregătit nu ar permite. Şi patru, am observat o ceaţă uşoară cînd ai pătruns în maşină. E logic.

Holly se încruntă.

– Perspicace băiat.

– Încerc să fiu. Acum, căpitane, eşti drăguţă să îmi spui de ce eşti aici?

– Ca şi cum n-ai şti.

Artemis se gîndi pentru o clipă.

– Interesant. Presupun că s-a întîmplat ceva. Evident, ceva de care sînt considerat vinovat. Ridică o sprînceană. Acesta era un semn de intensă trăire emoţională pentru Artemis Fowl. Sînt oameni care fac contrabandă cu Poporul.

– Impresionant, remarcă Holly. Sau aşa ar fi dacă nu am şti amîndoi că tu te afli în spatele afacerii. Şi dacă nu putem afla adevărul de la tine, sînt sigură că fişierele din computerul tău ne vor lămuri.

Artemis închise laptopul.

– Căpitane, sînt conştient că nu sîntem cei mai buni prieteni, dar nu am timp pentru asta acum. Este imperios necesar să mă laşi cîteva zile să îmi aranjez treburile.

– Nu se poate, Fowl. Sînt cîţiva elfi acolo jos care ar vrea să audă o explicaţie.

Artemis ridică din umeri.

– Presupun că, după ce am făcut, nu mai pot aştepta prea multă îngăduinţă din partea voastră.

– Aşa e, nu poţi.

– Atunci, oftă Artemis, înseamnă că nu am de ales.

Holly zîmbi.

– Aşa e, Fowl, nu ai.

– Mergem?

Tonul lui Artemis era supus, dar în minte îi scînteiau ideile. Poate cooperarea cu elfii ar fi fost o idee bună. Aveau totuşi calităţile lor.

– Da, de ce nu? Holly se întoarse către Butler. *Condu înspre sud. Stai pe străzile lăturalnice.*

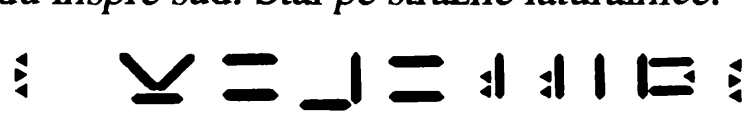

– Spre Tara, presupun. M-am întrebat deseori unde anume se află intrarea către E1.

– Întreabă-te în continuare, noroios mic, murmură Holly. *Şi acum dormi.* Tot jocul acesta al deducţiilor logice m-a obosit.

CAPITOLUL 4

Fowl e corect

CELULA 4, SEDIUL CENTRAL AL POLIŢIEI, HAVEN ELEMENTELE SUBPĂMÎNTENE

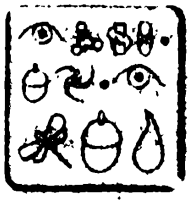

Artemis se trezi în camera de interogatoriu a Reconului. Era la fel ca oricare altă cameră de interogatoriu a oricărei secţii de poliţie. Aceeaşi mobilă neconfortabilă, aceeaşi rutină. Root trecu direct la subiect.

– Hai, Fowl, vorbeşte!

Artemis stătu o clipă să se dezmeticească. Holly şi Root îl priveau peste o masă joasă cu tăblie de plastic. Un bec foarte puternic îi lumina direct în faţă.

– Haide, comandante... Asta e tot ? Mă aşteptam la mai mult.

– A, nu, nu e tot. Dar asta e tot ce avem pentru infractori ca tine.

Artemis observă că mîinile îi erau încleştate pe scaun.

– Nu mai eşti supărat pentru ce s-a întîmplat anul trecut, nu-i aşa? La urma urmei, am cîştigat. Aşa spune şi Cartea voastră.

Root se aplecă în faţă pînă cînd vîrful trabucului lui fu la cîţiva centimetri de nasul lui Artemis.

– Asta e cu totul altă situaţie, noroios mic. Aşa că nu face pe nevinovatul cu mine!

Artemis nu era deloc intimidat.

– Care eşti tu, poliţistul bun sau cel rău?

Root rîse din toată inima, fumul trabucului desenînd forme în aer.

– Poliţistul bun şi poliţistul rău! Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun asta, Dorothy, dar nu mai eşti în Kansas.

Comandantului îi plăcea grozav de mult să citeze din *Vrăjitorul din Oz*. Trei veri de-ai lui jucaseră în film.

O siluetă se ivi dintre umbre. Avea coadă, patru picioare, două mîini şi aducea cu el ceva ce semăna cu două dopuri de chiuvetă.

– Ok, noroiosule, relaxează-te şi poate n-o să te doară prea tare.

Foaly lipi ventuzele de ochii lui Artemis şi, o clipă mai tîrziu, băiatul era inconştient.

– Sedativul este în ventuzele de cauciuc, explică centaurul. Se absoarbe prin pori. Nici nu-ţi dai seama de nimic. Ia zi, nu sînt cel mai deştept din lume?

– Hm, n-aş zice, spuse Root cu un aer nevinovat. Zîna aceea, Koboi, e tare isteaţă.

Foaly izbi furios din copită.

– Koboi? Koboi? Aripile alea ale ei sînt ridicole! Eu cred că folosim mult prea multă tehnologie Koboi. Nu e bine ca Reconul să lase o singură companie să aibă monopolul.

– Decît dacă e compania ta, desigur.

– Vorbesc serios, Julius. O cunosc pe Opal Koboi de cînd eram în Universitate. E instabilă. În toate noile Neutrino sînt puse cipuri Koboi. Dacă laboratoarele ei îşi încetează activitatea, nu mai avem decît tunurile din sediul central şi cîteva lăzi de arme cu şocuri electrice.

Root pufăi.

– Koboi tocmai a modernizat toate armele din dotare. Le-a făcut de trei ori mai performante, cu emisie de căldură la jumătate. Mai bine decît ultimele măsurători din laboratorul tău, Foaly.

Foaly conectă un set de cabluri din fibră optică la computer.

– Mda, poate dacă mi-ar da şi mie Consiliul un buget decent...

– Nu te mai smiorcăi, Foaly! Am văzut ce buget ai avut pentru maşinăria asta. Ar fi bine să facă mai mult decît să desfunde ţevile.

Foaly zvîcni din coadă, profund ofensat.

– Acesta este un Retimager. Mă gîndesc să mă lansez pe cont propriu cu frumuseţea asta.

– Şi *ce face*, exact?

Foaly activă ecranul cu plasmă pe zid.

– Vezi cercurile acelea închise la culoare? Sînt retinele omului. Fiecare imagine lasă o mică amprentă, ca negativul unei fotografii. Putem să introducem orice imagine în computer şi să vedem dacă se potriveşte cu ceva.

Root nu era tocmai mut de uimire.

– La-ndemîna oricui!

– Chiar aşa este. Priveşte!

Foaly afişă imaginea unui goblin, comparînd-o cu imaginile din baza de date furnizate de Retimager.

– Pentru fiecare element recunoscut avem un punct. În jur de 200 e un rezultat normal. E recunoscută forma generală a capului, trăsături şi aşa mai departe. Dacă avem un rezultat care depăşeşte substanţial 200, înseamnă că l-a văzut pe goblin.

Numărul 186 a apărut pe ecran.

– Negativ pentru goblin. Să încercăm cu un Softnose.

Rezultatul fu din nou sub 200.

– Încă o dată negativ. Îmi pare rău, căpitane, dar domnişorul Fowl nu e vinovat. N-a văzut niciodată un goblin, nici vorbă să fi făcut afaceri cu clanul B'wa Kell.

– Dacă i-au şters memoria?

Foaly scoase ventuzele de pe ochii lui Artemis.

– În asta constă frumuseţea acestei maşinării. Ştergerile de memorie nu afectează testul. Retimagerul lucrează cu urma fizică rămasă pe retină. Ar trebui să speli retina ca să nu funcţioneze.

– Ai găsit ceva pe computerul omului?

– Multe, răspunse Foaly. Dar nici o probă incriminantă. Nimic legat de goblini sau de baterii.

Root îşi scărpină falca pătrăţoasă.

– Dar uriaşul? El ar fi putut fi intermediarul.

– Pe el l-am testat deja. Nimic. Recunoaşteţi, ofiţerii Reconului au arestat oamenii nevinovaţi. Ştergeţi-le memoria şi trimiteţi-i acasă!

Holly dădu din cap. Dar comandantul nu.

– O clipă. Mă gîndesc.

– La ce? întrebă Holly. Cu cît scăpăm mai repede de Artemis Fowl, cu atît mai bine.

– Poate că nu e aşa. Din moment ce sînt deja aici...

Holly rămase cu gura căscată.

– Comandante, nu îl cunoşti pe Fowl aşa cum îl cunosc eu. Dacă îi dai cea mai mică şansă, o să devină pentru noi o problemă mai mare decît goblinii.

– Poate ne-ar putea ajuta în problema noastră cu Noroioşii.

– Trebuie să obiectez, comandante. Aceşti oameni nu sînt de încredere.

Faţa lui Root era aşa de roşie că ar fi strălucit dacă era întuneric.

– Crezi că mie îmi place situaţia asta, căpitane? Crezi că îmi pare bine să mă duc să mă rog de noroiosul ăla mic? Nu! Aş prefera să înghit rîme puturoase decît să-i cer ajutorul lui Artemis Fowl. Dar cineva alimentează armele celor din B'wa Kell şi eu trebuie

să aflu despre cine e vorba. Aşadar, hai să colaborăm, Holly! Avem mult de pierdut aici, riscăm mai mult decît mica ta vendetă.

Holly îşi muşcă limba. Nu i se putea opune comandantului. Mai ales după cîte făcuse pentru ea, dar a-i cere ajutor lui Artemis Fowl era o abordare greşită, în orice situaţie.

Nu se îndoia că omul ar avea o soluţie pentru problema lor, dar oare cu ce preţ?

Root adînc trase aer în piept.

– OK, Foaly, trezeşte-l! Şi pune-i şi un translator! Mă ia durerea de cap dacă vorbesc limba oamenilor.

*

Artemis îşi masă zona umflată de sub ochi.

– Sedativ în ventuze? întreabă el privind spre Foaly. Microace?

Centaurul era impresionat.

– Eşti destul de isteţ pentru un noroios mic.

Artemis îşi atinse nodulul în formă de semilună de deasupra urechii.

– Translator?

Foaly clătină din cap către comandant.

– Vorbirea în limbi străine le dă unora dureri de cap.

Artemis îşi îndreptă cravata de la uniforma şcolară.

– Înţeleg. Acum spuneţi-mi cu ce vă pot ajuta!

– Ce te face să crezi că avem nevoie de ajutorul tău, omule? mormăi Root pe lîngă mucul de ţigară.

Băiatul le aruncă un zîmbet superior.

– Căpitane, am sentimentul că, dacă nu ai fi vrut ceva de la mine, m-aş fi trezit în patul meu, fără nici o amintire legată de întîlnirea noastră.

Foaly îşi ascunse zîmbetul.

– Ai noroc că nu te-ai trezit într-o celulă, spuse Holly.

– Încă mai eşti supărată, căpitane Short? Nu poţi să treci peste ce s-a întîmplat?

Privirea lui Holly fu un răspuns suficient.

Artemis oftă.

– Bine, să ghicesc. Nişte oameni fac trafic de arme cu Elementele Subpămîntene. Şi voi aveţi nevoie de Butler să îi găsească pe aceşti traficanţi. Sînt pe-aproape?

Elfii tăcură pentru o clipă. Auzind aceste lucruri de la Fowl, se treziră brusc la realitate.

– Eşti pe-aproape, admise Root. Foaly, pune-l pe noroios la curent cu situaţia!

Consultantul descărcă un document de pe serverul central al poliţiei. O serie de clipuri de pe Canalul de Ştiri apărură pe ecranul de plasmă. Reporterul era un elf de vîrstă mijlocie cu o buclă pe frunte de mărimea unui val din Honolulu.

„În centrul lui Haven City, lălăi reporterul, Brigada Recon a făcut o nouă captură de marfă de contrabandă. Discuri laser Hollywood cu o valoare de

stradă estimată la 500 de grame de aur. Grupul goblinilor B'wa Kell este cel suspectat."

– Şi asta nu e tot, spuse Root sumbru.

Artemis zîmbi.

– Mai este?

Apăru din nou reporterul. De această dată izbucneau flăcări prin ferestrele unui depozit aflat în spatele lui. Bucla avea un uşor aspect crocant.

„Astă-seară, clanul B'wa Kell şi-a început revendicările asupra Cartierului de Est prin incendierea unui depozit al laboratoarelor Koboi. Se pare că Zîna ale cărei Mîini Transformă Totul în Aur a refuzat să plătească clanului taxa de protecţie."

Flăcările au fost înlocuite de o altă ştire, imaginile înfăţişînd de această dată o mulţime furioasă.

„Astăzi, în faţa sediului central al poliţiei au avut loc manifestaţii, publicul protestînd împotriva neputinţei Forţelor de Ordine de a rezolva problema goblinilor. Multe companii vechi au fost falimentate din cauza raidurilor goblinilor B'wa Kell. Laboratoarele Koboi au fost ţinta cel mai des vizată de către aceştia, numărînd şase acte de sabotaj doar în decursul lunii trecute."

Foaly opri imaginea. Publicul nu era deloc încîntat.

– Un lucru pe care trebuie să îl înţelegi, Fowl, este că goblinii nu sînt inteligenţi. Nu îi insult. E demonstrat ştiinţific. Creierele lor nu sînt mai mari decît ale şobolanilor.

Artemis clătină din cap.

– Prin urmare, cine îi organizează?

Root îşi scuipă ţigara.

– Nu ştim. Dar situaţia se agravează. Clanul B'wa Kell nu se mai ocupă cu găinării; acum goblinii au declarat război deschis poliţiei. Noaptea trecută am interceptat un transport de baterii aduse de la suprafaţă. Ei folosesc bateriile pentru a alimenta armele laser Softnose pe care noi le-am scos în afara legii.

– Şi căpitanul Short a crezut că eu sînt omul din spatele afacerii.

– Şi poţi să mă învinovăţeşti pentru asta? mormăi Holly.

Artemis ignoră comentariul.

– De unde ştiţi că goblinii nu urmăresc decît să fure de la angrosişti? Pînă la urmă, baterile sînt rareori păzite.

Foaly mustăcea.

– Nu cred că înţelegi exact cît de scăzut este coeficientul lor de inteligenţă. Să-ţi dau un exemplu. Unul dintre generalii B'wa Kell, şi vorbim despre unul dintre capii lor, a fost prins încercînd să folosească mai multe cărţi de credit falsificate, semnîndu-le cu numele lui. Nu, oricine stă în spatele afacerii ar avea nevoie de un om drept persoană de contact care să se asigure că loviturile nu dau greş.

– În consecinţă, aţi vrea ca eu să aflu cine este acest om, spuse Artemis. Şi, mai important decît asta, să aflu cît de multe ştie.

În timp ce vorbea, gîndurile îi treceau lui Artemis ca fulgerul prin minte. Ar fi putut folosi întreaga situaţie în avantajul lui. Puterile Poporului ar fi fost nişte atuuri importante în negocierile cu Mafia. Liniile generale ale unui plan începuseră să i se schiţeze în minte.

Root clătină din cap cu reticenţă.

– Asta e. Nu-mi permit să trimit agenţii Recon la suprafaţă. Cine ştie ce tehnologii or fi vîndut goblinii. Mi-aş putea trimite oamenii într-o cursă. Ca oameni, voi amîndoi v-aţi putea pierde prin mulţime.

– Butler să se piardă prin mulţime? întrebă Artemis zîmbind. Mă îndoiesc.

– Dar măcar nu are patru picioare şi coadă, remarcă Foaly.

– Ai dreptate. Şi nu am nici o îndoială că omul capabil să îl localizeze pe infractorul vostru este Butler. Dar...

„Eram sigură, se gîndi Holly. Artemis Fowl nu face nimic fără să ceară ceva în schimb."

– Dar... continuă Root.

– Dar, dacă vreţi ajutorul meu, vă voi cere şi eu ceva în schimb.

– Ce anume, întrebă Root îngrijorat.

– Am nevoie de transport pînă în Rusia, răspunse Artemis. La Cercul Polar, mai precis. Şi mai am nevoie de ajutor într-o operaţiune de salvare.

Root se încruntă.

– Nordul Rusiei nu e o zonă prielnică pentru noi. Nu ne funcţionează scuturile din cauza radiaţiilor.

– Acestea sînt condiţiile mele, hotărî Artemis. Omul pe care vreau să îl salvez este tatăl meu. După informaţiile pe care le am, este deja destul de tîrziu, aşa că nu am timp să negociez.

Băiatul părea sincer. Chiar şi lui Holly i se înmuie inima pentru un moment. Dar cu Artemis nu se ştia niciodată. Totul putea să fie parte dintr-un alt plan viclean. Root luă rapid o decizie.

– De acord, spuse el întinzîndu-i mîna.

Căzuseră de acord. Omul şi elful. Un moment istoric.

– Bine, încheie Root. Acum, Foaly, trezeşte-l pe uriaş şi fă o verificare rapidă a navetei goblinilor!

– Şi eu? întrebă Holly. Mă întorc la pază?

Dacă Root nu ar fi fost comandant, probabil că ar fi chicotit amuzat.

– O, nu, căpitane. Tu eşti cel mai bun pilot al nostru. O să mergi la Paris.

CAPITOLUL 5

Fata lui tata

LABORATOARELE KOBOI, MALUL DE EST, HAVEN CITY
ELEMENTELE SUBPĂMÎNTENE

Laboratoarele Koboi erau săpate în stînca de pe Malul de Est al oraşului Haven. Era o clădire înaltă de opt etaje înconjurată de un zid de granit de 600 de metri, pe cinci laturi, cu acces numai din faţă. Conducerea îşi întărise forţele de pază. Era de aşteptat, din moment ce constituia ţinta principală a atacurilor B'wa Kell, soldate cu incendii. Consiliul mersese pînă într-acolo încît dăduse companiei permise pentru arme speciale – dacă laboratoarele Koboi se duceau de rîpă, tot sistemul de apărare al oraşului se ducea împreună cu ele.

Orice goblin care ar fi încercat să atace laboratoarele Koboi ar fi fost întîmpinat cu tunuri tranchilizante

programate să lovească într-un anumit tip de ADN, care ar fi scanat intrusul înainte de a-l adormi. În clădire nu era nici un colţişor nesupravegheat, nici o ascunzătoare. Sistemul era impenetrabil.

Dar goblinii nu aveau de ce să-şi facă griji. Sistemul de pază al laboratoarelor fusese făcut cu scopul de a-i ţine departe pe ofiţerii Forţelor de Ordine care ar fi putut să pice pentru investigaţii într-un moment nepotrivit. Persoana care îi finanţa pe goblini era chiar Opal Koboi. Atacurile îndreptate împotriva companiei Koboi erau doar o diversiune cu scopul de a îndepărta suspiciunile care planau asupra afacerilor ei personale: micuţa zînă era creierul din spatele operaţiunii cu baterii şi tot ea era responsabilă de intensificarea activităţii clanului B'wa Kell. Unul dintre creiere, în orice caz. Dar de ce ar dori o persoană cu o avere fabuloasă să se asocieze cu o bandă de infractori de cea mai joasă speţă?

Încă din ziua cînd s-a născut, de la Opal Koboi nu se cereau foarte multe. Fiind născută într-o veche familie de zîne cu avere, pe Principality Hill, părinţii ei ar fi fost foarte mulţumiţi dacă tînăra Opal nu ar fi făcut nimic altceva decît să urmeze o şcoală privată, să obţină o diplomă oarecare în Arte şi să se mărite cu un vicepreşedinte potrivit.

Din punctul de vedere al tatălui ei, Ferall Koboi, o fiică perfectă ar fi trebuit să fie moderată de inteligentă, destul de frumoasă şi, desigur, supusă.

Dar Opal nu avea trăsăturile de care s-ar fi bucurat Ferall. Pe la vîrsta de trei luni mergea deja în picioare fără ajutor, iar la un an şi jumătate avea un vocabular de peste cinci sute de cuvinte. Înainte să împlinească doi ani demontase deja primul hard.

Opal s-a dovedit a fi o fată precoce, încăpăţînată şi frumoasă. O combinaţie periculoasă. Ferall nici nu-şi mai aducea aminte de cîte ori o sfătuise pe fiica lui să lase afacerile în grija bărbaţilor. Pînă la urmă, Opal a refuzat să-şi mai vadă tatăl. Ostilitatea ei agresivă era îngrijorătoare.

Ferall avea dreptate să se îngrijoreze. Primul lucru pe care Opal l-a făcut la colegiu a fost să renunţe la diploma în Arte în favoarea unor studii aprofundate în Inginerie, o disciplină dominată de băieţi. În momentul cînd a avut diploma în mînă, Opal a început să unelteasca împotriva tatălui ei. Curînd au urmat brevetele. Un dispozitiv de reducere a zgomotului cauzat de motoare, care servea şi drept fluidizator de energie, un sistem tridimensional de jocuri şi, desigur, specialitatea ei, seria de aripi DoubleDex.

După ce a distrus compania tatălui său, Opal a început să cumpere acţiuni ale aceleiaşi companii, la cele mai joase preţuri, punînd apoi bazele propriei firme, sub sigla Laboratoarele Koboi. În cinci ani, compania ei a obţinut mai multe contracte în domeniul securităţii decît oricare alta. După zece ani, Opal Koboi brevetase mai multe invenţii decît oricare alt elf în viaţă. Cu excepţia centaurului Foaly.

Dar toate acestea nu îi erau suficiente. Opal Koboi visa la acel gen de putere care nu mai fusese deţinută de un singur elf din perioada monarhiei. Şi, din fericire, cunoştea pe cineva care ar fi putut să o susţină în această ambiţie. Un ofiţer dezamăgit al Reconului, care îi fusese şi coleg de şcoală. Un anume Briar Cudgeon...

Briar avea motive să îi dispreţuiască pe cei de la Recon. Permiseseră ca el să fie umilit în public de către Julius Root, care scăpase, pînă la urmă, nepedepsit. Pe deasupra, i se ridicaseră şi tresele de comandant după implicarea lui dezastruoasă în cazul Artemis Fowl...

Lui Opal nu-i fusese greu să îi strecoare lui Cudgeon o pastilă a adevărului în băutură, într-unul dintre cele mai rafinate restaurante din Haven. S-a bucurat foarte mult cînd şi-a dat seama că acest nebun încîntător Cudgeon formulase deja în minte un plan pentru răsturnarea Reconului. Şi era chiar unul ingenios. Tot ce îi mai lipsea era un partener. Unul care să dispună de cantităţi însemnate de aur şi de o clădire bine păzită. Opal era bucuroasă să pună la bătaie şi una, şi alta.

Cînd Cudgeon intră în cameră, o găsi pe Opal ghemuită ca o pisică în fotoliul ei care plutea pe o pernă de aer şi trăgînd cu urechea la ce se mai întîmpla prin sediul central al poliţiei. Montase camere-spion în reţeaua Reconului cînd inginerii ei le actualizaseră sistemul. Dispozitivele funcţionau pe exact aceeaşi frecvenţă ca toate camerele de supraveghere ale

poliţiei şi, în plus, se alimentau din scurgerile de căldură de la cablurile de fibră optică ale Reconului. Imposibil de detectat.

– Deci? întrebă Cudgeon în stilul direct care îl caracteriza.

Koboi nu se deranjă să se întoarcă. Trebuia să fie Briar. Numai el avea un cip de acces implantat în încheietura mîinii care îi era necesar pentru a intra în camera ei secretă.

– Am pierdut ultimul transport de baterii. Un control de rutină al Forţelor de Ordine. Ghinion.

– *D'arvit,* înjură Cudgeon. Oricum, nu contează. Mai avem destule în stoc. Şi, după cîte ştie poliţia, oricum nu sînt decît baterii.

Opal trase aer în piept.

– Goblinii erau înarmaţi...

– Nu-mi spune cu ce.

– Cu lasere Softnose.

Cudgeon lovi cu pumnul în masă.

– Nenorociţii ăia! I-am avertizat să nu folosească armele. Acum Julius o să-şi dea seama că nu e ceva în regulă.

– Poate să îşi dea seama, spuse Opal calmă. Dar nu va putea să ne oprească. Cînd o să-şi dea ei seama, o să fie deja prea tîrziu.

Cudgeon nu zîmbi. Nu mai zîmbise de mai mult de un an. Însă încruntarea lui deveni şi mai pronunţată.

– Bine. Nu am prea mult timp. Poate că ar fi fost mai bine să ne construim noi bateriile, medită el.

– Nu. Numai construirea fabricii ne-ar fi întîrziat cu doi ani şi nu am fi avut nici o garanţie că Foaly nu ar fi descoperit-o. Nu aveam de ales.

Koboi se răsuci cu scaunul către partenerul ei.

– Arăţi groaznic. N-ai folosit alifia pe care ţi-am dat-o?

Cudgeon îşi atinse uşor capul. Era plin de umflături oribile.

– Nu funcţionează. Conţine cortizon, iar eu sînt alergic la el.

Boala lui Cudgeon era neobişnuită, poate unică. Cu un an în urmă fusese sedat de către comandantul Root în timpul asediului conacului Fowl. Din nefericire, tranchilizantul reacţionase cu nişte substanţe interzise de stimulare a creierului, pe care fostul comandant în acţiune le experimenta. Cudgeon rămăsese cu o frunte cu aspect de smoală topită plus un ochi care îi curgea. Şi urît, şi retrogradat nu era o combinaţie grozavă.

– Ar trebui să îţi tratezi furunculele. Nici nu mă pot uita la tine.

Uneori Opal Koboi uita cu cine stătea de vorbă. Briar Cudgeon nu era unul dintre supuşii ei.

Acesta scoase calm o armă cu aer comprimat Redboy făcută la comandă şi trase de două ori în braţul fotoliului. Invenţia ei se răsuci de-a lungul podelei cu plăci cauciucate şi în cele din urmă se opri, lăsînd-o pe Opal întinsă peste un dulap plin cu harduri.

Fostul ofiţer din Forţele de Ordine o prinse pe Opal de bărbia ascuţită.

– Ar fi bine să te obişnuieşti să te uiţi la mine, draga mea Opal. Pentru că în curînd această faţă va apărea pe toate ecranele de sub această planetă *şi* de deasupra ei.

Micuţa zînă îşi încleştă pumnul. Nu era obişnuită cu insubordonarea, ca să nu mai vorbim de violenţă efectivă. Dar în astfel de momente vedea nebunia din ochii lui Cudgeon. Din cauza drogului îşi pierduse mai mult decît puterile magice şi aspectul; îşi pierduse şi minţile.

Apoi, dintr-o dată reveni la starea lui obişnuită, ajutînd-o politicos să se ridice, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Şi acum, draga mea, spune-mi cum stăm. B'wa Kell sînt însetaţi de sînge.

Opal îşi netezi faţa costumului mulat.

– Căpitanul Short îl însoţeşte pe omul Artemis Fowl către E37.

– Fowl e aici? se miră Cudgeon. Desigur! Trebuia să mă fi gîndit că îl vor suspecta pe el. Perfect! Sclavul nostru uman va avea grijă de el – Carrère a fost hipnotizat. Puterea *asta* o mai am încă.

Koboi îşi dădu cu un ruj roşu ca sîngele.

– Am putea avea probleme dacă îl vor captura pe Carrère.

– Nu-ţi face griji! o linişti Cudgeon. Monsieur Carrère a fost hipnotizat de atîtea ori, că mintea îi e mai goală decît un disc şters. N-ar putea să spună nimic nici dacă ar vrea. Apoi, după ce va face treaba

murdară în locul nostru, poliţia franceză îl va închide într-o celulă drăguţă capitonată.

Opal chicotea. Cudgeon avea un simţ al umorului delicios pentru cineva care nu zîmbea niciodată.

CAPITOLUL 6

O excursie la Paris

CULOARUL VERTICAL E37, HAVEN
ELEMENTELE SUBPĂMÎNTENE

Neaşteptaţii aliaţi urcau cu naveta goblinilor de-a lungul culoarului vertical E37. Holly nu era tocmai mulţumită. În primul rînd, avea ordin să lucreze împreună cu inamicul public numărul unu, Artemis Fowl. Şi, în al doilea rînd, naveta goblinilor se mai ţinea în două şuruburi.

Holly îşi puse o cască peste urechea ei ascuţită.

– Hei, Foaly, eşti acolo?

– Chiar aici, căpitane.

– Mai aminteşte-mi de ce zbor eu cu rabla asta descentrată.

Piloţii Reconului foloseau termenul de „descentrat“ referindu-se la navele suspecte din cauza tendinţei alarmante de a-şi piere echilibrul şi de a se izbi de pereţii culoarului vertical.

– Motivul pentru care zbori cu acea rablă, căpitane, este acela că goblinii au asamblat-o în interiorul portului şi că toate cele trei rampe de acces construite iniţial au fost distruse cu mai mulţi ani în urmă. Ne-ar lua cîteva zile să aducem alt vehicul acolo. Aşa că, mă tem că trebuie să ne descurcăm cu nava goblinilor.

Holly se instală pe scaunul pilotului în care se cufundă cu totul. Degetele ei zburau pe butoanele de comandă. Pentru o secundă, căpitanul Short îşi regăsi buna dispoziţie. Era un pilot de primă clasă, cea mai bună din grupa ei de la Academie. În evaluarea ei finală, comandantul de zbor Vinyáya scrisese: „Cadetul Short ar putea trece o navetă prin strungăreaţa dintre dinţi". Era un compliment uşor înţepător. În prima ei încercare de zbor cu o navetă, pierduse controlul aparatului şi aterizase la doi metri de nasul lui Vinyáya.

Aşadar, pentru cîteva secunde Holly fu fericită. Apoi îşi aminti cine erau pasagerii.

– Ai putea să-mi spui, întrebă Artemis aşezîndu-se în scaunul copilotului, cît de departe se află terminalul rusesc de Murmansk?

– Civilii – în spatele liniei galbene, mormăi Holly, ignorînd întrebarea.

Artemis insistă.

– E important pentru mine. Încerc să realizez planul unei operaţiuni de salvare.

Holly rînji.

– E atîta ironie aici, că aş putea să scriu o poezie. Răpitorul cere ajutor împotriva altora ca el.

Artemis își frecă tîmplele.

– Holly, sînt un infractor, asta fac eu cel mai bine. Cînd te-am răpit pe tine, nu mă gîndeam decît la recompensă. Dar nu aveam de gînd să te pun în vreun pericol.

– A, da? În afară de bombe biologice și de troli.

– E adevărat, recunoscu Artemis. Planurile nu decurg întotdeauna în realitate așa ca pe hîrtie. Făcu o pauză, curățînd o pată inexistentă de pe unghiile bine îngrijite. M-am maturizat, căpitane. E vorba de tatăl meu. Am nevoie de cît mai multe informații înainte să mă confrunt cu Mafia.

Holly o lăsă mai moale. Nu era ușor să crești fără tată. Ea știa asta. Tatăl ei murise pe cînd ea avea numai șaizeci de ani. Cu mai mult de douăzeci de ani în urmă.

– Bine, noroiosule, ascultă-mă. Nu-ți spun decît o singură dată.

Artemis, care stătea rezemat de spătarul scaunului, se ridică. Butler, care se pregătea să intre în cabină, se opri. Simțea o poveste de război apropiindu-se.

– De-a lungul ultimelor două sute de ani, dezvoltările din domeniul tehnologiei umane au forțat Reconul să închidă mai mult de 60 de terminale. Ne-am retras din nordul Rusiei în anii 1960. Toată peninsula Kola e un dezastru nuclear. Poporul nu are toleranță față de radiații, nu ne-am dezvoltat o imunitate. La drept vorbind, nici nu erau multe de închis. Doar un terminal de gradul trei și cîteva proiectoare. Poporului nu-i place prea mult zona arctică. Cam

rece. Toată lumea se bucura să plece. Deci, ca să îţi răspund la întrebare, ar fi un terminal la care nu au mai avut acces oamenii, cu facilităţi aproape inexistente la suprafaţă, situat cam la douăzeci de clicuri la nord de Murmansk.

Vocea lui Foaly răzbătu prin difuzor, întrerupînd ceeea ce se apropia periculos de mult de o discuţie amicală.

– OK, căpitane, ai cale liberă. Mai sînt rămăşiţe ale ultimei erupţii, aşa că ai grijă.

Holly îşi trase microfonul caschetei în dreptul gurii.

– Recepţionat, Foaly. Să ai costumele antiradiaţii pregătite cînd mă întorc! Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Foaly mustăcea.

– Las-o uşor cu propulsoarele, Holly! Tehnic vorbind, e primul drum al lui Artemis în tunelul vertical, avînd în vedere că el şi Butler au fost hipnotizaţi cînd au coborît aici. N-am vrea să îl speriem.

Căpitanul Short smuci nava puţin mai mult decît ar fi fost necesar.

– Nu, bombăni ea, n-am vrea să-l speriem.

Artemis decisese să îşi lege centurile de siguranţă care îl înconjurau precum un ham. Ceea ce s-a dovedit a fi o idee bună.

Căpitanul Short îndreptă nava improvizată spre şina magnetizată. Aripioarele se scuturară, trimiţînd cîte două şiruri de scîntei în cascadă prin găurile de

presiune. Apoi ajustă giroscoapele interioare, pentru a nu se trezi cu cei doi noroioşi vomitînd prin cabină.

Holly îşi ţinea degetele mari deasupra butoanelor turbo, gata să le acţioneze.

– OK. Hai să vedem ce poate rabla asta.

– Să nu încerci să dobori vreun record, Holly, o avertiză Foaly prin difuzoare. Nava asta nu a fost făcută pentru viteză. Am văzut şi dorfi mai aerodinamci.

Holly se încruntă. La urma urmei, ce sens avea să zbori încet? Şi dacă avea ocazia să mai şi sperie doi noroioşi în timpul cursei, cu atît mai bine, era ea de părere.

Tunelul de serviciu se deschise spre tunelul vertical principal. Artemis trase aer în piept. Era o priveliştе care îţi tăia respiraţia. Puteai să îi dai drumul muntelui Everest prin tunel şi nici nu ar fi atins marginile laterale. O strălucire puternică roşie răzbătea dinspre miezul pămîntului ca un foc mistuitor, iar trosnitul constant al pietrelor contractîndu-se crea senzaţia că nava era lovită din toate părţile.

Holly activă toate cele patru motoare, lăsînd naveta să se prăbuşească în abis. Toate grijile ei se evaporaseră ca vălul de ceaţă care se învîrtejea în jurul cabinei. Era o senzaţie specifică piloţilor. Cu cît ajungeai mai jos fără să opreşti căderea, cu atît erai mai „dur". Nici măcar moartea în flăcări a ofiţerului de la Echipa de Intervenţie Bom Arbles nu i-a oprit pe ofiţerii Reconului din cursele lor nebuneşti către centrul Pămîntului. Recordul curent era deţinut de Holly. Ajunsese la cinci sute de metri de centrul

Pământului înainte să încetinească. Treaba asta o costase două de săptămîni de suspendare plus o amendă grasă.

Acum însă nu era momentul. Nu avea să doboare nici un record. Cu forţa gravitaţională smulgîndu-i pielea de pe obraji, Holly trase joystick-urile înapoi, deviind botul navei de pe verticală. Nu mică îi fu satisfacţia cînd îi auzi pe cei doi oameni oftînd uşuraţi.

– OK, Foaly, sîntem pe verticală. Care e situaţia la suprafaţă?

Îl auzea pe Foaly bătînd în tastatură.

– Îmi pare rău Holly, nu pot să localizez nici unul dintre echipamentele noastre de la suprafaţă. E prea mare radiaţia de la ultima erupţie. Descurcă-te, eşti pe cont propriu!

Holly îi privi pe cei doi oameni palizi din cabină.

„Pe cont propriu, se gîndea ea. Aş vrea eu."

PARIS, FRANŢA

Dacă nu Artemis era omul care îl ajuta pe Cudgeon în încercarea lui de a-i înarma pe goblini, atunci cine să fi fost? Vreun dictator? Poate vreun general nemulţumit cu acces la stocuri nelimitate de baterii? Ei bine, nu. Nu tocmai.

Luc Carrère era cel vinovat de vînzarea bateriilor clanului B'wa Kell. Nu ţi-ai fi dat seama dacă te uitai la el. Nici el nu-şi dădea seama. De fapt, Luc era un

detectiv particular francez, bine cunoscut pentru ineficiența lui. În cercurile detectivilor se spunea că Luc nu ar fi fost în stare să găsească o minge de golf într-un butoi cu mozzarela.

Cudgeon decisese să îl folosească pe Luc din trei motive. Unu, dosarele lui Foaly arătau că acest Carrère era un excelent negustor. În ciuda incompetenței lui ca detectiv particular, Luc avea un excelent simț al afacerilor și știa exact ceea ce dorea clientul să cumpere. Doi, omul era lacom și nu rezistase niciodată cînd era vorba de bani făcuți ușor. Și trei, Luc nu era deloc inteligent. Și, după cum știe orice micuț elf, mințile slabe sînt mai ușor de hipnotizat.

Faptul că îl găsise pe Carrère în dosarele lui Foaly aproape că îl făcuse pe Cudgeon să zîmbească. Sigur, Briar ar fi preferat ca lanțul să nu aibă nici o verigă umană. Dar un lanț format numai din goblini ar fi însemnat un lanț din verigi slabe.

A stabili un contact cu vreun noroios era un lucru pe care Cudgeon nu-l făcea cu una, cu două. Așa instabil cum era, Briar era totuși conștient de ce s-ar putea întîmpla dacă oamenii ar afla de o posibilă piață de desfacere subterană. Ar roi spre centrul Pămîntului ca o colonie de termite. Cudgeon nu era pregătit de o întrevedere cu oamenii. Nu încă. Nu înainte ca el să aibă puterea întregului Recon de partea lui.

Așadar, Cudgeon preferă să îi trimită lui Luc Carrère un pachețel. Corespondență goblin-expres, protejată de scut.

Luc Carrère se întoarse în apartamentul unde îşi avea şi biroul, într-o seară de iulie, cînd zări pe masă un mic colet. Era un pachet obişuit, o livrare expres. Sau ceva care semăna foarte mult cu o livrare expres. Luc tăie banda adezivă. În interior, cuibărit între nişte bancnote de o sută de euro, se afla un mic dispozitiv plat. Ca un CD player portabil, dar făcut dintr-un fel de metal negru care părea să absoarbă lumina. Luc ar fi strigat la secretara din anticameră să nu lase pe nimeni să îl deranjeze. Dacă ar fi avut anticameră. Şi dacă ar fi avut secretară. În schimb, detectivul începu să îşi vîre bancnotele în cămaşa pătată de grăsime, ca şi cum s-ar fi temut că banii vor dispărea.

Deodată, dispozitivul se deschise asemenea unei scoici, cu o pocnitură, lăsînd să se vadă un micro-ecran şi nişte boxe minuscule. Deşi Luc nu văzu nimic altceva decît o pereche de ochi înroşiţi fu suficient ca să i se facă pielea de găină.

Totuşi, cînd faţa începu să vorbească, lui Luc i se risipiră toate temerile, asemenea cenuşii în vînt. De ce se speriase? Această persoană era, în mod evident, un prieten. Ce voce plăcută! Ca un cor de îngeri.

– *Luc Carrère?*

Luc aproape izbucni în plîns. Era poezie curată.

– *Oui.* Eu sînt.

– *Bonsoir. Ai văzut banii, Luc? Sînt ai tăi.*

La 60 de mile sub pămînt, Cudgeon aproape că schiţa un zîmbet. Era mai uşor decît se aşteptase. Îşi făcuse griji că fărîma de putere care îi mai rămăsese nu va

fi de ajuns ca să îl hipnotizeze pe om. Dar acest om nu părea să reziste mai bine decît un cîine în faţa unui os.

Luc ţinea două teancuri de bancnote în mîini.

– Banii ăştia... Sînt ai mei? Ce trebuie să fac?

– *Nimic. Sînt ai tăi. Fă ce vrei tu!*

Sigur, Luc ştia că nimeni nu-ţi dă bani gratis. Dar vocea... vocea aceea care ieşea din boxe era atît de convingătoare.

– *Şi mai sînt. Mai sînt mult mai mulţi.*

Bărbatul, care tocmai săruta o bancnotă de 100 de euro, se opri instantaneu.

– Mai sînt? Cîţi mai sînt?

Ochii începură să-i strălucească de lăcomie.

– *Cît vrei tu, Luc. Dar pentru a-i primi trebuie să îmi faci o favoare.*

Luc muşcase momela.

– Sigur. Ce favoare?

Vocea care răzbătea din difuzor era limpede ca un izvor de munte.

– *E foarte simplu şi nici nu e ilegal. Am nevoie de baterii, Luc. Mii de baterii. Poate milioane. Crezi că-mi poţi face rost de atîtea baterii?*

Luc se gîndi un moment. Bancnotele îi gîdilau bărbia. Avea o cunoştinţă în transportul fluvial care exporta în mod regulat vapoare întregi de echipamente către Orientul Mijlociu. Printre care şi baterii. Luc era sigur că ar putea redirecţiona cîte ceva din marfa aceea.

– Baterii. *Oui, certainment,* aş putea face asta.

Şi lucrurile continuară aşa timp de cîteva luni. Luc Carrère îşi storcea cunoştinţa de orice baterie pe care putea pune mîna. Era un aranjament care îi convenea. Îşi umplea apartamentul de baterii, şi dimineaţa acestea dispăreau. În locul lor rămînea un nou teanc de bancnote. Sigur, banii erau falşi, scoşi la o veche imprimantă Koboi, dar Luc nu vedea diferenţa. Nimeni nu vedea diferenţa, în afara celor de la Trezorerie.

Din cînd în cînd, vocea de pe ecran îi făcea o cerere specială. Cîteva uniforme de pompier, de exemplu. Dar Luc intrase deja în horă. Obţinea orice cu un simplu telefon. În şase luni, Luc Carrère se mută din studioul lui de o singură cameră într-un apartament elegant la o mansardă în Saint-Germain. Aşadar, cum era de aşteptat, Securitatea şi Interpolul deschiseseră cazuri separate pentru anchetarea lui. Dar Luc nu ştia asta. Tot ce ştia era că pentru prima dată în viaţa lui de infractor trăia pe picior mare.

Într-o dimineaţă găsi un alt colet pe biroul lui cel nou cu tăblie de marmură. Era mai mare de această dată. Mai voluminos. Dar Luc nu se îngrijoră; se gîndi că trebuie să fie nişte bani în plus.

Luc ridică uşor capacul şi văzu o cutie de aluminiu care conţinea un alt dispozitiv de comunicare. Aceiaşi ochi apărură pe ecran.

– *Bonjour, Luc. Ça va?*

– *Bien,* răspunse el, hipnotizat încă de la auzul primei silabe.

– *Am o misiune specială pentru tine astăzi. Dacă o duci la capăt cu bine, nu va trebui să îţi mai faci vreodată griji pentru bani. Instrumentul se află în cutie.*

– Ce este? întrebă detectivul îngrijorat.

Instrumentul arăta ca o armă şi, deşi Luc era hipnotizat, Cudgeon nu putea să suprime cu totul voinţa parizianului. Detectivul era un infractor, dar nu era criminal.

– *E o cameră specială, Luc, asta e tot. Dacă apeşi pe partea aceea care arată ca un trăgaci, face o poză!* spuse Cudgeon.

– Bine, aprobă Luc.

– *Nişte prieteni de-ai mei vin să te viziteze şi vreau să le faci o poză. E doar un joc pe care îl jucăm noi.*

– Cum o să ştiu cine sînt prietenii tăi? Mă vizitează multă lume.

– *O să te întrebe despre baterii. Dacă te întreabă de baterii, le faci poză.*

– Sigur. Bine.

Şi chiar credea că era bine, pentru că nu credea că acea voce l-ar pune să facă ceva rău. Vocea era prietenul lui.

TERMINALUL E37

Holly conduse rabla de navetă prin ultima secţiune a tunelului. Un senzor de proximitate din botul navetei declanşă luminile de aterizare.

– Hm... mormăi Holly.

Artemis, încruntîndu-se, privea atent prin parbrizul din cuarţ.

– E vreo problemă?

– Nu, doar că luminile acelea n-ar fi trebuit să funcţioneze. N-a mai existat nici o sursă de energie în terminal din secolul trecut.

– Prietenii noştri, goblinii, presupun.

Holly se încruntă.

– Mă îndoiesc. E nevoie de vreo şase goblini pentru a aprinde un cub luminos. Iar pentru a ilumina un terminal chiar trebuie să te pricepi la asta. Tehnică a elfilor.

– Se îngroaşă gluma, remarcă Artemis. Şi-ar fi mîngîiat barba dacă ar fi avut una. Îmi miroase a trădare. Ia să vedem, cine ar fi avut acces la toată tehnologia asta şi motiv pentru a o vinde?

Holly îndreptă botul navei spre pista de aterizare.

– O să aflăm curînd. Tu nu trebuie decît să-mi aduci un negociator în viaţă şi hipnoza mea o să-l facă să spună tot.

Naveta ateriză cu un şuierat pneumatic, în timp ce manşeta de cauciuc a docului formă un înveliş ermetic în jurul carenei.

Butler sări de pe scaunul lui înainte ca beculeţul centurii de siguranţă să se stingă. Era gata de acţiune.

– Numai să nu omori pe nimeni, îl avertiză Holly. Reconul nu operează aşa. Oricum, oamenii morţi nu îşi toarnă partenerii.

Elful afişă o hartă pe ecranul de pe perete. Indică partea veche a Parisului.

– OK, începu ea, arătînd spre un pod peste rîul Sena. Aici sîntem noi, sub podul acesta, la şaizeci de metri de Notre-Dame. Catedrala, nu echipa de fotbal. Docul e camuflat, arată ca unul dintre suporţii podului. Staţi pe loc pînă vă dau eu semnalul să plecaţi. Trebuie să avem grijă. Ultimul lucru de care am avea nevoie ar fi să vă vadă vreun parizian ieşind dintr-un zid de cărămidă.

– Nu mergi cu noi? întrebă Artemis.

– Aşa am ordin, răspunse Holly încruntîndu-se. S-ar putea să fie o capcană. Cine ştie ce echipamente ar putea fi instalate la uşă. Aveţi noroc că voi nu aţi da de bănuit. Turişti irlandezi în vacanţă... O să vă integraţi imediat în peisaj.

– Norocoşii de noi! Ce piste avem?

Holly introduse un disc în consolă.

– Foaly şi-a folosit Retimagerul pe goblinul prizonier. Se pare că l-a văzut pe acest om. Căpitanul afişă pe ecran o poză din faţă şi din profil. Foaly l-a găsit prin dosarele Interpolului, continuă ea. Luc Carrère. Un avocat dat afară din barou, care se ocupă cu treburi mărunte de detectiv.

Scoase la imprimantă o carte de vizită.

– Aici e adresa lui. Tocmai s-a mutat într-un apartament nou-nouţ. S-ar putea să nu aflăm mare lucru, dar măcar avem un punct de plecare. Voi trebuie să îl imobilizaţi şi apoi să îi arătaţi asta.

Holly îi înmînă lui Butler ceva care arăta ca un ceas subacvatic.

– Ce e asta? întreabă valetul.

– E doar un ecran. Dacă îi pui asta în faţă, îl pot hipnotiza chiar de aici pînă spune tot adevărul. Mai conţine şi una dintre găselniţele lui Foaly: un scut personal; se numeşte „Plasa de siguranţă". Vă veţi bucura să aflaţi că e un prototip. Voi aveţi onoarea de a-l testa. La atingerea ecranului, un microreactor declanşează o sferă de doi metri în diametru de lumină trifazică. Nu e bun pentru cei solizi, dar jeturile de laser şi şocurile de impact sînt OK.

– Hmm, făcu Butler neconvins. Noi nu prea umblăm cu lasere la suprafaţă.

– Atunci nu-l folosi! Crezi că-mi pasă?

Buter studie micul instrument.

– Acoperă o rază de un metru, zici? Şi părţile care rămîn pe afară?

Holly îl lovi în joacă pe valet în stomac.

– Eu te-aş sfătui, uriaşule, să te ghemuieşti.

– O să încerc să îmi amintesc, răspunse Butler legîndu-şi cureaua în jurul încheieturii. Voi doi încercaţi să nu vă omorîţi cît timp lipsesc.

Artemis rămase surprins. Aşa ceva nu se întîmpla des.

– *Cît timp* lipseşti? Cu siguranţă nu te aştepţi să rămîn aici.

Butler îl bătu peste frunte.

– Nu-ţi face griji, o să urmăreşti totul prin camera-iris!

Artemis scoase fum pe nări de mînie cîteva momente. Apoi se aşeză liniştit înapoi în scaunul copilotului.

– Ştiu, n-aş face decît să te încurc şi, în consecinţă, să încetinesc acţiunea de căutare a tatălui meu.

– Dar dacă insişti...

– Nu. N-avem timp de copilării.

Butler zîmbi înţelegător. Numai de copilării nu putea fi acuzat stăpînul Artemis.

– Cît timp am?

Holly ridică din umeri.

– Atît cît îţi trebuie. Bineînţeles, cu cît mai repede, cu atît mai bine pentru toţi. Îşi îndreptă privirea către Artemis. Mai ales pentru tatăl lui.

Cu toate acestea, Butler se simţea bine. Era una dintre acţiunile cele mai primitive. Vînătoarea. Nu chiar ca în Epoca de Piatră, pentru că avea o armă mare semiautomată sub braţ. Dar ideea era aceeaşi. Supravieţuieşte cel mai puternic. Şi Butler nu avea nici o îndoială că el va fi acela.

Urmă instrucţiunile lui Holly, mergînd către o scară de serviciu, urcînd în grabă, pentru a ajunge la uşa de sus. Aşteptă lîngă uşa de metal pînă cînd lumina de deasupra ei se schimbă din roşu în verde şi poarta camuflată se deschise fără zgomot. Bodyguardul ieşi cu grijă. Deşi podul părea să fie abandonat, nu s-ar fi putut da drept o persoană fără adăpost, aşa cum era îmbrăcat, într-un costum de firmă, închis la culoare.

Butler simţi o briză jucîndu-se în părul tuns de pe creştet. Aerul curat îi dădea o senzaţie plăcută, chiar şi numai după cîteva ore în subteran. Îşi putea imagina cum trebuie să se simtă elfii, forţaţi de oameni să îşi părăsească mediul natural. După cîte văzuse, Butler se gîndea că, dacă Poporul ar decide vreodată să se lupte pentru ceea ce îi aparţinuse, bătălia nu ar dura mult. Dar, din fericire pentru oameni, elfii erau un popor iubitor de pace şi nu erau gata să pornească războaie pentru proprietate.

Drumul era liber. Butler mergea alene pe alee de-a lungul rîului, îndreptîndu-se spre vest, către cartierul Saint-Germain.

O ambarcaţie fluvială trecu prin dreapta lui, cu o sută de turişti care vizitau oraşul. Cu un gest reflex, Butler îşi acoperi faţa cu mîna lui uriaşă. În caz că vreun turist ar fi avut aparatul de fotografiat îndreptat în direcţia lui.

Pentru a ajunge la şosea, el urcă nişte trepte de piatră. În spate, cupola ascuţită a catedralei Notre-Dame se ridica spre cer, iar la stînga, faimoasa siluetă a Turnului Eiffel străpungea norii. Butler traversă încrezător strada, clătinînd din cap către cîteva franţuzoaice care se opriseră şi îl priveau insistent. Era familiarizat cu această zonă a Parisului. Îşi petrecuse aici o lună de refacere după o misiune deosebit de periculoasă pentru serviciile secrete franceze.

Butler mergea cu paşi mari de-a lungul străzii Jacob. Chiar şi la acea oră, maşinile şi camioanele

blocau micuța șosea. Șoferii se sprijineau în claxoane și ieșeau pe ferestrele mașinilor. Temperamente galice dezlănțuite. Motorete se strecurau printre barele mașinilor și o mulțime de fete frumoase treceau în susul și în josul străzii. Butler zîmbi. Parisul. Uitase cum era.

Apartamentul lui Carrère era pe strada Bonaparte, vizavi de biserică. Apartamentele în Saint-Germain costă pe lună mai mult decît cîștigă majoritatea parizienilor într-un an. Butler comandă o cafea și un corn la cafeneaua Bonaparte și se așează la o masă, pe terasă. După calculele lui, ar fi trebuit să aibă vedere perfectă spre balconul lui monsieur Carrère.

Butler nu avu mult de așteptat. În mai puțin de o oră, silueta solidă a parizianului se ivi la balcon. Timp de cîteva minute acesta stătu sprijinit de balustrada ornată, prezentîndu-se frumos și din față, și din profil.

Vocea lui Holly răsună în urechea lui Butler:

– E omul nostru. E singur?

– Nu sînt sigur, mormăi el în palmă. Microfonul de culoarea pielii lipit de gîtul lui recepta orice vibrație pe care o traducea apoi pentru Holly. O secundă.

Butler auzi zgomot de taste și, deodată, camera-iris din ochiul lui scînteie. Începu să vadă cu un ochi într-un spectru complet diferit.

– E sensibilă la căldură, îl informă Holly. Roșu înseamnă fierbinte, albastru înseamnă rece. Nu e un sistem prea puternic, dar lentilele ar trebui să penetreze peretele exterior.

Privind într-o lumină nouă, Butler îşi aruncă ochii prin apartament. Erau trei obiecte roşii în cameră. Unul era inima lui Carrere, care pulsa purpurie în corpul lui roz. Al doilea era ceva care arăta ca un urcior sau o cafetieră, iar al treilea era un televizor.

– OK. Liber. Intru.

– Afirmativ. Ai grijă, pare cam prea uşor.

– De acord.

Butler traversă pavajul de piatră al străzii pînă la clădirea de apartamente cu patru etaje. Există un sistem de securitate, dar interfonul era din secolul al IX-lea şi o lovitură de umăr într-un anumit punct făcu încuietoarea să sară de la locul ei.

– Am intrat.

Era zgomot pe scară. Se auzea de sus. Cineva cobora spre el. Dar Butler nu-şi făcea griji inutile. Îşi strecură însă preventiv mîna în interiorul hainei, apucînd arma. Era puţin probabil că va avea nevoie de ea. Pînă şi tinerii cei mai plini de ei se dădeau la o parte din calea lui Butler cînd apărea. Era ceva în legătură cu privirea lui nemiloasă. Dar şi cu statura de peste doi metri.

Un grup de adolescenţi apăru de după colţ.

– *Excusez-moi,* spuse Butler galant, dîndu-se la o parte.

Fetele chicoteau. Băieţii îl priveau fix. Unul dintre ei, cu aspect de rugbist şi cu sprîncenele unite, chiar se gîndi să facă un comentariu. Atunci Butler îi făcu semn cu ochiul. Un gest ciudat, glumeţ şi

înfricoşător în acelaşi timp. Nu se mai auzi nici un comentariu. Butler urcă la etajul patru fără nici un incident. Apartamentul lui Carrère se afla în partea din faţă a mansardei. Avea doi pereţi de sticlă. Foarte scump.

Bodyguardul se gîndea ce tehnică de pătrundere să aplice, cînd observă că uşa era deschisă. Uşile deschise, în general, puteau să însemne două lucruri: unu, nu mai era nimeni în viaţă care ar fi putut să o închidă sau, doi, era aşteptat. Nu îl atrăgea nici una dintre aceste opţiuni.

Butler intră foarte atent. Pereţii apartamentului erau acoperiţi cu lăzi deschise. Pachete de baterii şi costume de pompier ieşeau din învelişul de zăpadă artificială. Podeaua era plină de teancuri groase de bancnote.

– Eşti un prieten?

Era Carrère. Stătea prăbuşit într-un fotoliu mare, ţinînd un fel de armă în poală.

Butler se apropie încet. O regulă importantă în luptă este să iei orice adversar în serios.

– Încetişor.

Parizianul ridică arma. Trăgaciul era făcut pentru degete mai mici. De copil sau de elf.

– Te-am întrebat dacă eşti un prieten.

Butler îşi armă pistolul.

– Nu e nevoie să tragi.

– Nu te mişca, îi ordonă Carrère. Nu am de gînd să trag, poate doar să îţi fac poză. Aşa mi-a spus vocea.

Glasul lui Holly se auzi în casca lui Butler.

– Apropie-te! Trebuie să îi văd ochii.

Butler îşi puse pistolul în toc şi făcu un pas înainte.

– Vezi, nimeni nu trebuie să păţească nimic.

– O să măresc rezoluţia, spuse Holly. S-ar putea să te înţepe puţin.

Camera minusculă din ochiul lui scoase un bîzîit şi imaginea se mări de patru ori – ceea ce ar fi fost foarte bine dacă acţiunea nu ar fi fost însoţită de un junghi puternic. Butler clipi, oprind un şuvoi de lacrimi.

Dedesubt, în naveta goblinilor, Holly studia pupilele lui Luc.

– A fost hipnotizat, anunţă ea. De mai multe ori. Vezi cum irisul este zgîriat? Dacă hipnotizezi un om de prea multe ori, poate să orbească.

Artemis studie imaginea.

– Mai poate fi hipnotizat încă o dată?

Holly ridică din umeri.

– Nu ar mai conta. E deja sub hipnoză. Nu face altceva decît să urmeze ordine. Nu le trece prin filtrul minţii lui.

Artemis apucă suportul microfonului.

– Butler, ieşi imediat de acolo.

În apartament, Butler rămase pe loc. Orice mişcare bruscă putea fi ultima pe care o făcea.

– Butler, spuse Holly. Ascultă cu atenţie. Arma pe care o îndreaptă spre tine e un laser de joasă frecvenţă, cu rază lungă de acţiune. Îi spunem „Laser Săltăreţ". A fost făcut pentru micile altercaţii în tunele. Dacă va apăsa pe trăgaci, o rază laser arcuită va ţîşni şi va ricoşa din perete în perete pînă cînd va lovi ceva.

– Înţeleg, murmură Butler.

– Ce ai spus? îl întrebă Carrère.

– Nimic, doar că nu-mi place să fiu fotografiat.

Lăcomia lui Carrère ieşi pentru o clipă la suprafaţă.

– Îmi place ceasul tău. Pare scump. E Rolex?

– Nu e ceea ce îţi doreşti tu, spuse Butler, căruia nu îi surîdea ideea să se despartă de ecranul protector. E ieftin. Nu e decît un jaf.

– Dă-mi-l mie!

Butler desfăcu uşor cureaua din jurul încheieturii lui.

– Dacă îţi dau ceasul, poate îmi spui şi mie ce e cu toate bateriile de aici.

– Tu eşti! Zîmbeşte! strigă Carrère cu vocea piţigăiată, forţîndu-şi degetul gros să intre în apărătoarea trăgaciului şi să tragă.

Lui Butler i se părea că timpul stătuse în loc. Se simţea ca şi cum ar fi fost într-o maşină a timpului, prins într-un moment. Mintea lui de soldat absorbi toate datele şi analiză opţiunile. Degetul lui Carrère ajunsese deja prea departe. Într-o clipă, o rază laser cu rază lungă de acţiune va fi proiectată către el, după

care va ricoşa prin cameră pînă cînd amîndoi ar fi fost morţi. Într-o asemenea situaţie, arma lui nu îi era de nici un folos. Nu avea decît Plasa de Siguranţă, dar o sferă cu un diametru de doi metri nu era de ajuns. Nu pentru doi oameni zdraveni.

Aşadar, în fracţiunea de secundă care îi rămăsese, Butler formulă o nouă strategie. Dacă sfera putea opri fasciculele distrugătoare care ar veni spre el, poate că ar putea să le şi oprească, şi să iasă de pe ţeava armei. Butler atinse ecranul dispozitivului, azvîrlindu-l apoi înspre Carrère.

Exact la timp, un scut sferic apăru, învăluind fasciculul care ţîşnea din arma lui Carrère: 360 de grade de protecţie. Era o privelişte deosebită, un foc de artificii într-un balon de săpun. Scutul plutea în aer, razele de lumină din interiorul lui ricoşînd în pereţii curbaţi.

Carrère era captivat de ceea ce vedea, iar Butler profită de faptul că atenţia lui era distrasă pentru a-l dezarma.

– Porniţi motoarele, spuse Butler pe o voce joasă şi gravă în microfonul de la gîtul său. Securitatea va fi aici în doar cîteva minute. Scutul lui Foaly nu oprise şi zgomotul.

– Recepţionat. Ce facem cu monsieur Carrère?

Butler îl aruncă pe francezul buimac pe covor.

– Eu şi Luc vom sta un pic de vorbă.

Pentru prima dată, Carrère părea conştient de ce se întîmpla în jurul lui.

Butler sfîşie cămaşa bărbatului, punîndu-şi palma peste inima lui. Era timpul să pună în aplicare o schemă pe care o învăţase de la madame Ko, *senseiul* lui japonez.

– Nu te speria, domnule Carrère, sînt medic. A avut loc un accident, dar eşti bine, totul e în regulă.

– Un accident? Nu-mi amintesc de nici un accident.

– E din cauza traumei. E normal. Îţi voi verifica pulsul. Butler îşi puse degetul pe gîtul lui Luc, localizînd artera. O să îţi pun cîteva întrebări ca să vedem dacă există vreo contuzie.

Luc nu se opuse. La urma urmei, cine ar comenta în faţa unui eurasiatic de peste doi metri înălţime cu muşchi ca ai unei statui de Michelangelo?

– Numele tău este Luc Carrère?

– Da.

Butler era atent la puls. Un ritm venea de la bătăile inimii şi altul de la artera carotidă.

Era costant, în ciuda accidentului.

– Eşti detectiv particular?

– Prefer să mă numesc investigator.

Nici o accelerare a pulsului. Omul spunea adevărul.

– Ai vîndut vreodată baterii vreunui vînzător misterios?

– Nu, protestă Luc. Ce fel de doctor eşti?

Pulsul i-o luă razna. Minţea.

– Răspunde-mi, monsieur Carrère. Mai am doar o întrebare. Ai avut vreodată ceva de-a face cu goblinii?

Luc se simţi uşurat. Poliţia nu întreba de elfi şi de goblini.

– Ce, eşti nebun? Goblini? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Butler închise ochii, concentrîndu-se la pulsul de sub deget şi la bătăile de sub palma lui. Pulsul lui Luc se liniştise. Spunea adevărul. Nu avusese niciodată negocieri directe cu goblinii. Cei din B'wa Kell nu erau chiar aşa de naivi.

Butler se ridică, băgîndu-şi Laserul Săltăreţ în buzunar. Sirenele poliţiei se auzeau din stradă.

– Hei, doctore, protestă Luc. Ce faci, mă laşi aici?

Butler îi aruncă o privire rece.

– Te-aş lua cu mine, dar poliţia o să vrea să afle de ce e apartamentul tău plin de ceea ce bănuiesc eu că ar fi bancnote false.

Luc rămase cu gura căscată urmărind silueta gigantică dispărînd în coridor. Se gîndea că ar trebui să fugă, dar nu mai alergase mai mult de 50 de metri de la orele de sport din şcoală, în anii 1970, şi, oricum, i se înmuiaseră picioarele. Gîndul la o perioadă de repaus îndelungat în puşcărie te poate face să te simţi aşa.

CAPITOLUL 7

Unind punctele

Sediul Poliţiei

Root arăta cu degetul lui autoritar spre Holly.

– Felicitări, căpitane! Ai reuşit să pierzi ceva tehnologie Recon.

Holly se aştepta la asta.

– Nu a fost în totalitate vina mea, domnule comandant. Omul era hipnotizat, iar mie mi-aţi ordonat să nu părăsesc nava. Nu aveam nici un control asupra situaţiei.

– Punct ochit, comentă Foaly. Răspuns corect. Oricum, Plasa de Siguranţă era autodistructibilă, ca orice obiect pe care îl trimit pe teren.

– Linişte, civilule, izbucni comandantul.

Însă nu era nici un pic de venin în izbucnirea lui. Era uşurat. Toţi erau uşuraţi. Ameninţarea umană fusese neutralizată, fără victime.

Întrunirea avea loc într-o sală de şedinţe rezervată pentru comitetele civile. În mod normal, astfel de şedinţe aveau loc în Centrul Operaţional, dar cei de la Recon nu erau încă pregătiţi să îi arate lui Artemis Fowl centrul nervos al departamentului lor de securitate.

Root lovi butonul unui interfon de pe birou.

– Bucluc, eşti acolo?

– Da, dom' comandant.

– Bine. Fii atent! Vreau să întrerupi starea de alertă. Trimite trupele în tunelele de dedesubt; poate reuşesc să scoată din ascunzători cîteva bande de goblini. Au mai rămas încă multe probleme neelucidate. Una ar fi cine organizează B'wa Kell şi din ce motiv.

Artemis ştia că ar trebui să tacă. Cu cît îşi ducea mai repede la îndeplinire partea lui, cu atît mai repede ar fi putut ajunge pe tărîmurile arctice. Dar tot ce se petrecuse la Paris îi trezea suspiciunea.

– Nimănui nu i se pare că totul e cam prea uşor? Totul s-a întîmplat exact aşa cum vă aşteptaţi. Ca să nu mai spun că ar mai putea fi şi alţi oameni hipnotizaţi acolo.

Lui Root nu-i convenea ca un noroios să îi dea lecţii. În nici un caz nu acest băiat.

– Uite ce e, Fowl, ai făcut ce te-am rugat. Contactul cu Parisul a fost întrerupt. Nu vor mai veni alte transporturi ilegale prin acel tunel vertical, te asigur. De fapt, am dublat paza la toate tunelele, operabile sau nu. Important e că, oricine ar fi acela care face comerţ cu oamenii, nu le-a spus de Popor. Vom face,

cu siguranţă, o investigaţie majoră, dar aceasta e o problemă de organizare internă. Aşa că nu e nevoie să-ţi baţi căpşorul tău cel tînăr cu asta. Mai bine concentrează-te să-ţi dea tuleiele!

Foaly interveni înainte ca Artemis să poată răpunde.

– În legătură cu Rusia, spuse el, grăbindu-se să se aşeze între Artemis şi comandant. Am prins un fir.

– Ai descoperit de unde provine e-mail-ul? întrebă Artemis, îndreptîndu-şi imediat atenţia către centaur.

– Exact, confirmă Foaly, trecînd pe modul „Citire".

– Dar e securizat. Indetectabil.

Foaly chicotea.

– Securizat? Mă faci să rîd. Voi, oamenii, şi sistemele voastre de comunicaţii! Voi încă mai folosiţi fire! Dacă a fost trimis, sigur pot să aflu de unde.

– Şi de unde a fost trimis?

– Fiecare computer are o marcă a lui, la fel de individuală ca o amprentă digitală, continuă Foaly. La fel şi reţelele. Lasă microurme care depind de vîrsta cablurilor folosite. Totul e molecular. Şi dacă împachetezi gigabiţi de date într-un cablu subţire, o parte din cablul acela o să se uzeze.

Butler începea să îşi piardă răbdarea.

– Ascultă, Foaly, pierdem timp preţios. Viaţa domnului Fowl poate că atîrnă de un fir de aţă. Treci la subiect pînă nu încep să sparg lucruri pe-aici.

Primul impuls al centaurului fu să izbucnească în rîs. Omul glumea, nu? Apoi îşi aminti ce făcuse

Butler cu Echipa de Intervenţie a lui Bucluc Kelp şi hotărî să treacă la subiect.

– Prea bine, omule. Nu te ambala!

Bine, aproape de subiect.

– Am trecut MPEG-ul prin filtrele mele. Reziduurile de uraniu indică nordul Rusiei.

– Sîntem de-a dreptul şocaţi.

– Nu am terminat, continuă Foaly. Priveşte şi învaţă!

Centaurul afişă pe ecranul de pe perete o fotografie prin satelit a Cercului Polar. Cu fiecare tastă apăsată, zona vizată se restrîngea tot mai mult.

– Uraniu înseamnă Severomorsk. Sau o rază de 50 de mile de jur împrejur. Firul de cupru provine dintr-o reţea veche. De pe la începutul secolului al XX-lea. Cîrpită de-a lungul anilor. Singura reţea care se potriveşte cu datele e Murmansk. E la fel de uşor ca şi cum ai uni puncte.

Artemis se aplecă în faţă pe scaun.

– Sînt 284 000 de cabluri terestre în acea reţea.

Foaly nu se abţinu să nu rîdă.

– *Cabluri terestre.* Barbarilor!

Butler îşi trosni degetele cu zgomot.

– Aha, deci 284 000 de cabluri terestre. Am conceput un program care să caute prin MPEG-ul nostru. Avem două variante posibile. Una e Tribunalul.

– Puţin probabil. Care e a doua?

– Cealaltă e înregistrată pe numele unui Mihail Vassikin, pe Lenin Prospekt.

Artemis simți că i se strînge stomacul.

– Și ce știm despre Mihail Vassikin?

Foaly își flutură degetele ca un pianist.

– Am cercetat arhiva mea de dosare ale serviciilor secrete. Îmi place să fiu la curent cu așa-zisele agenții de spionaj ale oamenilor. Apropo, Butler, am dat și peste cîteva mențiuni depre tine.

Valetul încerca să își ia o figură inocentă, dar fața lui nu era foarte convingătoare.

– Mihail Vassikin este un fost agent KGB care lucrează acum pentru Mafie. Termenul oficial este *khuligany*. Un susținător. Nu foarte important, dar nici un bătăuș de stradă. Șeful lui este un anume Britva din Murmansk. Principala sursă de venit a grupului este răpirea de oameni de afaceri europeni. În cursul ultimilor cinci ani, ei au răpit șase germani și un suedez.

– Cîți dintre ei au fost recuperați în viață? întrebă Artemis cu voce șoptită.

Foly își consultă statisticile.

– Nici unul, răspunse el. Și în două dintre cazuri au dispărut și negociatorii. S-au pierdut opt milioane de dolari, bani de răscumpărare.

Butler se luptă să se ridice dintr-un micuț scaun de elf.

– Da. Ajunge cu vorba. Cred că e timpul ca domnul Vassikin să îl cunoască pe prietenul meu, domnul Pumn.

„Ce melodramatic, se gîndi Artemis, dar n-aș fi putut s-o spun mai bine nici eu."

– Da, bătrîne prietene. Curînd. Dar nu am de gînd să te pun pe lista negociatorilor. Oamenii ăştia sînt foarte inteligenţi. Deci noi trebuie să fim şi mai inteligenţi. Avem avantaje pe care nici unii dintre predecesorii noştri nu le-au avut. Ştim cine este răpitorul, ştim unde locuieşte şi, cel mai important, avem magia elfilor de partea noastră.

Artemis îşi întoarse privirea către comandantul Root.

– Avem magia elfilor de partea noastră, nu-i aşa?

– Ai elful ăsta de partea ta, în orice caz, răspunse comandantul. Dar nu pot să forţez nici unul dintre oamenii mei să meargă în Rusia. Totuşi, mi-ar fi de folos ceva ajutor. Ce zici? întrebă el privind spre Holly.

– Sigur că vin, replică Holy. Sînt cel mai bun pilot de navetă pe care îl aveţi.

Laboratoarele Koboi

La subsolul laboratoarelor Koboi se afla un poligon de tragere. Opal ceruse ca acesta să fie construit după ordinele ei exacte. Avea în dotare un sistem de proiecţie 3D, era complet izolat fonic şi montat pe giroscoape. Puteai să arunci un elefant acolo de la douăzeci de metri înălţime şi nici un seismograf din lumea de dedesubt nu ar fi detectat vreo vibraţie.

Scopul cu care fusese construit poligonul era ca oamenii din B'wa Kell să aibă unde să exerseze cu

laserele Softnose înainte de începutul operațiunii propriu-zise. Însă Briar Cudgeon era cel care își petrecuse cele mai multe ore în simulatoare. Părea că își petrece fiecare minut liber ducînd bătălii virtuale cu inamicul lui invincibil, comandantul Julius Root.

Cînd l-a găsit Opal, golea de zor cartușele unui Softnose Redboy, model premiat, într-un ecran-hologramă pe care rula unul dintre filmele vechi cu Root antrenîndu-se. I s-a părut de-a dreptul patetic, ceea ce nu s-a mai obosit să menționeze.

Cudgeon își scoase dopurile din urechi.

– Deci? Cine a murit?

Opal îi înmînă un video pad.

– Imaginile tocmai au ajuns printr-una dintre camerele ascunse. Carrère s-a dovedit la fel de incapabil ca de obicei. Toată lumea a supraviețuit, dar, așa cum ai prevăzut, Root a anulat starea de alertă. Și acum comandantul a hotărît să îi ducă personal pe cei doi oameni în nordul Rusiei, dincolo de Cercul Polar.

– Știu unde e nordul Rusiei, izbucni Cudgeon.

Tăcu apoi, frecîndu-și îngîndurat pentru cîteva momente fruntea diformă.

– Ar putea fi în avantajul nostru. Acum avem ocazia să îl eliminăm pe comandant. Fără Julius, Reconul n-ar fi decît o rîmă fără cap. Mai ales acum cînd sistemul lor de comunicații de suprafață este la pămînt. Tot sistemul *este* la pămînt, nu?

– Bineînțeles, răspunse Opal. Dispozitivul de bruiaj este legat la senzorii tunelelor verticale. Orice

interferență cu transmisiile de suprafață o să fie pusă pe seama jeturilor de magmă.

– Perfect, zise Cudgeon, buzele lui schițînd ceea ce aproape că putea fi descris ca un zîmbet. Acum vreau să distrugi toate armele Forțelor de Ordine. Nu trebuie să îi lăsăm lui Julius nici un avantaj.

Cînd armele Reconului au fost modernizate în laboratoarele Koboi, o biluță dintr-un aliaj a fost inclus în fiecare dispozitiv. Aliajul era o soluție din mercur și glicerină care ar fi putut fi detonată printr-un semnal transmis pe frecvența potrivită de la antena de transmisie a laboratoarelor. Laserele Forțelor ar deveni inutile, în timp ce goblinii ar fi înarmați pînă în dinți cu lasere Softnose.

– Se rezolvă, spuse Opal. Ești sigur că Root nu se întoarce? Asta ne-ar da planul peste cap.

Cudgeon își lustruia arma Redboy de pantalonul uniformei.

– Nu te teme, draga mea. Julius nu se va întoarce, acum că știu unde se duce. O să îi aranjez o mică petrecere de bun venit. Prietenii noștri cu pielea solzoasă vor fi nerăbdători să ne ajute.

Lui Briar Cudgeon nici măcar nu îi *plăceau* goblinii. De fapt, îi ura. Îi dădeau fiori pe șira spinării cu aspectul lor de reptile. Respirația lor ca de metan, ochii fără pleoape și limbile despicate țîșnind afară.

Dar ei ofereau ceva ce Cudgeon își dorea: forță brută.

De sute de ani, clanul B'wa Kell pîndea pe la granițele orașului Haven, vandalizînd ceea ce nu puteau fura și buzunărindu-i pe turiștii suficiet de nepricepuți încît să se aventureze în afara rutelor marcate. Dar nu fuseseră niciodată o amenințare reală pentru societate. Cînd deveneau prea obraznici, comandantul Root trimitea o echipă în tunele să îi pună la punct pe vinovați.

Într-o seară, Briar Cudgeon se deghiză și se aventură în Al Doilea Înveliș, un cunoscut loc unde cei din B'wa Kell își făceau veacul. Acolo aruncă pe tejgheaua barului o ladă cu lingouri de aur și spuse: „Vreau să vorbesc cu cei din triadă".

Cudgeon fu percheziționat și legat la ochi de cîteva dintre gărzile barului. Cînd i se îndepărtă legătura de pe față, văzu că se afla într-un depozit umed, cu pereții căptușiți cu mușchi care se strecurau prin crăpături. Trei goblini în vîrstă erau așezați la o masă în fața lui. Îi recunoscu din pozele de la poliție. Erau Scalene, Sputa și Phlebum. Vechea gardă.

Darul în aur și promisiunea de mai mult erau de ajuns să le stîrnească acestora curiozitatea. Primele lui vorbe fură alese cu grijă.

– A, domnilor generali, mă simt onorat că mă primiți personal.

Goblinii pufăiră mîndri, scoțînd aerul din piepturile lor scofîlcite. Generali?

Cudgeon fu la fel de convingător și în restul pălăvrăgelii lui. Le spunea că poate să organizeze

gruparea B'wa Kell, să o facă să meargă ceas şi, mai ales, să o înarmeze. Apoi, cînd va veni vremea, ei ar putea să se ridice şi să răstoarne Consiliul şi pe lacheii lor, de la Recon. Cudgeon promisese că prima acţiune pe care o va întreprinde cînd va fi guvernator general va fi să elibereze toţi prizonierii goblini din închisoarea Howler's Peak. Nu strica nici faptul că îşi împletea subtil discursul cu cîte un strop de hipnoză. Era o ofertă pe care goblinii nu o puteau refuza. Aur, armament, libertate pentru fraţii lor şi, desigur, posibilitatea de a strivi Reconul pe care îl urau. Celor din B'wa Kell nici nu le trecea prin minte că Briar Cudgeon i-ar putea înşela aşa cum o făcuse cu Reconul. Nu erau mai deştepţi decît rîmele şi aveau vederea de două ori mai slabă.

Cudgeon se întîlni cu generalul Scalene într-o încăpere secretă dedesubtul laboratoarelor Koboi. Avea o dispoziţie proastă după ce aflase că Luc nu le provocase nici măcar o zgîrietură inamicilor săi. Dar exista întotdeauna un plan B... Cei din clanul B'wa Kell erau întotdeuna dornici să omoare pe cineva. Nu conta pe cine.

Goblinul era agitat şi însetat de sînge. Scotea flăcări albastre ca o sobă stricată.

– Cînd începem războiul, Cudgeon? Spune-ne, cînd?

Elful păstra distanţa. Visa la o zi cînd fiinţele acestea nu îi vor mai fi necesare.

– Curînd, generale Scalene. Foarte curînd. Dar mai întîi am nevoie să îmi faci un favor. Este vorba despre comandantul Root.

Ochii generalului se îngustară.

– Root? Cel pe care îl urîm? Putem să îl omorîm? Putem să îi crăpăm ţeasta şi să îi prăjim creierii?

Cudgeon zîmbi cu o expresie de generozitate întipărită pe faţă.

– Sigur, generale, puteţi face toate acestea. O dată ce Root va fi mort, oraşul va cădea uşor.

Goblinul îşi scutura capul, tremurînd de emoţie.

– Unde e? Unde e Root?

– Nu ştiu, recunoscu Cudgeon. Dar ştiu unde va fi în şase ore.

– Unde? Spune-mi, elfule!

Cudgeon ridică pe masă o ladă mare. În ea se aflau patru perechi de aripi DoubleDex.

– În tunelul vertical E93. Ia astea! Trimite-ţi cea mai bună echipă! Şi spune-le să acţioneze rapid!

TUNELUL VERTICAL E93

Julius Root călătorea întotdeauna ca un mare domn. Acum, de pildă, conducea naveta ambasadorului din Atlantida. Numai piele şi aur. Scaune mai moi decît fundul unui gnom, nişte amortizoare care ignorau totul în afară de cele mai violente zgîlţîituri. Bineînţeles că ambasadorul nu fusese

foarte încîntat să înmîneze altcuiva maneta de comandă. Dar era dificil să îl refuzi pe comandant în timp ce degetele lui băteau în arma cu trei rezervoare pe care o purta la şold. Oamenii şi însoţitorii lor elfi urcau acum prin E93 în condiţii de confort sporit.

Artemis îşi luă o apă plată din combina frigorifică.

– Are un gust neobişnuit, comentă el. Nu neplăcut, dar altfel.

– „Curată" e cuvîntul pe care îl cauţi, spuse Holly. Nici n-ai crede prin cîte filtre trebuie să o trecem ca să o curăţăm de poluarea Noroioşilor.

– Fără ciondăneli, căpitane Short, zise Root ameninţător. Acum sîntem de aceeaşi parte a barricadei. Vreau o misiune fără probleme. Acum, toată lumea echiparea! N-o să rezistăm acolo nici cinci minute fără protecţie.

Holly deschise un compartiment suspendat.

– Fowl, în faţa ta, în centru.

Artemis se conformă, un zîmbet amuzat ivindu-i-se pe buze.

Holly scoase din dulăpior mai multe pachete în formă de cub.

– Ce mărime porţi? Şase?

Artemis ridică din umeri. Nu era familiarizat cu sistemul de măsurare al Poporului.

– Ce? Artemis Fowl nu ştie? Credeam că eşti expertul numărul unu în lume în materie de elfi. Tu ai fost cel care ne-a furat Cartea anul trecut, nu?

Artemis desfăcu pachetul. Era un costum făcut dintr-un material cauciucat ultrasubțire.

– Împotriva radiațiilor, explică Holly. Celulele tale îmi vor mulțumi 50 de ani de acum înainte, dacă vei mai fi în viață.

Artemis își trase costumul peste haine. Acesta se mulă perfect, ca o a doua piele.

– Deștept material.

– Latex cu memorie. Se mulează după forma ta. În niște limite. Din nefericire, e de unică folosință. Poartă-l și reciclează-l!

Venirea zgomotoasă a lui Butler îl întrerupse. Căra atîta armament, încît Foaly îi procură o Centură Lunară care să reducă toată greutatea la o cincime din cea normală.

– Și eu? întrebă Butler, făcînd semn din cap către costumele antiradiație.

Holly se încruntă.

– Nu avem nimic așa de mare. Are și latexul o limită.

– Nu-i nimic. Am mai fost în Rusia și n-am murit.

– Nu încă. Dar în timp...

Butler ridică din umeri.

– Am de ales?

Holly zîmbi. Și era ceva răutăcios în zîmbetul ei.

– O, n-am zis că nu ai alternativă.

Căută în dulap și scoase o doză mare de spray. Și, dintr-un anume motiv, doza aia îl sperie pe Butler mai mult decît un buncăr plin de rachete.

– Acum, stai pe loc! zise ea îndreptînd gura în formă de pîlnie de gramofon a sprayului către body-guard. S-ar putea să miroasă mai rău decît un dorf, dar cel puţin n-o să-ţi strălucească pielea în întuneric.

CAPITOLUL 8

ÎN RUSIA, CU MĂNUŞI[1]

LENIN PROSPEKT, MURMANSK

Mihail Vassikin începea să îşi piardă răbdarea. De mai bine de doi ani făcea muncă de dădacă. Aşa ceruse Britva. Nu fusese chiar o cerere. Termenul de „cerere" implică o alternativă. Dar cu Britva nu se putea discuta. Nici măcar nu se protesta în tăcere. *Menigerul,* sau managerul, era din şcoala veche, unde cuvîntul lui era lege.

Instrucţiunile lui Britva erau simple: dă-i să mănînce, spală-l şi, dacă într-un an nu iese din comă, omoară-l şi aruncă-i cadavrul în golful Kola.

Cu două săptămîni înainte de termen, irlandezul se ridicase deodată în capul oaselor. Se trezise strigînd un nume. Numele era Angeline. Kamar fusese atît de

---

[1] În original, *To Russia with Gloves,* joc de cuvinte pornind de la cunoscutul film *From Russia with Love.* (n.red.)

şocat, încît scăpase sticla de vin pe care o desfăcea. Sticla s-a spart, găurindu-i pantofii de firmă şi strivindu-i unghia mare de la picior. Unghiile cresc la loc, dar pantofii de firmă se găsesc greu dincolo de Cercul Polar. Mihail a trebuit să se aşeze pe partenerul lui pentru ca acesta să nu omoare ostaticul.

Acum erau în aşteptare. Răpirea era o treabă organizată şi avea regulile ei. Întîi trimiteau o scrisoare care să atragă atenţia sau, în acest caz, un e-mail. Aşteptau cîteva zile ca persoana vizată să pună ceva fonduri deoparte, după care îl loveau cu cererea de răscumpărare.

Stăteau încuiaţi în apartamentul lui Mihail de pe Lenin Prospekt, aşteptînd telefonul de la Britva. Nici măcar nu îndrăzneau să iasă puţin să ia aer. Nu că ar fi avut multe de văzut. Murmansk era unul dintre acele oraşe ruseşti care par că au fost turnate direct dintr-o cisternă cu beton. Lenin Prospekt arăta bine numai atunci cînd era îngropat sub zăpadă.

Kamar ieşi din dormitor. Faţa lui cu trăsături aspre se lungise de uimire.

– Vrea caviar, îţi dai seama? I-am dat un castron mare de tocană şi el vrea caviar. Irlanskii nerecunoscător!

Mihail îşi dădu ochii peste cap.

– Îmi plăcea mai mult de el cînd dormea.

Kamar dădu din cap, scuipînd în focul din şemineu.

– Cearşafurile sînt prea aspre, auzi. În loc să fie recunoscător că nu-i dau drumul în golf vîrît într-un sac...

Sună telefonul, întrerupîndu-i amenințările deșarte.

– Gata, prietene, spuse Vassikin, bătîndu-l pe Kamar pe umăr. O luăm din loc.

Vassikin ridică receptorul.

– Da?

– Eu sînt, se auzi o voce care suna subțire din cauza rețelei de cabluri vechi.

– Domnule Brit...

– Taci din gură, tîmpitule! Să nu-mi mai pronunți niciodată numele!

Mihail înghiți în sec. *Menigerului* nu îi plăcea să fie asociat cu vreuna dintre activitățile lui. Acest lucru însemna că numele lui nu trebuia menționat nicăieri, în cazul în care convorbirea ar fi fost înregistrată. Avea obiceiul să dea telefoane în timp ce conducea prin oraș, ca să nu poată fi localizat.

– Îmi pare rău, șefu'.

– Foarte bine, continuă capul Mafiei. Acum ascultă și nu mă întrerupe! Tu nu ai nimic de spus.

Vassikin acoperi receptorul cu mîna.

– Totul e-n regulă, îi șopti el lui Kamar. Facem treabă bună.

– Cei din familia Fowl sînt foarte deștepți, continuă Britva. Sînt sigur că se străduiesc chiar acum să depisteze de unde a fost trimis ultimul e-mail.

– Dar am securizat...

– Ce ți-am zis?

– Mi-ați zis să nu vorbesc, domnule Brit... domnule.

– Exact. Deci trimite mesajul cu răscumpărarea şi apoi du-l pe Fowl la locul de întîlnire.

Mihail păli.

– La locul de întîlnire?

– Da. Nimeni nu vă va căuta acolo, vă garantez asta.

– Dar...

– Iar vorbeşti! Arată că ai coloană vertebrală! E vorba de numai cîteva zile. Da, s-ar putea să-ţi scurteze viaţa cu un an. N-o să mori din asta.

Vassikin îşi stoarse creierii, căutînd o scuză. Dar n-o găsi.

– Da, şefu'. Cum spuneţi.

– Sigur. Acum ascultă! Asta e marea ta şansă. Dacă faci treaba asta bine, vei urca vreo cîteva poziţii în organizaţie.

Vassikin rînji. Imediat gîndul îi zbură la o viaţă plină de şampanie şi de maşini scumpe.

– Dacă acest om e într-adevăr tatăl tînărului Artemis, băiatul va plăti. După ce iei banii, aruncă-i pe amîndoi în golf. Nu vreau să mai rămînă supravieţuitori care să se apuce de vreo vendetă. Sună-mă dacă se întîmplă ceva!

– Bine, şefu'.

– A, încă ceva.

– Da?

– Să nu mă suni!

Convorbirea se întrerupse. Vassikin rămase uitîndu-se la receptor ca şi cum ar fi fost un pumn de viruşi aducători de ciumă.

– Deci? întrebă Kamar.

– Trebuie să trimitem al doilea mesaj.

Un rînjet larg tăie faţa lui Kamar.

– În sfîrşit, treaba aste e aproape gata.

– Apoi trebuie să mutăm pachetul în zona de eliminare.

Rînjetul dispăru la fel de repede ca o vulpe în vizuină.

– Ce? Acum?

– Da, acum.

Kamar se plimba în sus şi în jos prin sufrageria micuţă.

– E o nebunie. Fowl nu poate ajunge aici mai devreme de cîteva zile. Nu avem de ce să stăm două zile să respirăm otrava aia. Ce sens are?

Mihail îi întinse telefonul.

– Tu să-i spui! Sînt sigur că *menigerului* i-ar plăcea să audă că îl consideri nebun.

Kamar se trînti pe canapeaua ponosită, luîndu-şi capul în mîini.

– O să se termine vreodată afacerea asta?

Partenerul lui dădu drumul vechiului lor hard de 16 megabiţi.

– Nu ştiu sigur, răspunse el, transmiţînd mesajul scris dinainte. Dar ştiu ce vom păţi dacă nu facem cum a zis Britva.

Kamar scoase un oftat.

– Mă duc să ţip un pic la prizonier.

– Ajută la ceva?

– Nu ajută, recunoscu şi Kamar. Dar o să mă simt mai bine.

E93, Portul de navete din zona arctică

Staţia arctică nu fusese niciodată o destinaţie turistică foarte căutată de către elfi. Sigur, aisbergurile şi urşii polari erau frumoşi, dar nimic nu merita să-ţi umpli pînă la saturaţie plămînii cu aer iradiat.

Holly ancoră naveta în singurul port funcţional. Tot terminalul semăna cu un depozit părăsit. Curele de transmisie de la vechi transportoare zăceau abandonate de-a lungul podelei, iar pe ţevile de încălzire de joasă altitudine mişunau insecte.

Holly scoase nişte paltoane şi mănuşi pe măsura oamenilor dintr-un dulap foarte vechi.

– Îmbrăcaţi-vă, noroioşilor, e frig afară.

Artemis vedea asta şi fără să i se spună. Bateriile solare ale terminalului se descărcaseră de mult, iar zidurile crăpaseră în strînsoarea gheţii ca o coajă de nucă.

Holly îi aruncă lui Butler haina de la distanţă.

– Ştii ceva, Butler, miroşi îngrozitor! îi spuse ea rîzînd.

– Tu şi gelul tău antiradioactiv! Cred că mi se schimbă culoarea pielii, mormăi Butler.

– Nu-ţi face griji, o să se ia în cincizeci de ani.

Butler îşi încheie pînă la gît paltonul Cossak.

– Voi nu ştiu de ce vă îmbrobodiţi aşa. Nu aveţi costumele voastre grozave?

– Hainele sînt pentru camuflaj, explică Holly întinzîndu-şi gelul antiradioactiv pe faţă şi pe gît. Dacă ne activăm scuturile, costumele devin inutile. E ca şi cum ţi-ai vîrî oasele în miezul unui reactor. Aşadar, în seara asta sîntem toţi oameni.

Artemis se încruntă. Dacă elfii nu îşi puteau activa scutul însemna că operaţiunea de salvare a tatălui său va fi mult mai dificilă. Planul pe care tocmai îl concepea trebuia să fie adaptat.

– Mai puţină vorbă, mîrîi Root, trăgînd o căciulă de blană de urs peste urechile lui ascuţite. Ieşim în cinci minute. Vă vreau pe toţi înarmaţi şi periculoşi. Chiar şi tu, Fowl, dacă o armă nu ar fi prea grea pentru încheieturile tale fine.

Artemis îşi alese o armă de-ale elfilor din arsenalul navetei. Introduse bateria în fantă şi setă arma pe nivelul trei.

– Nu-ţi face griji pentru mine, comandante, am exersat. Am o colecţie întreagă de armament al elfilor la conac.

Tenul roşu al lui Root se închise cu încă un ton.

– E o mare diferenţă între o ţintă de carton şi o persoană reală.

Artemis îşi arătă zîmbetul de vampir.

– Dacă merge totul conform planului, nu vom avea deloc nevoie de arme. Prima fază a acţiunii e cum nu se poate mai simplă: instalăm un post de

supraveghere în apropierea apartamentului lui Vassikin. Apoi, cu prima ocazie, îl ridicăm pe prietenul nostru rus ca să avem o discuţie în cinci. Sînt sigur că sub influenţa hipnozei voastre ne va spune tot ce trebuie să ştim. După care, va fi foarte simplu să scăpăm de gărzi şi să-l recuperăm pe tatăl meu.

Root îşi acoperi gura cu un fular gros.

– Şi dacă nu merge totul conform planului?

Ochii lui Artemis erau reci şi hotărîţi.

– Atunci, comandante, va trebui să improvizăm.

Holly simţi un tremur în stomac. Şi nu avea nimic de-a face cu clima friguroasă.

*

Terminalul era îngropat la douăzeci de metri sub o calotă de gheaţă. Luară ascensorul de protocol pînă la suprafaţă şi ieşiră toţi în noaptea polară, arătînd ca un grup de copii însoţiţi de un adult. Adică trei copii blindaţi cu armament neomenesc atîrnîndu-le sub fiecare cută a îmbrăcăminţii.

Holly îşi consultă GPS-ul de la încheietura mîinii.

– Ne aflăm în districtul Rosta, comandante. Douăzeci de clicuri la nord de Murmansk.

– Ce ştie Foaly despre vreme? Nu vreau să mă prindă viscolul la cîţiva kilometri de unde trebuie să ajungem.

– N-avem noroc. Nu găsesc linie liberă. Magma trebuie să fie încă activă.

– *D'arvit,* înjură Root. Ei bine, asta înseamă că trebuie să ne aventurăm pe jos. Butler, tu eşti expertul, aşa că mergi înainte. Căpitane Short, tu închei plutonul. Eşti liberă să loveşti orice fund omenesc rămas în urmă.

Holly îi făcu semn cu ochiul lui Artemis.

– Nu e nevoie să-mi spui de două ori, comandante.

– Sînt sigur că nu e, mormăi Butler, cu un zîmbet şters în colţul gurii.

Ceata cea bălţată înaintă greoi spre sud-est, în lumina lunii, pînă dădu de calea ferată. Să meargă de-a lungul traverselor era singura modalitate să se ferească de curenţi şi să evite crevaşele. Mergeau încet. Un vînt nordic se strecura prin fiecare por din hainele lor şi frigul ataca orice suprafaţă de piele expusă ca şi cînd ar fi fost un milion de săgeţi electrice.

Vorbeau puţin. Zona arctică avea acest efect asupra tuturor, cu toate că trei dintre ei aveau costume speciale cu încălzire.

Holly rupse tăcerea. Era ceva ce o măcina de mai multă vreme.

– Spune-mi ceva, Fowl, întrebă ea din spatele lui. Tatăl tău este la fel ca tine?

Artemis se opri pentru o fracţiune de secundă.

– E o întrebare ciudată. De ce vrei să ştii?

– Păi, tu nu eşti tocmai un prieten al Poporului. Dacă omul pe care încercăm să îl salvăm ne va distruge?

Urmă o tăcere lungă întreruptă numai de clănţănit de dinţi.

Holly văzu cum Artemis îşi lăsă capul în jos.

– Nu ai nici un motiv de îngrijorare, căpitane. Tatăl meu, cu toate că unele dintre afacerile lui au fost, fără îndoială, ilegale, a fost... este un om nobil. Ideea de a face rău unei alte fiinţe îl repugnă.

Holly trase zdravăn cizma de sub douăzeci de centimetri de zăpadă.

– Atunci ce s-a întîmplat cu tine?

Respiraţia lui Artemis îi trecea peste umăr aproape îngheţată.

– Eu... am greşit.

Holly privea fix în ceafa băiatului. Era, oare, Artemis Fowl într-adevăr sincer? Îi era greu să creadă. Şi mai mult o surprindea faptul că nu ştia cum să reacţioneze. Să-i întindă o mînă în semn de iertare sau să-l pocnească în semn de răsplată. În cele din urmă, se hotărî să aibă încredere în el. Pentru moment.

Trecură printr-o ravenă şlefuită de vînturi şuierătoare. Lui Butler nu-i plăcea deloc. Intuiţia lui de soldat ciocănea ca o picătură chinezească în interiorul craniului său. Ridică pumnul încleştat.

Root grăbi pasul pînă îl prinse.

– Probleme?

Butler scrută cîmpul acoperit de zăpadă, în căutare de urme.

– Poate. E un loc tocmai potrivit pentru un atac surpriză.

– Poate. Dacă ar şti cineva că venim.

– Ar fi posibil? Ar putea cineva să ştie?

Root răsuflă zgomotos, scoţînd nori de aburi.

– Imposibil. Tunelul e absolut izolat şi securitatea Reconului este cea mai severă de pe planetă.

Şi în acel moment comandoul goblinilor apăru de peste marginea ravenei.

Butler îl înşfăcă pe Artemis de guler şi îl aruncă, foarte neprotocolar, într-un şanţ. Cu cealaltă mînă îşi scotea deja arma.

– Capul jos, Artemis! E timpul să-mi cîştig leafa.

Artemis ar fi avut un răspuns pe măsură, dacă nu ar fi avut capul îngropat sub un metru de zăpadă.

Erau patru goblini zburînd într-o formaţie nu foarte închegată, apărînd ca nişte pete negre pe cerul înstelat. Urcară iute la trei sute de metri înălţime, fără vreo tentativă de a se ascunde. Nici nu atacau, nici nu plecau. Pluteau, pur şi simplu, deasupra lor.

– Goblini, spuse Root printre dinţi, ridicînd o armă Neutrino cu rază lungă de acţiune în dreptul umărului. Sînt bătuţi în cap!

Nu aveau altceva de făcut decît să-i împuşte unul cîte unul.

Butler ochi şi îşi îndepărtă picioarele pentru mai multă stabilitate.

– Ce facem, aşteptăm pînă le vedem albul ochilor, comandante?

– Ochii goblinilor nu au alb, răspunse Root. Dar, oricum, ţine-ţi arma la locul ei. Căpitanul Short şi cu mine îi vom adormi. Nu e nevoie să moară nimeni.

Butler îşi puse pistolul Sig Sauer în tocul de la subbraţ. Oricum nu ar fi bătut pînă acolo. Era interesant să vadă cum se comportau Holly şi Root într-o luptă cu arme de foc. Pînă la urmă, viaţa lui Artemis era în mîinile lor. Ca să nu mai vorbim de a lui.

Butler aruncă o privire în lateral. Holly şi comandantul trăgeau de zor cu diferite arme, fără nici un rezultat. Armele lor erau la fel de moarte ca şoarecii într-o gaură de şarpe.

– Nu înţeleg, mormăi Root. Le-am verificat personal.

Artemis, bineînţeles, fu primul care îşi dădu seama. Îşi scutură zăpada din păr.

– Sabotaj, diagnostică el, aruncînd arma inutilă a elfilor. Nu există alternativă. De asta B'wa Kell au nevoie de arme Softnose. Pentru că au dezactivat cumva laserele elfilor.

Dar comandantul nu asculta. Şi nici Butler. Nu era momentul pentru deducţii logice. Era timpul pentru acţiune. Erau ţinte uşoare acolo, pete de culoare pe strălucirea palidă a ţinutului arctic. Teoria îi fu confirmată cînd mai multe focuri de Softnose făcură găuri sfîrîitoare în zăpada de la picioarele lor.

Holly îşi activă Optixul din casketă, focalizîndu-l pe inamic.

– Se pare că unul dintre ei are un laser Softnose, domnule comandant. Ceva cu ţeavă lungă.

– Să ne adăpostim. Repede!

Butler dădu din cap.

– Uite, acolo. Peretele ravenei e prelungit ca o poliță.

Valetul îl apucă pe protejatul lui de guler, ridicîndu-l cu aceeași ușurință cu care un copil ridică o pisică. Se luptau cu zăpada pentru a ajunge la adăpostul peretelui de gheață. Probabil, cu un milion de ani în urmă, gheața se topise suficient încît să se desprindă un strat și apoi să înghețe la loc. Cuta rezultată rezistase cumva de-a lungul timpului și acum ar putea să le salveze viața.

Trecură sub buza ravenei, strecurîndu-se cu spatele pe lîngă peretele de gheață. Acoperișul înghețat era destul de gros ca să reziste focurilor trase din orice armă obișnuită.

Butler îl acoperi pe Artemis cu trupul lui și riscă să arunce o privire în sus.

– Prea departe. Nu-i văd. Holly?

Căpitanul Short își scoase capul de sub marginea de gheață și își reglă Optixul pentru focalizare.

– Ei, ce fac?

Holly așteptă o clipă pînă cînd putu vedea figurile mai clare.

– Ciudat, comentă ea. Toți trag acum, dar...

– Dar ce, căpitane?

Holly bătu ușor în caschetă, asigurîndu-se că lentilele îi funcționează.

– Poate că recepționez vreo distorsiune de la Optix, domnule comandant. Dar se pare că nu ne

nimeresc intenţionat, trag departe, peste capetele noastre.

Butler simţi sîngele năvălindu-i în cap.

– E o capcană! urlă el, întorcîndu-se iute să îl ia pe Artemis. Afară, toţi! Afară!

Şi chiar în acel moment goblinii prăvăliră cincizeci de tone de rocă, gheaţă şi zăpadă peste adăpostul lor.

Aproape că reuşiseră. Sigur, cu *aproape* nu se cîştiga niciodată o găleată de calmar la ruleta gnomilor. Dacă n-ar fi fost Butler, nici unul din grup nu ar fi supravieţuit. Ceva se întîmplase cu el. Căpătase o putere inexplicabilă, asemănătoare acelor puseuri de energie care le dau mamelor puterea să ridice copacii căzuţi peste copiii lor. Valetul îi ridică pe Artemis şi pe Holly şi îi învîrti, aruncîndu-i înainte cum arunci cu pietre în lac. Nu era o modalitate foarte demnă de a călători, dar era cu siguranţă mai bine decît să le rămînă oasele sub avalanşa de gheaţă.

Pentru a doua oară în tot atîtea minute, Artemis ateriză cu nasul într-un morman de zăpadă. În spatele lui, Butler şi Root se zbăteau sub acoperişul de gheaţă, alunecînd pe suprafaţa sticloasă. Aerul fu sfîşiat de un tunet de avalanşă, iar blocul de gheaţă de dedesubtul lor se despică scîrţîind. Bucăţi masive de stîncă şi de gheaţă străpunseră deschizătura din peretele stîncii ca nişte stîlpi. Butler şi Root erau prinşi înăuntru.

Holly se ridicase în picioare şi alerga spre comandant. Dar ce ar fi putut face? Să se arunce înapoi sub acoperişul de gheaţă?

– Stai pe loc, căpitane, se auzi Root în microfonul căştii. E un ordin!

– Comandante, spuse Holly gîfîind. Eşti în viaţă.

– Nu ştiu cum de mai sînt în viaţă. Butler şi-a pierdut cunoştinţa şi sîntem blocaţi aici. Marginea de gheaţă e pe punctul de a se prăbuşi. Mai rezistă doar pentru că se sprijină în cîteva bucăţi sfărîmate. Dacă le-am împinge la o parte...

Măcar erau în viaţă. Ţintuiţi pe loc, dar în viaţă. Un plan, aveau nevoie de un plan.

Holly constată că era neobişnuit de calmă. Era una dintre calităţile care o făceau un excelent agent de teren. În momente de tensiune maximă, căpitanul Short avea capacitatea de a intui un anumit curs al evenimentelor. De multe ori, singurul curs viabil. În simulatorul de luptă, la examenul de căpitan, Holly învinsese inamici virtuali de nebiruit distrugînd proiectorul cu laserul. Tehnic vorbind, îşi învinsese toţi adversarii, aşadar comisia a trebuit să o treacă.

Holly vorbi în microfonul căştii.

– Comandante, desfă Centura Lunară a lui Butler şi prinde-te de ea. O să vă scot pe amîndoi de acolo.

– Recepţionat, Holly. Ai nevoie de un piron?

– Dacă poţi să-mi scoţi unul.

– Aşteaptă.

Un piron țîșni ca o săgeată printre barele de gheață, aterizînd la un metru de cizmele lui Holly. Săgeata trăgea după ea o coardă subțire.

Holly prinse pironul în suportul pentru coardă de pe centura ei, asigurîndu-se că firul nu are noduri sau bucle.

Între timp, Artemis reușise să se elibereze din mormanul de zăpadă și gheață.

– Planul acesta e, în mod evident, ridicol, spuse el scuturîndu-și zăpada de pe mîneci. Nu poți să crezi că îi vei trage pe amîndoi cu suficientă viteză încît să spargi țurțurii și să eviți să fie striviți.

– Nu am de gînd să îi trag eu, izbucni Holly.

– Dar, cine?

Căpitanul Short arătă în jos, în urma lor. Era un trenuleț verde care urca șerpuit spre ei.

– Chestia aia o să-i tragă.

Mai rămăseseră trei goblini. Numele lor erau D'Nal, Aymon și Nyle. Trei novici care se luptau pentru poziția vacantă de locotenent. Locotenentul Poll își dăduse demisia cînd stătuse prea aproape de avalanșă și fusese lovit de un bloc de cinci sute de kilograme de gheață transparentă.

Cei trei se învîrteau la o înălțime sigură de trei sute de metri. Nu erau în afara razei de acțiune a armelor elfilor, dar acestea nu erau operaționale pentru moment. Laboratoarele Koboi se ocupaseră

de asta la ultima modernizare a armamentului Reconului.

– Ce mai gaură în locotenentul Poll, spuse Aymon, fluierînd. Se vedea prin el.

Goblinii nu se ataşau prea tare unii de alţii. Cu toate trădările, loviturile pe la spate şi starea generală de duşmănie din B'Wa Kell nu era deloc rentabil să îşi facă prieteni prea apropiaţi.

– Ce crezi? întrebă D'Nall, goblinul cel arătos. Poate ar trebui să se ducă unul dintre voi pînă jos.

Aymon pufăind pe nas.

– Sigur. Să ne ducem jos să o-ncasăm de la ăla mare. Ne crezi fraieri?

– Ăla mare e doborît. L-am pocnit eu. O lovitură la fix.

– Lovitura mea a declanşat avalanşa, obiectă Nyle, cel mai mic din gaşcă. Tu întotdeauna îţi asumi omorurile mele.

– Ce omoruri? Tot ce ai omorît tu era o rîmă. Şi asta din greşeală.

– Aiureli, se îmbufnă Nyle. Am omorît rîma intenţionat. Mă enerva.

Aymon se aşează între cei doi.

– Bine, bine. Nu vă înfoiaţi solzii! Tot ce avem de făcut e să tragem de aici de sus cîteva focuri în cei care au mai rămas.

– Bun plan, geniule, îl ironiză D'Nall. Numai că n-o să meargă.

– Şi de ce nu?

D'Nall arătă în jos cu o unghie atent îngrijită.

– Pentru că urcă în trenul acela.

Patru vagoane verzi se apropiau şerpuind dinspre nord în spatele unei vechi locomotive Diesel. Lăsă în urmă un vîrtej de zăpadă.

„Salvarea", se gîndi Holly. Sau poate că nu. Nu ştia de ce, dar numai vederea locomotivei grele şi zgomotoase o făcea să simtă un gol în stomac. Totuşi nu avea de ales.

– E trenul Mayak Chimic, spuse Artemis.

Holly îl privi peste umăr. Artemis părea şi mai palid decît de obicei.

– Ce?

– Ecologiştii din toată lumea îi spun, ironic, Maşina Verde. Transportă piese de uraniu şi plutoniu folosite la Combinatul Chimic Mayak pentru reciclare. Un singur mecanic încuiat în locomotivă. Fără gărzi. Încărcată la capacitatea maximă, chestia asta e mai fierbinte decît un submarin nuclear.

– Şi tu ştii asta... de unde?

Artemis ridică din umeri.

– Îmi place să fiu la curet cu lucrurile astea. Radiaţiile sînt o problemă a întregii lumi, nu?

Holly începea să simtă tentaculele uraniului atacîndu-i gelul antiradioactiv de pe obraji. Trenul era otravă curată. Dar era singura şansă de a-l salva pe comandant.

– E din ce în ce mai bine, bombăni ea.

Trenul se apropiase. Evident. Cu motoarele mergînd la o viteză de aproape zece clicuri pe oră. Nu era o problemă pentru Holly, dar, cu doi bărbaţi imobilizaţi şi un băiat aproape inutil, nu era treabă uşoară să urce în locomotivă.

Holly se opri o secundă să verifice ce făceau goblinii. Erau tot acolo, la trei sute de metri deasupra. Goblinii nu se pricepeau la improvizaţii. Trenul apăruse pe neaşteptate. Le va lua cel puţin un minut să pună la cale o nouă strategie. Gaura imensă din camaradul lor s-ar putea să le mai dea încă de gîndit.

Holly simţea radiaţiile emanate din vagoane arzîndu-i şi cea mai mică porţiune rămasă neacoperită cu gelul antiradioactiv, pişcîndu-i globii oculari. Mai erau cîteva momente pînă avea să rămînă fără magie. După aceea, sfîrşitul se va apropia cu paşi repezi.

Dar nu avea acum timp să se gîndească la asta. Prioritatea ei era comandantul. Trebuia să-l scoată de acolo viu. Dacă B'wa Kell avuseseră curajul să se ridice împotriva Reconului, era clar că ceva serios se întîmpla în străfundurile Pămîntului. Orice ar fi fost, aveau nevoie de Julius Root pentru contraatac. Se întoarse către Artemis.

– Acum, noroiosule, nu avem decît o singură şansă. Agaţă-te de ce reuşeşti!

Artemis nu putu ascunde un tremur vizibil.

– Nu te teme, Artemis! O să reuşeşti.

– E frig, elfule, se zbîrli Artemis. Oamenii tremură cînd e frig.

– Aşa te vreau, spuse căpitanul Short şi o luă la fugă.

Firul legat de piron se desfăşura în urma ei ca un cablu de harpon. Deşi avea grosimea firului de undiţă, putea să ţină suspendaţi doi elefanţi zbătîndu-se. Artemis alergă cît de repede îi permitea încălţămintea grea.

Alergau paralel cu şinele, zăpada scîrţîindu-le sub picioare. În spatele lor, trenul se apropia din ce în ce mai mult, împingînd o coloană de aer înaintea lui.

Artemis se străduia din răsputeri să se ţină aproape. Nu era uşor pentru el. Să alerge şi să transpire. Pentru Dumnezeu, el nu putea să lupte. Nu era soldat. El era un strateg. Un geniu. Partea fizică şi harababura conflictului trebuiau lăsate în seama lui Butler şi a unora ca el. Dar valetul nu era în măsură să se ocupe de această problemă acum. Şi nici nu va mai fi vreodată, dacă nu reuşeau să urce în tren.

Artemis respira greu, vaporii îngheţîndu-i în faţă şi înceţoşîndu-i vederea. Trenul era acum în dreptul lor; roţile de oţel aruncau scîntei şi gheaţă în aer.

– Vagonul doi, strigă Holly. E o treaptă. Ai grijă cum pui piciorul.

Treaptă? Artemis privi înapoi. Vagonul al doilea venea rapid din urmă. Dar zgomotul îi tulbura vederea. Era, oare, posibil? Era îngrozitor. Acolo, dedesubtul uşilor de oţel. O placă îngustă. Îndeajuns de largă să pui piciorul pe ea. Atît.

Holly urcă în tren cu uşurinţă şi se lipi de peretele vagonului. Făcea ca totul să pară atît de simplu. Doar

un salt şi era în siguranţă, departe de roţile care aruncau scîntei.

– Hai, Fowl, sari! strigă Holly.

Artemis chiar se strădui. Dar vîrful piciorului i se agăţă de o traversă şi el se duse cu capul înainte, luptîndu-se apoi să îşi recapete echilibrul. Îl aştepta o moarte dureroasă.

– Două picioare stîngi, spuse Holly printre dinţi, apucîndu-l de guler pe noroiosul care îi era cel mai puţin simpatic.

Inerţia îl împinse pe Artemis în faţă, izbindu-l de uşă, ca pe un personaj din desene animate.

Coarda legată de piron se balansa lovind peretele vagonului. După doar cîteva secunde, Holly coborî din tren tot atît de repede precum urcase. Căuta un punct fix de care să se prindă. Greutatea lui Root şi a lui Butler era, într-adevăr, redusă de Centura Lunară, dar smucitura va fi mai mult decît suficientă să o tragă din locomotivă. Şi dacă lucrul acesta se întîmpla, era sfîrşitul.

Holly îşi fixă braţul în jurul unei trepte a scării exterioare a vagonului. Văzu nişte scîntei magice albastre jucîndu-se în jurul unei cute a costumului ei. Contraatacau efectele radiaţiei. Oare cît mai putea rezista magia ei în aceste condiţii? Vindecarea constantă o epuiza. Trebuia să îşi ducă la îndeplinire ritualul de reînnoire a puterilor magice. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Holly era pe punctul de a desprinde cablul şi de a-l lega în jurul uneia dintre treptele scării exterioare, cînd

acesta se întinse la maximum, trăgîndu-i picioarele de sub ea. Se ţinea de scară cu îndîrjire, cu unghiile înfipte în propria piele. Dacă se gîndea mai bine, planul acesta ar fi trebuit mai bine pus la punct. Timpul părea că se dilata, la fel cum se întindea coarda, şi, pentru un moment, Holly crezu că îi va sări cotul din încheietură. Apoi gheaţa cedă şi Root împreună cu Butler fură traşi din mormîntul lor de gheaţă ca o săgeată dintr-un arc. După cîteva secunde, ei se izbiră de peretele vagonului, greutatea lor acum redusă menţinîndu-i pe marginea trenului, pentru moment. Dar era doar o chestiune de timp pînă cînd bruma de forţă gravitaţională ce le mai rămăsese avea să îi împingă sub roţile de oţel.

Artemis se agăţă de treaptă, lîngă Holly.

– Ce pot să fac?

Holly arătă printr-o mişcare a capului către un buzunar de la umăr.

– Acolo. Găseşti înăuntru o fiolă. Scoate-o!

Artemis desfăcu buzunarul şi scoase o sticluţă.

– Am găsit-o.

– Bine. De aici te descurci, Fowl. Sus şi înăuntru!

Artemis rămase cu gura căscată.

– Sus şi...?

– Da, e singura noastră speranţă. Trebuie să deschidem uşa asta şi să-i împingem înăuntru pe Butler şi pe comandant. E o curbă în calea ferată la două clicuri de aici. Dacă trenul încetineşte, chiar şi cu o singură rotaţie, sînt pierduţi.

Artemis dădu din cap.

– Şi sticluţa?

– E acid. Pentru încuietoare. Mecanismul e pe interior. Acoperă-ţi faţa şi apasă. Dă-i tot tubul. Dar să nu curgă pe tine.

Era o conversaţie cam lungă avînd în vedere circumstanţele. Mai ales că fiecare secundă era vitală. Artemis nu mai stătu să-şi ia la revedere.

Se tîrî pînă la treapta următoare, ţinîndu-şi corpul aproape de peretele vagonului. Vîntul biciuia cu ace de gheaţă. Înţepau ca albinele. Totuşi, Artemis îşi scoase mănuşile cu dinţii clănţănindu-i. Mai bine cu degeraturi decît strivit între roţi.

Urcă. Treaptă cu treaptă, pînă ajunse cu capul deasupra vagonului. Nu mai exista nici un fel de adăpost acum. Aerul îi izbea fruntea şi îi intra pe gît. Artemis scruta priveliştea prin viscol de-a lungul acoperişului vagonului. Acolo! În centru. Era o trapă. Dincolo de deşertul de oţel, netedă, erodată de intemperii. Nimic de care să se ţină pe o distanţă de cinci metri. „Puterea unui rinocer nu ar fi de folos aici", se gîndi Artemis. În sfîrşit, o oportunitate să îşi folosească şi creierul. Cinetică şi inerţie. Era simplu, teoretic.

Rămînînd în marginea din faţă a vagonului, Artemis se urcă pe acoperiş. Vîntul îi şerpuia sub picioare, ridicîndu-i-le cu cinci centimetri deasupra marginii de sus, ameninţînd să îl arunce de pe tren. Artemis îşi încleştă degetele pe muchia vagonului. Nu avea degete bune de apucat ceva cu putere. De luni

de zile, Artemis nu apucase nici un obiect mai mare decît telefonul mobil. Dacă voiai pe cineva care să bată la calculator *Paradisul pierdut* în mai puţin de douăzeci de minute, Artemis era omul pe care îl căutai. Dar la atîrnatul pe vagoane în viscol era total nepriceput. Ceea ce făcea, din fericire, parte din plan.

Cu o milisecundă înainte ca degetele să se desprindă, Artemis îşi dădu drumul. Curentul îl proiectă direct în acoperişul metalic al trapei. „Perfect", ar fi gemut el, dacă ar mai fi avut vreun centimetru cub de aer în plămîni. Şi chiar dacă ar fi spus-o, vîntul i-ar fi zburat orice cuvînt înainte de a-i ajunge la urechi. Nu mai avea decît cîteva momente pînă cînd vîntul l-ar fi înconjurat cu braţele lui şi l-ar fi împins pe treptele îngheţate. Carne de tun pentru goblini. Artemis caută prin buzunar după sticluţa cu acid şi deschise capacul cu dinţii. Un strop i-a trecut chiar pe lîngă ochi. Nu era timp să-şi facă griji pentru asta acum. Nu era timp pentru nimic. Trapa era securizată cu un lacăt masiv. Artemis strecură două picături în gaura cheii. Doar de atît putea să se lipsească. Ar trebui să fie suficient.

Efectul fu rapid. Acidul mînca din metal ca lava din gheaţă. Tehnologia elfilor. Cea mai bună din lumea subpămînteană.

Lacătul cedă, trapa deschizîndu-se. Capacul se dădu peste cap şi Artemis sări înăuntru, căzînd peste o mulţime de butoaie. Nu era chiar imaginea unui erou galant. Mişcarea trenului îl împinse

printre conteinerele din interior. Artemis ateriză cu faţa în sus, cu ochii ţintă la simbolul pentru radiaţii, cu trei triunghiuri, marcat pe fiecare dintre ele. Cel puţin erau sigilate, deşi rugina părea să fi pus stăpînire pe multe dintre ele. Artemis se rostogoli pe podea, ridicîndu-se în genunchi lîngă uşă. Oare căpitanul Short mai era prins de marginea trenului? Sau rămăsese singur? Pentru prima dată în viaţa lui. Cu adevărat singur.

– Fowl! Deschide uşa, şopîrlă noroioasă cu faţa palidă ce eşti!

A, da. Deci, nu era singur.

Acoperindu-şi faţa cu o mînă, Artemis îmbibă încuietoarea triplă a vagonului cu acid. Lacătul de oţel se topi instantaneu, curgînd pe podea ca o dîră de mercur. Artemis trase de uşa glisantă.

Holly stătea agăţată, plină de furie, cu faţa fumegînd în locurile unde radiaţia îi mîncase din gelul protector.

Artemis o apucă de centură.

– La trei?

Holly dădu din cap. Nu mai avea energie să vorbească.

Artemis îşi încordă cît putu degetele. „Nu mă lăsaţi acum!“ Dacă avea să scape din încurcătura asta, avea de gînd să cumpere unul dintre acele ridicole aparate de făcut gimnastică acasă, cărora li se făceau reclamă la televizor.

– Unu.

Curba se apropia. O putea zări cu coada ochiului. Trenul ori va încetini, ori va deraia.

– Doi.

Căpitanul Short era sleită de puteri. Vîntul o zbura ca pe un balon.

– Trei!

Artemis trase cu toată puterea pe care o avea în braţele lui subţiri. Holly îşi închise ochii şi îşi dădu drumul. Nu-i venea să creadă că îşi încredinţa viaţa acestui noroios.

Artemis ştia ceva fizică. Îşi programase numărătoarea în aşa fel încît să profite de curbă, de inerţie şi de mişcarea trenului. Dar natura te surprinde întotdeauna. În acest caz, era vorba de o porţiune lipsă între două secţiuni de şină. Nu suficient de mare încît să facă locomotiva să deraieze, dar suficient cît să provoace o smucitură.

Smucitura împinse uşa înapoi, izbindu-se în cadrul ei ca o ghilotină de cinci tone. Dar părea că Holly reuşise să intre. Artemis nu era sigur pentru că se ciocnise de el şi amîndoi se opriseră în marginea de lemn a vagonului. Părea întreagă din cîte putea el să observe. Cel puţin capul îi era încă ataşat de gît, ceea ce era bine. Dar părea inconştientă. Probabil din cauza traumei.

Artemis ştia că şi el urma să leşine. Îşi dădea seama după cum i se întuneca vederea la colţurile ochilor, ca şi cum ar fi fost vreun virus de computer. Alunecă într-o parte, căzînd peste pieptul lui Holly.

Acest lucru urma să aibă consecinţe mai grave decît vă puteţi închipui. Pentru că Holly era inconştientă, magia ei trecuse pe pilot automat. Magia nesupravegheată circulă precum electricitatea. Faţa lui Artemis atinsese mîna stîngă a elfului, deviind fluxul scînteilor albastre. Era bine pentru el, dar, în acelaşi timp, foarte rău pentru ea. Pentru că, deşi Artemis nu ştia asta, Holly avea nevoie de fiecare scînteie – nu reuşise să intre întreagă în vagon.

Comandantul Root tocmai îşi activase dispozitivul de înfăşurat coarda ataşată de piron, cînd primi pe neaşteptate o lovitură în ochi.

Goblinul D'Nall îşi scoase o oglindă din tunică şi se uită să vadă dacă solzii îi erau bine aşezaţi.

– Aripile astea Koboi sînt grozave. Crezi că o să ne lase să le păstrăm?

Aymon se încruntă. Nu că ţi-ai fi putut da seama. Nefiind mai expresivi decît o şopîrlă, mişcările lor faciale erau destul de limitate.

– Linişte, ticălos cu sînge cald ce eşti!

Cu sînge cald. Era o insultă grea pentru un goblin din B'wa Kell.

D'Nall se zbîrli.

– Ai grijă, prietene, să nu-ţi smulg limba aia despicată din gură.

– N-o să mai avem nici unul limbă dacă scapă elfii ăia, îi răspunse Aymon.

Era adevărat. Generalii nu suportau bine dezamăgirile.

– Prin urmare, ce facem? Eu arăt bine în costumul acesta. Ceea ce înseamnă că voi trebuie să fiţi mai deştepţi.

– Să tragem în tren! exclamă Nyle. Simplu.

D'Nall îşi ajustă aripile Koboi DoubleDex, plutind deasupra celui mai tînăr membru al echipei.

– Tîmpitule! izbucni el, administrîndu-i scurt o palmă peste ceafă. Chestia aia e radioactivă. Nu simţi mirosul? Un foc rătăcit şi o să fim toţi cenuşă.

– Ai dreptate, recunoscu Nyle. Eşti mai deştept decît pari.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Aymon coborî uşor pînă la o altitudine de 150 de metri. Era aşa de tentant! Un singur foc bine ochit şi l-ar doborî pe elful agăţat de uşă şi următorul l-ar expedia jos pe omul de pe acoperiş. Dar nu putea să rişte. Dacă devia cu un singur grad de la ţintă, îşi mîncase ultimele spaghete cu rîme.

– OK, anunţă el în microfonul căştii. Uite cum facem. Cu toată radiaţia din vagoane, s-ar putea ca ţintele să fie moarte în cîteva minute. Urmărim trenul o vreme, ca să fim siguri. Apoi ne întoarcem şi îi spunem generalului că am văzut cadavrele.

D'Nall îşi luă zborul şi într-o clipă fu jos, lîngă el.

– Şi o să vedem cadavrele?

– Sigur că nu, tîmpitule. Vrei să-ţi ardă ochii şi să-ţi cadă?

– Păi nu.

– Exact. E limpede?

– Precum cristalul, răspunse Nyle scoţîndu-şi laserul Softnose Redboy.

Îşi împuşcă apoi camarazii în spate. Trăsese de aproape într-o ţintă uşoară. N-avuseseră nici o şansă. Le urmări corpurile căzînd pe pămînt prin lentila de focalizare maximă. Zăpada urma să îi acopere în cîteva minute şi nimeni nu avea să îi găsească pînă nu se topea calota de gheaţă.

Nyle îşi băgă arma înapoi în toc, întroducînd coordonatele terminalului de navete pe computerul lui de zbor. Dacă îi studiai de aproape faţa reptiliană, puteai să observi un rînjet. Era un locotenent nou în oraş.

CAPITOLUL 9

Oraşul asediat

Cabina operaţională, sediul central al Poliţiei

Foaly stătea în faţa ecranului principal al Reconului aşteptînd rezultatele ultimei căutări. Analiza extensivă cu laser a navetei goblinilor devăluise o amprentă totală şi una parţială. Cea completă era a lui. Ceea ce se explica uşor prin faptul că inspectase personal toate componentele navetelor casate. Amprenta parţială îi aparţinea trădătorului. Nu era suficient să identifice elful care oferise tehnologia Reconului celor din B'wa Kell, dar era suficient pentru a-i elimina pe nevinovaţi. Urma să pună faţă în faţă numele rămase cu numele celor care aveau acces la componentele de navete şi astfel lista devenea mult mai scurtă. Foaly dădu din coadă, mulţumit. Genial. Nu avea de ce să fie modest în legătură cu asta.

Pentru moment, computerul căuta prin fişierele personale amprenta parţială. Tot ce putea să facă era să îşi trosnească degetele şi să aştepte să fie contactat de către echipa de la suprafaţă. Magma era încă activă. Foarte neobişnuit. Ce coincidenţă!

Şirul de gînduri suspicioase ale lui Foaly fu întrerupt de o voce familiară.

„Căutare completă, spuse computerul, cu vocea lui Foaly. Un pic de vanitate. Trei sute patruzeci şi şase eliminate. Mai rămîn patruzeci de posibilităţi."

Patruzeci. Nu era rău deloc. Puteau fi intervievaţi cu uşurinţă. Era o oportunitate să folosească Retimagerul din nou. Dar mai era încă o posibilitate de îngustare a cîmpului de posibilităţi.

– Computer, compară posibilităţile cu personalul cu acces la Nivelul Trei de securitate. Nivelul Trei îi includea pe toţi cei care aveau acces la topitoriile de reciclare.

„Căutare."

Desigur, computerul nu accepta comenzi decît de la cei ale căror voci era programat să le recunoască. Ca o altă măsură de siguranţă, Foaly îşi criptase parola de deschidere a computerului şi alte documente importante într-un limbaj de programare bazat pe limba arhaică a centaurilor: centauriana.

Toţi centaurii aveau ceva simptome de paranoia şi cu motive întemeiate, avînd în vedere că mai erau mai puţini de o sută. Oamenii reuşiseră să îi ucidă pe toţi verii lor, unicornii. Erau probabil şase centauri sub

pămînt care mai puteau citi acea limbă şi unul singur care putea să descifreze codul computerului.

Centauriana era, probabil, cea mai veche formă de scriere, datînd din vremurile cînd oamenii începuseră să vîneze elfi. Paragraful care deschidea *Manuscrisele de la Capalla,* singurul document centaurian păstrat pînă în prezent şi ieşit la iveală, spunea:

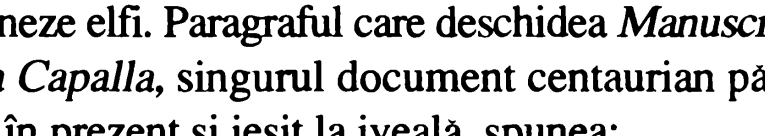

Creaturi elfe, luaţi aminte,
Pe Pămînt, începe era omenească.
Ascunde-te, aşadar, elfule, ca să nu te găsească
Şi sub pămînt să locuieşti de acu-nainte.

Centaurii erau cunoscuţi pentru intelectul lor, nu pentru aptitudinile poetice. Totuşi, Foaly simţi că acele cuvinte erau la fel de relelvante astăzi cum fuseseră şi cu multe secole în urmă.

Cudgeon ciocăni în geamul securizat al cabinei. În mod normal, Cudgeon nu ar fi trebuit să fie primit în Operaţional, dar Foaly îi dăduse drumul. Nu putea să reziste să nu facă vreo glumă pe seama fostului comandant. Cudgeon fusese retrogradat ca locotenent în urma unei încercări dezastruoase de a-i lua locul lui Root, ca şef la Recon. Dacă familia lui nu ar fi avut influenţa politică pe care o avea, ar

fi fost dat afară cu totul din poliție. Oricum, poate i-ar fi fost mai bine în alt domeniu de activitate. Măcar nu ar fi trebuit să suporte tachinările constante ale lui Foaly.

– Am niște formulare electronice pe care am nevoie să le vizezi, spuse locotenentul, evitînd să îi întîlnească privirea.

– Nici o problemă, *comandante*, răspunse centaurul mustăcind. Cum mai merge complotul? Ai vreo revoluție în plan pentru după-amiaza asta?

– Semnează, te rog, spuse Cudgeon întinzîndu-i cu mîna tremurîndă un stilou digital.

„Uimitor, se gîndea Foaly. Această epavă de elf fusese odată unul dintre ofițerii de frunte ai Reconului."

– Nu, serios, Cudgeon, faci o treabă grozavă cu formularele astea.

Cudgeon îl privea cu ochii micșorați de suspiciune.

– Mulțumesc, domule.

Un rînjet apăru în colțul gurii lui Foaly.

– Cu plăcere. Dar nu e cazul să te umfli în pene.

Mîna lui Cudgeon zbură spre fruntea bombată și deformată. Mai păstrase un pic din orgoliul de altădată.

– Oh, am atins un subiect dureros. Îmi pare rău.

Era o strălucire în colțul ochiului lui Cudgeon. O strălucire care l-ar fi putut avertiza pe Foaly. Dar el fusese distras de un bip venind de la computer.

„Lista este completă."

– Scuză-mă un moment, *comandante*. E ceva important. Chestii legate de computer, nu le-ai înţelege.

Foaly se întoarse către ecranul cu plasmă. Locotenentul n-are decît să mai aştepte semnătura lui. Probabil nu era decît o comandă de componente de navetă.

Atunci îi pică fisa. O fisă mare, care a picat mai zgomotos decît izmenele unui dorf lovindu-se de perete. Componente de navetă. Cineva din interiorul sistemului. Cineva cu nişte poliţe de plătit. Picături de sudoare invadară fruntea lui Foaly. Era atît de evident.

Privi ecranul cu plasmă ca să i se confirme ceea ce ştia deja. Nu erau decît două nume. Primul, Bom Arbles, era eliminat din start. Ofiţerul de la Recuperări murise într-un accident de zbor în timpul unei plonjări spre centrul Pământului. Al doilea nume pulsa domol pe ecran. Locotenentul Briar Cudgeon. Transferat la echipa de reciclare cam prin aceeaşi perioadă cînd Holly scosese din circuit componentele. Totul se lega.

Foaly ştia că dacă nu va recepta mesajul în zece secunde, computerul va citi numele cu voce tare. Apăsă cu nonşalanţă butonul „Delete".

– Ştii, Briar, spuse el cu o voce joasă. Toate glumele acelea despre problema ta cu capul nu erau spuse cu intenţie rea. E felul meu de a-mi exprima simpatia. De fapt, am nişte alifie...

Centaurul simţi ceva rece, metalic apăsîndu-i ceafa. Văzuse prea multe filme de acţiune ca să nu-şi dea seama ce era.

– Păstrează-ţi alifia, măgăruşule, îi şopti Cudgeon în ureche. Am impresia că şi tu o să ai nişte probleme cu capul.

TRENUL CHIMIC MAYAK, NORDUL RUSIEI

Primul lucru pe care Artemis îl simţi fu un ciocănit ritmic de-a lungul şirei spinării. „Sînt la staţiunea de odihnă din Blackrock, se gîndea el. Irina mă masează pe spate. Exact de asta avea nevoie organismul meu. Mai ales după hurducăielile din tren... Tren!"

Erau, evident, tot la bordul trenului Mayak. Mişcarea ritmică era legănatul trenului cînd trecea peste îmbinările dintre şine. Artemis se forţă să deschidă ochii, aşteptîndu-se la amorţeli şi dureri enorme. Dar îşi dădu seama că se simţea bine. Mai mult decît bine. Se simţea excelent. Trebuie să fi fost magia. Holly trebuie să îi fi vindecat numeroasele răni în timp ce el fusese inconştient.

Nimeni altcineva nu se simţea aşa în formă. În nici un caz nu căpitanul Short, care era încă inconştientă. Root aşternea o pătură peste ofiţerul lui căzut.

– Te-ai trezit, nu-i aşa? spuse el fără ca măcar să îşi întoarcă privirea înspre Artemis. Nu ştiu cum mai poţi să dormi după tot ce ai făcut.

– Ce am făcut? V-am salvat... am ajutat, cel puţin.

– Ai ajutat, aşa e, Fowl. Te-ai ajutat pe tine cu ultimele scîntei de magie ale lui Holly cît timp era inconştientă.

Artemis scoase un oftat. Trebuie să se fi întîmplat cînd au căzut. Cumva fluxul magic a fost deviat.

– Înţeleg ce s-a întîmplat. A fost un...

Root ridică degetul ameninţător.

– Nu spune asta. Marele Artemis Fowl nu face nimic accidental.

Artemis încercă să îşi menţină echilibrul, aşezîndu-se în genunchi.

– Nu poate fi ceva grav. Numai extenuare, nu-i aşa?

În clipa următoare faţa lui Root fu la un centimetru de a lui, cu tenul suficient de roşu încît să degajeze căldură.

– Nimic grav? tună comandantul, abia reuşind să pronunţe cuvintele de furie. Nimic grav! Şi-a pierdut degetul cu care apăsa pe trăgaci! I l-a retezat uşa. Cariera ei e încheiată. Şi, din cauza ta, nu a mai avut magie suficientă cît să îşi oprească sîngerarea. Nu mai are pic de putere. E sleită.

– Şi-a pierdut un deget? repetă Artemis amorţit de frig.

– Nu e chiar pierdut, spuse comandantul fluturînd degetul. M-a lovit în ochi în cădere.

Ochiul lui începuse deja să se învineţească.

– Dacă ne ne întoarcem acum, chirurgii voştri sigur ar putea să îl pună la loc, nu?

Root clătină din cap.

– Dacă ne-am putea întoarce acum. Am sentimentul că dedesubt situaţia e cu totul alta decît atunci cînd am plecat. Dacă goblinii au trimis un comando după noi, poţi să fii sigur că acolo se întîmplă ceva de proporţii.

Artemis era şocat. Holly le salvase vieţile şi el aşa o răsplătise. Era adevărat că nu era direct vinovat de rănirea ei, dar acest lucru se întîmplase în timp ce încercau să îl salveze pe tatăl lui. Avea o datorie de plătit.

– Cînd? izbucni el.

– Ce?

– Cînd s-a întîmplat?

– Nu ştiu, acum un minut.

– Atunci mai avem timp.

Comadantul se ridică.

– Timp pentru ce?

– Încă mai putem să salvăm degetul.

Root îşi frecă o tăietură proaspătă de pe umăr – o amintire a călătoriei lui pe marginea trenului.

– Cu ce? Eu de-abia dacă mai am suficientă putere pentru hipnoză.

Artemis închise ochii, concentrîndu-se.

– Dar ritualul de reînnoire a puterilor? Trebuie să existe o cale.

Toată puterea Poporului venea din pămînt. Ca să îşi sporească puterile, ei îndeplineau periodic un ritual.

– Cum am putea să îndeplinim ritualul aici?

Artemis îşi storcea creierii în căutarea unei soluţii. Învăţase pe dinafară pasaje întregi din Cartea elfilor în timp ce pregătea operaţiunea de răpire de anul trecut.

Din pământ îţi vine puterea
Dată din bunăvoinţă, deci arată-ţi recunoştinţa
Culege sămînţa magică
De unde luna plină, stejarul bătrîn
Şi vîrtejul de apă se întîlnesc.
Şi îngroap-o departe de unde ai găsit-o,
Ca darul tău să se reîntoarcă în pământ.

Artemis se tîrî de-a lungul podelei şi începu să caute prin costumul lui Holly.

Inima lui Root aproape că stătu în loc.

– Ce naiba faci, băiete?

Artemis nici măcar nu-şi ridică privirea.

– Anul trecut Holy a scăpat pentru că avea la ea o ghindă.

Comandantul reuşi cumva să se controleze.

– Ai cinci secunde, Fowl. Spune repede.

– Un ofiţer ca Holly nu ar fi uitat aşa ceva. Aş pune pariu...

Root răsuflă uşurat.

– E o idee bună, băiete. Dar ghindele trebuie să fie proaspete. Sămînţa nu şi-ar fi făcut efectul dacă timpul nu ar fi fost oprit. Nu ai decît două zile, cel mult. Holly şi Foaly au venit cu o propunere pentru

o ghindă sigilată, dar Consiliul nu a fost de acord. Au considerat-o o încălcare a legii.

Era o cuvîntare lungă pentru comandant. Nu era obişnut să dea explicaţii. Dar o parte din el spera. Poate. Cine ştie. Holly mai ocolea legea din cînd în cînd.

Artemis descheie tunica lui Holly. Erau două obiecte mici pe lănţişorul de aur de la gîtul ei. Una era Cartea, scrierea de căpătîi a elfilor. Dar mai era ceva. O mică sferă de plexiglas umplută cu pămînt.

– Asta e împotriva regulamentului, spuse Root fără să pară prea supărat.

Holly se mişcă, dezmeticindu-se doar pe jumătate.

– Bună, comandante. Ce ai păţit la ochi?

Ignorînd-o, Artemis sparse micuţa sferă de podeaua vagonului. Pămînt şi o mică ghindă îi căzură în palmă.

– Acum nu mai rămîne decît să o îngropăm.

Comanantul o ridică pe Holly pe umărul său. Artemis încercă să nu privească locul unde fusese degetul arătător .

– Atunci e timpul să coborîm din tren.

Artemis privi spre peisajul arctic care trecea cu repeziciune pe lîngă vagon. Nu era aşa de uşor să coboare cum ar fi părut după vorbele comandantului.

Butler îşi dădu drumul uşor prin trapa din acoperişul vagonului, de unde supraveghease echipa de comando a goblinilor.

– Mă bucur să te văd aşa de ager, comentă sec Artemis.

Valetul zîmbi.

– Şi mie îmi pare bine să te văd Artemis.

– Ei? Ce ai văzut acolo? întrebă Root, întrerupîndu-le momentul întîlnirii.

Butler îşi puse mîna pe umărul tînărului său stăpîn. Puteau să stea de vorbă mai tîrziu.

– Am scăpat de goblini. S-a petrecut un lucru ciudat: doi dintre ei au coborît pentru recunoaştere şi celălalt i-a împuşcat pe la spate.

Root dădu din cap.

– Jocurile puterii. Goblinii se duşmănesc între ei. Dar acum trebuie să coborîm din trenul ăsta.

– Mai e o curbă la o jumătate de clic de aici. E cea mai bună ocazie.

– Cum debarcăm? întrebă Artemis.

Butler rînji.

– „Debarcăm" e un cuvînt prea delicat pentru ce aveam eu în minte.

Artemis scoase un geamăt. Iar trebuia să alerge şi să sară.

CABINA OPERAŢIONALĂ

Lui Foaly îi sfîrîia creierul ca o moluscă pe grătar. Ar mai avea încă opţiuni, numai să nu îl împuşte Cudgeon de-adevăratelea. Un singur foc şi asta era. Centaurii nu aveau magie. Nici un pic. Se descurcau numai cu mintea. Şi cu abilitatea de a-şi

călca inamicii în picioare. Dar Foaly avea sentimentul că locotenentul nu ar fi vrut să se descotorosească de el chiar acum. Era prea ocupat să-şi savureze victoria.

– Hei, Foaly, de ce nu încerci să te duci spre interfon. Să vezi ce se întîmplă.

Foaly putea ghici ce s-ar întîmpla.

– Stai liniştit, Briar. Fără mişcări bruşte.

Cudgeon rîdea şi părea într-adevăr fericit.

– Briar? Ne spunem pe nume acum, nu-i aşa? Îţi dai seama că ai intrat în bucluc, nu?

Foaly începea să-şi dea seama. Dincolo de geamul cenuşiu, ofiţerii de la Tehnic munceau de zor la căutarea trădătorului, fără să observe drama care se desfăşura la mai puţin de doi metri de ei. El îi putea vedea şi auzi, printr-un geam de supraveghere, însă ei nu.

Centaurul nu putea învinovăţi pe nimeni în afară de el. El insistase ca acea cabină operaţională să fie construită după standardele lui paranoice. Un cub de titaniu cu geamuri securizate. Nu exista nici un fir în toată camera, nici măcar un cablu de fibră optică să lege cabina de restul lumii.

Total impenetrabilă. Sigur, numai dacă nu deschideai uşa să arunci cîteva insulte unui vechi inamic. Foaly gemu. Mama lui îi spusese că va avea necazuri din cauza gurii lui slobode. Aşadar, nu era totul pierdut. Mai avea cîţiva aşi în mînecă. De exemplu, o podea de plasmă.

– Despre ce e vorba, Cudgeon? întrebă centaurul ridicîndu-şi copitele de pe plăcile podelei. Şi, te rog, să nu-mi spui că vrei să conduci lumea.

Cudgon continua să zîmbească. Era momentul lui.

– Nu imediat. Elementele Subpămîntene îmi ajung pentru moment.

– Dar de ce?

Ochii lui Cudgeon sticleau de nebunie.

– De ce? Ai tupeul să mă întrebi de ce? Eram băiatul de aur al Consiliului. În cincizeci de ani puteam să ajung preşedinte! Dar a venit afacerea Artemis Fowl. Într-o singură zi, toate speranţele mi-au fost spulberate. Am ajuns sluţit şi degradat. Şi totul din cauza ta, Foaly. A ta şi a lui Root! Aşadar, singura modalitate ca eu să fiu reabilitat este să vă discreditez pe voi. Tu vei fi găsit vinovat pentru atacurile goblinilor, iar Julius va fi mort şi dezonorat. Şi ca bonus, îl prind şi pe Artemis Fowl. Totul e atît de aproape de perfecţiune, aşa cum visam eu.

Foaly pufăi pe nas.

– Chiar crezi că poţi învinge Reconul cu cîteva arme Softnose?

– Să învinge Reconul? Dar de ce aş face asta? Eu sînt eroul Unităţii. Sau voi fi, mai bine zis. Şi tu vei fi personajul negativ în povestea asta.

– Vom mai vedea, faţă de babuin, spuse Foaly activînd un întrerupător care transmitea un semnal infraroşu către un receptor din podea. În cinci zecimi de secundă o membrană secretă de plasmă se

va încinge. O jumătate de secundă mai tîrziu, o încărcătură neutrino se va împrăştia peste gelul de plasmă ca nişte limbi de foc, proiectînd pe oricine ar fi fost conectat cu podeaua prin trei pereţi cel puţin. Teoretic.

Cudgeon mustăcea amuzat.

– Nu-mi spune că plăcile cu plasmă nu funcţionează!

Foaly era uluit. Pentru moment. Apoi îşi coborî copitele cu grijă şi apăsă pe un alt buton. Acesta activa un laser controlat vocal. În principiu, următoarea persoană care ar fi vorbit se prăjea. Centaurul îşi ţinu respiraţia.

– Nu mai ai plăci cu plasmă, continuă Cudgeon. Şi nici laser activat vocal. Pierzi teren, Foaly. Nu că aş fi surprins. Am ştiut întotdeuna că o să iasă la iveală ceea ce eşti de fapt: un măgar.

Locotenentul se aşeză într-un scaun ergonomic, sprijinindu-şi picioarele pe suportul pentru computer.

– Deci, ţi-ai dat seama sau nu încă?

Foaly se gîndea. Cine putea fi? Cine îl putea bate cu propriile arme? Nu Cudgeon, asta era sigur. El nu avea habar de tehnică. Nu. O singură persoană putea să spargă codul centaurian şi să dezactiveze sistemele de securitate ale cabinei.

– Opal Koboi, spuse el trăgînd aer în piept.

Cudgeon îl mîngîie pe Foaly pe cap.

– Corect. Opal a plantat cîteva camere ascunse în timp ce lucra la actualizarea sistemului. Iar după ce ai fost drăguţ să traduci cîteva documente în faţa camerei, a fost foarte simplu să spargă codul şi să-l reprogrameze. Şi partea haioasă e că nota de plată a fost achitată de către Consiliu. A pus la socoteală pînă şi camerele. Chiar acum B'wa Kell se pregătesc să lanseze un atac asupra oraşului. Armele şi sistemele de comunicaţie ale Reconului sînt nefuncţionale şi lucrul cel mai bun e că tu, prietenul meu cabalin, vei fi răspunzător. Pînă la urmă, te-ai încuiat în cabina operaţională în mijlocul unei crize.

– N-o să te creadă nimeni, protestă Foaly.

– Oh, ba da, mă vor crede. Mai ales după ce tu vei dezactiva sistemele de securitate, inclusiv tunurile anti-ADN.

– Ceea ce nu voi face curînd.

Cudgeon răsucea o telecomandă neagră între degete.

– Mă tem că nu mai depinde de tine. Opal ţi-a modificat setările şi a remontat totul în frumuseţea asta.

Foaly înghiţi în sec.

– Vrei să spui că...?

– Aşa e. Nimic nu funcţionează decît dacă apăs eu pe buton.

Şi chiar asta făcu. Chiar dacă Foaly ar fi avut viteza de reacţie a unui sprit, nu ar fi avut timp să

își retragă toate copitele înainte ca plasma să îl proiecteze din scaunul lui ergonomic special modificat.

CERCUL POLAR

Butler îi instrui pe toți cum să se lege de Centura Lunară, cîte unul de fiecare verigă. Plutind ușor în curentul de aer, grupul se deplasa către ușa vagonului precum un crab beat.

„E o problemă de fizică simplă, își spuse Artemis. Forța gravitațională redusă va ajuta să ne zdrobim de gheața ținutului arctic." În ciuda logicii lui, cînd Root a scos grupul în întunericul nopții, Artemis nici nu apucase să își tragă răsuflarea. Mai tîrziu, cînd derula incidentul în mintea lui, omitea partea cu respirația.

Curentul îi învîrti și îi zbură dincolo de traversele căii ferate. Butler dezactivă Centura Lunară cu o secundă înainte de impact, altfel ar fi continuat să plutească de parcă ar fi fost pe Lună.

Root se dezlegă primul și săpă în zăpadă cu pumnii, pînă cînd dădu de gheață solidă.

– Nu are rost, spuse el. Nu pot să sparg gheața.

Se auzi un zgomot în spatele lui.

– Stați în spate, îi sfătui Butler, țintind cu arma.

Root se conformă, ferindu-și ochii cu brațul. Gheața sfărîmată te poate orbi la fel de ușor ca o unghie lungă de cîțiva centimetri. Butler își descărcă arma pe o suprafață mică, făcînd o gaură nu foarte

adîncă. Într-o clipă se formă o zloată care îi udă şi mai rău decît erau deja.

Root verifică rezultatul acţiunii înainte ca fumul să se fi destrămat. Îl informă pe Butler că nu mai aveau decît vreo cîteva secunde din timpul lui Holly. Trebuiau să îndeplinească ritualul de reînnoire. Dacă trecea prea mult timp, să încerce o grefă nu ar mai fi fost o soluţie înţeleaptă. Chiar dacă ar fi putut.

Comandantul sări în groapă şi dădu la o parte bucăţile de gheaţă desprinsă din stratul masiv. Zări un disc maroniu în mijlocul albului.

– Da! strigă el. Pămînt!

Butler coborî trupul tremurînd al lui Holly în groapă. Părea o păpuşă în mîinile lui puternice. Micuţă şi neputincioasă. Root încleştă degetele lui Holly în jurul ghindei „ilegale", împingîndu-i mîna stîngă adînc în solul răvăşit. Scoase o rolă de bandă adezivă de la centura lui şi fixă cum putu mai bine degetul în poziţia lui firească.

Elful şi cei doi oameni se adunară în jur şi aşteptară.

– S-ar putea să nu meargă, mormăi Root nervos. Treaba asta cu ghinda sigilată e nouă. N-a fost testată pînă acum. Ideile lui Foaly... Dar de obicei merg. De obicei.

Artemis îşi puse mîna pe umărul lui. Nu ştia ce altceva să facă. Să arate compasiune nu era unul dintre punctele lui forte.

Trecură cinci secunde. Zece. Nimic.

Apoi...

– Uite! strigă Artemis. O scînteie.

O singură scînteie albastră străbătea lent braţul lui Holly, urmînd firul venelor. Îi străbătu pieptul, urcă spre bărbia ei ascuţită şi se scufundă chiar în zona dintre ochi.

– Îndepărtaţi-vă, îi sfătui Root. Am văzut o vindecare în două minute, într-o noapte în Tulsa. Aproape a distrus portul de navete. De vindecare în patru minute nici n-am auzit.

Se retraseră cu spatele pînă la marginea craterului exact în ultimul moment. Din pămînt ţîşniră mai multe scîntei, îndreptîndu-se către mîna lui Holly, zona care avea cea mai mare nevoie de ajutor. Se scufundau în degetul ei ca nişte torpile de plasmă, topind banda de plastic.

Holly sări în poziţie verticală, legănîndu-şi mîinile ca o marionetă. Picioarele începură să se zvîrcolească, lovind inamici invizibili. Apoi coardele vocale. Scoase un ţipăt pe frecvenţe atît de înalte, că fîşiile de gheaţă mai subţiri crăpară.

– E normal? şopti Artemis, ca şi cum Holly ar fi putut auzi.

– Cred că da, răspunse comandantul. Creierul ei face o verificare a întregului sistem. E altceva decît să vindeci tăieturi şi zgîrieturi, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Fiecare por din trupul lui Holly începu să fiarbă, emanînd radiaţii. Rupse şi izbi totul în jur, căzînd apoi

într-o mocirlă. Nu era o priveliște plăcută. Apa se evaporă, învăluind-o în ceață. Numai mîna ei stîngă era vizibilă, cu degetele zvîrcolindu-se disperat.

Deodată, Holly se opri din tremurat. Mîna îi îngheță și apoi căzu în norul de ceață. Noaptea arctică invadă din nou locul cu liniștea ei.

Ei se apropiară cu pași mici, aplecîndu-se peste ceață. Artemis ar fi vrut să vadă, dar îi era teamă să privească.

Butler trase aer în piept, încercînd să își facă loc printre aburii de ceață. Era liniște. Trupul lui Holly zăcea încremenit ca un mormînt.

Artemis privi silueta din groapă.

– Cred că s-a trezit...

Artemis se opri, văzînd că Holly își recăpătase brusc cunoștința. Țîșni în sus. Avea țurțuri în jurul genelor și în părul ei castaniu-roșcat. Înghițea cantități uriașe de aer, umflîndu-și pieptul.

Artemis îi cuprinse umerii, abandonînd pentru prima dată scutul lui glacial.

– Holly, Holly, vorbește! Degetul tău e bine?

Holly își mișcă degetele, apoi își strînse pumnul.

– Cred că da, spuse ea și îl pocni pe Artemis direct între ochi.

Surprins, băiatul aterizâ într-o movilă de zăpadă pentru a patra oară în acea zi.

Holly îi făcu cu ochiul lui Butler, care rămăsese uluit.

– Acum sîntem chit, zise ea.

Comandantul Root nu avea multe amintiri la care ţinea. Dar în viitor, în zilele lui cele mai întunecate, avea să îşi aducă aminte de acest moment şi să se amuze în tăcere.

CABINA OPERAŢIONALĂ

Foaly se trezi cu dureri, ceea ce era neobişnuit pentru el. Nici nu îşi amintea ultima dată cînd simţise efectiv durere fizică. Fusese jignit de cîteva ori de comentariile tăioase ale lui Julius, dar durerea fizică nu era ceva ce ar fi vrut să îndure cînd putea să o evite.

Centaurul era întins pe podeaua cabinei de securitate a Operaţionalului, împleticit între rămăşiţele scaunului său de birou.

– Cudgeon, mîrîi el.

După care urmară două minute de obscenităţi.

Cînd îşi mai calmă furia, creierul centaurului începu din nou să funcţioneze, dar de-abia reuşi să se ridice de pe podeaua de plasmă. Avea zgîrieturi pe partea dorsală şi cu siguranţă avea să rămînă cu cîteva zone fără peri. Foarte neatrăgător pentru un centaur. Era primul lucru la care se uita o posibilă parteneră într-un club de noapte. Nu că Foaly ar fi fost vreodată un bun dansator. Avea patru copite stîngi.

Cabina era siglată. Mai închisă decît portofelul unui gnom, cum spunea proverbul. Foaly tastă codul lui de ieşire. „Foaly. Uşi."

Computerul rămase tăcut.

Încercă şi comenzi vocale. „Foaly. Unu doi unu depăşeşte. Uşi."

Nici măcar un bip. Era blocat. Prizonier în propriul sistem de securitate. Pînă şi ferestrele erau programate să se închidă la culoare, blocîndu-i vederea în camera operaţională. Cu totul izolat şi încuiat înăuntru. Nimic nu funcţiona.

Bine, nu era chiar aşa. *Totul* funcţiona, dar computerele sale preţioase nu reacţionau la atingerea lui. Şi Foaly ştia prea bine că nu avea cum să iasă din cabină fără să aibă acces la sistem.

Foaly îşi luă pălăria de folie de pe cap şi o mototoli într-un ghem.

– Mult m-ai ajutat! spuse el, aruncînd-o la coşul de reciclare. Coşul va analiza componentele chimice ale obiectului, după care îl va redirecţiona către conteinerul potrivit.

Un monitor cu plasmă de pe perete se aprinse şi faţa frumoasă a lui Opal Koboi apăru, cu cel mai larg rînjet pe care centaurul îl văzuse vreodată.

– Bună, Foaly. Nu ne-am mai văzut de mult.

Foaly îi întoarse rînjetul, dar nu era chiar aşa de larg.

– Opal, ce bine îmi pare să te văd! Ce mai fac părinţii tăi?

Toată lumea ştia că Opal îl ruinase pe tatăl ei. Era deja o legendă în cercurile profesionale.

– Sînt bine, mulţumesc. Casa Cumulus e un azil drăguţ.

Foaly se hotărî să meargă pe sinceritate. Nu era ceva ce folosea el foarte des. Dar era dispus să încerce.

– Opal, gîndeşte-te ce faci! Cudgeon e nebun. O dată ce va obţine ce vrea, o să scape de tine într-o clipă!

Zîna îşi scutură degetul cu manichiură perfectă.

– Nu, Foaly. Te înşeli. Briar are nevoie de mine, chiar are. El nu ar fi în stare de nimic fără mine şi aurul meu.

Centaurul privi adînc în ochii lui Opal. Zîna chiar credea în ceea ce spunea. Cum putea cineva atît de inteligent să fie aşa de derutat?

– Ştiu despre ce e vorba, Opal.

– O, ştii?

– Da. Eşti încă supărată pentru că eu am cîştigat medalia la concursul ştiinţific în facultate.

Pentru o secundă, Koboi îşi pierdu cumpătul, iar trăsăturile ei nu mai părură aşa de perfecte.

– Medalia aia era a mea, centaur tîmpit! Proiectul meu de aripă era superior ridicolei tale camere-iris. Tu ai cîştigat pentru că erai bărbat. Ăsta e singurul motiv.

Foaly rînji satisfăcut. Chiar şi în acest moment în care nu întrevedea şanse prea mari, el nu îşi pierduse abilitatea de a fi cea mai enervantă creatură din lumea subpămînteană, cînd voia să fie aşa.

– Ce doreşti, Opal? Sau m-ai contactat doar ca să depănăm amintiri din vremea studenţiei.

Opal sorbi o înghiţitură mare dintr-un pahar de cristal.

– Te-am contactat, Foaly, ca să îţi dai seama că te urmăresc, deci să nu încerci nimic. Mai voiam şi să îţi arăt ceva surprins de camerele de securitate din centrul oraşului. Sînt imagini în direct, apropo. Iar Briar e la Consiliu în momentul acesta, învinovăţindu-te pe tine pentru cele întîmplate. Vizionare plăcută!

Faţa lui Opal dispăru şi fu înlocuită de o imagine filmată de sus a centrului oraşului Haven. Un district turistic la marginea centrului comercial Spud's Spud Emporium. În mod normal, această zonă era înţesată de cupluri făcînd fotografii lîngă fîntînă. Dar nu şi astăzi, pentru că astăzi piaţa era un cîmp de bătaie. B'wa Kell declaraseră război Reconului şi se părea că era o bătălie unilaterală. Goblinii trăgeau cu laserele lor Softnose, dar poliţia nu riposta. Se adăposteau doar pe unde puteau. Erau complet neajutoraţi.

Foaly rămase cu gura căscată. Era un dezastru. Şi el era învinuit pentru tot. Sigur, treaba cu ţapii ispăşitori era că nu rămîneau în viaţă să îşi demonstreze nevinovăţia. Trebuia să îi transmită un mesaj lui Holly, şi repede, altfel erau toţi nişte elfi morţi.

CAPITOLUL 10

Bucluc şi strădanie

Centrul Oraşului Haven

Centrul comercial Spud's Spud Emporium ea un loc ce trebuia ocolit. Cartofii prăjiţi erau prea unsuroşi, carnea era de provenienţă misterioasă, iar milkshake-ul avea cocoloaşe. Oricum, în centru se făcea un comerţ înfloritor, în special în preajma solstiţiului.

În acest moment, căpitanul Bucluc Kelp aproape că ar fi preferat să fie în fast-food, mestecînd un hamburger ca de cauciuc, decît afară, ferindu-se de lasere. Aproape.

Acum, cînd Root nu mai era prin preajmă, comandamentul trupelor în cîmpul de luptă i-a revenit căpitanului Kelp. De regulă, aceasta ar fi fost o responsabilitate pe care căpitanul ar fi savurat-o. Dar în mod normal ar fi beneficiat de transport şi de arme. Din fericire, mai aveau încă sistemele de comunicaţii.

Bucluc şi patrula lui făceau razii prin locurile pe unde se adunau goblinii, cînd fură atacaţi de o sută de membrii ai triadei reptiliene. Goblinii se poziţionaseră pe acoperişuri, prinzînd echipajul Recon într-o încrucişare letală de lasere Softnose şi bulgări de foc. O strategie cam complexă pentru B'wa Kell. Un goblin de inteligenţă medie considera scărpinatul şi scuipatul în acelaşi timp o provocare. Era clar că primeau ordine de la cineva.

Bucluc împreună cu unul dintre mai tinerii lui caporali erau imobilizaţi în spatele unei cabine foto, în timp ce restul ofiţerilor reuşiseră să se adăpostească în interiorul centrului comercial. Pe moment, aceştia reuşeau să îi ţină pe goblini la distanţă cu ajutorul armelor paralizante şi al bastoanelor electrice. Armele paralizante aveau o rază de acţiune de zece metri, iar bastoanele erau bune numai în situaţii de proximitate. Ambele arme funcţionau cu baterii electrice care aveau să se descarce pînă la urmă. După aceea, nu le mai rămîneau decît pietrele şi pumnii. Nici măcar nu aveau avantajul scuturilor, pentru că goblinii erau echipaţi cu căşti de luptă ale Reconului. Sigur, modele mai vechi, dar echipate cu filtre antiscut.

Un bulgăre de foc zbură peste cabină şi căzu topind asfaltul la picioarele lor. Goblinii se mai deşteptau. Atît cît puteau ei. În loc să încerce să tragă prin cabină, lansau proiectilele peste ea. Începeau să intre în criză de timp.

Bucluc bătu în microfon.

– Kelp către bază. Aţi aflat ceva despre arme?

– Nimic, dom' căpitan, fu răspunsul. Sîntem o mulţime de ofiţeri şi n-avem cu ce să-mpuşcăm. Ne încărcăm armele electrice, ălea vechi, da' o să ne ia cel puţin opt ore. Sînt vreo două costume-armură prin Recon. Le trimit acuşi la dumneata. Cinci minute. Maxim.

– *D'arvit*, înjură căpitanul.

Trebuiau să-şi schimbe ascunzătoarea curînd. Cabina stătea să se dărîme în orice clipă, iar ei ar fi rămas ţinte uşoare în bătaia focului goblinilor. Alături de căpitan, caporalul tremura de groază.

– Ce naiba, exclamă Bucluc, calmează-te!

– Tu să taci, replică fratele lui, Grub, printre buzele tremurînde. Tu trebuia să ai grijă de mine. Aşa a zis mami.

Bucluc ridică un deget ameninţător.

– Eu sînt *căpitan Kelp* în timpul serviciului, caporale. Şi, ca să ştii, eu chiar *am* grijă de tine.

– Dacă asta înseamnă să ai grijă... se plînse Grub, îmbufnat.

Bucluc nu ştia cine îl enerva mai tare, fratele lui mai mic sau goblinii.

– Uite ce e, Grub. Cabina asta nu mai rezistă mult. Trebuie să mergem să ne adăpostim în centrul comercial. Înţeles?

Buza tremurîdă a lui Grub înţepeni deodată vizibil.

– Nici vorbă. Nu mă mişc de aici. Nu mă poţi forţa. Nu-mi pasă dacă stau aici tot restul vieţii.

Bucluc îşi ridică vizorul.

– Ascultă-mă! Ascultă! O să mai ai de trăit cam 30 de secunde. Trebuie să mergem.

– Dar goblinii, Bucluc...

Căpitanul îşi apucă fratele de umeri.

– Nu-ţi face griji în legătură cu goblinii! Fă-ţi griji pentru piciorul meu care va lua contact cu dosul tău dacă încetineşti.

Grub făcu o grimasă. Mai avusese această experienţă înainte.

– O să ajungem cu bine, nu-i aşa, frate?

Bucluc îi făcu cu ochiul.

– Sigur. Nu sînt eu căpitanul?

Frăţiorul lui dădu din cap afirmativ, buza destinzîndu-i-se un pic.

– Bun. Acum, ochii pe uşă şi porneşte la comnda mea! Înţeles?

Din nou dădea din cap. Bărbia lui Grub se mişca în sus şi în jos mai repede decît ciocul unei ciocănitori.

– Bine, caporale. Pregăteşte-te! La comanda mea...

Un alt bulgăre de foc. De această dată mai aproape. Un fum negru se ridica din tăpile de cauciuc ale încălţărilor lui Bucluc. Căpitanul scoase nasul de după peretele cabinei. O rază laser aproape că îi făcu o a treia nară. O firmă de oţel făcută sandviş zbură răsucindu-se după colţ, dansînd cu forţa a zece focuri de armă. „Foto Finish" scria pe firmă. De fapt „Fot Finish", mai precis – „o"-ul dispăruse. Aşadar nu rezistase laserelor. Dar va trebui să se descurce cu ea.

Bucluc prinse placa de oţel care se învîrtea încă şi şi-o puse pe umeri. Ca pe un fel de armură. Uniformele ofiţerilor Recon erau căptuşite cu microfilamente care disipau exploziile de neutrino şi chiar exploziile sonice, dar laserele Softnose nu mai fuseseră folosite sub pămînt de zeci de ani, aşa că uniformele nu fuseseră făcute să reziste în faţa unor arme. Un foc ar trece prin ele ca prin hîrtie.

Îl împuşcase pe fratele său în spate.

– Gata?

Se poate ca Grub să fi dat din cap sau poate că întregul lui corp tremura.

Bucluc se ghemui, potrivindu-şi firma cu una dintre părţi peste spinare şi cu cealaltă peste piept. Ar rezista la vreo două runde de foc. Apoi îl va acoperi pe Grub cu propriul corp.

Un alt bulgăre de foc. Exact între ei şi magazine. Într-o clipă flăcările vor face o gaură în asfalt. Trebuiau să plece. Printre focuri.

– Închide-ţi casca!

– De ce?

– Închide-o, caporale!

Grub execută ordinul. Se mai putea certa cu fratele lui, dar nu cu ofiţerul superior.

Bucluc îl împinse. Cu forţă.

– Fugi, fugi, fugi!

Trecură chiar prin inima flăcărilor. Bucluc auzi filamentele din costumul lui plesnind în încercarea de

a face față căldurii. Tarul înfierbîntat îi absorbea ghetele, topindu-i tălpile de cauciuc.

Şi trecură, clătinîndu-se spre uşile duble. Bucluc îşi scutură cenuşa de pe vizor. Elfii lui aşteptau, înghesuiţi în spatele scuturilor de apărare. Doi paramedici warlok erau pregătiţi, cu mănuşile puse, gata de intervenţie.

Mai aveau zece metri.

Fugeau.

Goblinii reajustară raza. Focurile cîntau prin aer în jurul lor, pulverizînd ce mai rămăsese din faţada magazinului. Bucluc îşi aplecă fruntea cînd o moluscă se lipi de casca lui. Alte focuri. Şi mai jos. Cîteva lovituri grupate, între umerii lui. Firma rezistă.

Impactul îl ridică pe căpitan ca pe un zmeu şi îl izbi în fratele lui, zburîndu-i pe amîndoi prin uşa dublă distrusă. Fură traşi imediat în spatele scuturilor de apărare.

– Grub? întrebă gîfîind căpitanul Kelp, copleşit de durere, zgomot şi cenuşă. E bine?

– E bine, răspunse cel mai în vîrstă dintre paramedici, rostogolindu-l pe Bucluc pe burtă. Spatele tău însă o să aibă nişte vînătăi de toată frumuseţea mîine dimineaţă.

Căpitanul îi făcu semn warlocului să plece.

– Aveţi vreo veste de la comandant?

Warlocul scutură din cap.

– Nimic. Root e dispărut în acţiune, iar Cudgeon a fost reinstalat pe postul de comandant. Mai mult chiar, acum se zvoneşte că Foaly ar fi în spatele întregii afaceri.

Bucluc păli. Şi nu din cauza durerii din spate.

– Foaly? Nu poate fi adevărat!

Bucluc scrîşnea din dinţi de frustrare. Foaly şi comandantul. Nu avea de ales, trebuia să o facă. Exact lucrul care îi transformase viaţa în coşmar.

Căpitanul Kelp se străduise să se ridice într-un cot. În aerul de deasupra capetelor lor roiau focurile bîzîitoare de Softnose. Nu mai era decît o chestiune de timp pînă cînd aveau să fie cu totul doborîţi. Trebuia să o facă.

Bucluc trase aer în piept.

– Popor, ascultaţi-mă! Retragerea la sediul poliţiei!

Trupele înlemniră. Chiar şi Grub se surprinse aproape suspinînd. Retragerea?

– N-aţi auzit? urlă Bucluc. Retragerea! Nu putem rezista în stradă fără arme. Afară!

Echipajul Recon se deplasă către ieşirea de serviciu; nu erau obişnuiţi să piardă. Poţi să-i zici retragere, poţi să-i zici manevră tactică, tot fugă din faţa inamicului era. Şi cine s-ar fi gîndit că acest ordin va veni din gura lui Bucluc Kelp?

PORTUL DE NAVETE DIN REGIUNEA ARCTICĂ

Artemis şi tovarăşii lui se adăpostiră în portul de navete. Holly făcuse drumul pînă acolo pe umerii lui Butler. Protestase vehement timp de cîteva minute, pînă cînd comandantul i-a ordonat să tacă.

– Tocmai ai suferit o operaţie magică majoră, îi aminti el. Aşa că stai liniştită şi fă-ţi exerciţiile!

Era vital ca Holly să îşi mişte constant degetul în decursul următoarei ore, pentru ca tendoanele ei să se sudeze. Era foarte important ca ea să facă mişcările pe care intenţiona să le practice mai tîrziu cu degetul arătător, în special cînd va trage cu arma.

Se adunară în jurul unui cub luminos în sala plecărilor, acum pustie.

– E vreun pic de apă? întrebă Holly. Mă simt deshidratată după vindecare.

Root îi făcu cu ochiul, ceea ce nu se întîmpla foarte des.

– Uite o şmecherie pe care am învăţat-o pe teren.

Scoase un cartuş plat la capăt de pe una dintre agăţătorile de la centura lui. Părea să fie făcut dintr-un material translucid şi era umplut cu un lichid transparent.

– N-o să bei prea mult din aia, comentă Butler.

– Mai mult decît ţi-ai închipui. Este un cartuş Hidrosion: un extinctor în minatură. Apa e comprimată într-un spaţiu foarte mic. Dacă tragi cu el în inima focului, impactul va inversa efectul compresorului. O jumătate de litru de apă înglobează flăcările. Mai eficient decît o sută de litri turnaţi deasupra. Le spunem Spumante.

– Foarte bine, spuse Artemis sec. Dacă v-aţi putea folosi armele.

– Nu avem nevoie de ele, răspunse Root scoţînd un cuţit mare. Treaba asta se face şi manual.

Îndreptă capătul plat spre o gură de ploscă şi desfăcu apoi capacul. Un jet ţîşni în recipient.

– Poftim, căpitane. Să nu laşi să se spună vreodată că nu am grijă de ofiţerii mei.

– Inteligentă mişcare, recunoscu Artemis.

– Şi cel mai bun lucru e, continuă Root punîndu-şi cartuşul gol în buzunar, că lucrurile astea sînt refolosibile. Nu am altceva de făcut decît să îl bag în zăpadă şi compresorul se va ocupa de restul. Şi nici Foaly n-o să mai facă gălăgie că irosesc echipament.

Holly bău îndelung şi curînd culoarea îi reveni în obraji.

– Deci am fost atacaţi de un comando B'wa Kell. Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că aveţi o scurgere de informaţii, spuse Artemis, ţinîndu-şi mîinile aproape de căldura cubului. Am avut impresia că această misiune era strict secretă. Nici măcar Consiliul vostru nu a fost informat. Singura persoană care nu e aici este centaurul.

Holly sări în picioare.

– Foaly? Nu se poate.

Artemis ridică mîinile nevinovat.

– Deducţie logică. Atîta tot.

– Totul bine şi frumos, îi întrerupse comandantul, dar asta nu e decît o supoziţie. Trebuie să analizăm situaţia. Ce avem şi ce ştim noi sigur?

Butler dădu din cap. Comandantul era pe placul lui. Un adevărat soldat.

Root îşi răspunse singur la întrebare.

– Avem încă naveta, numai să nu fie microfoane prin ea. E prevăzută cu un dulap plin cu provizii. În mare parte mîncare din Atlantida, deci obişnuiţi-vă cu peşte şi calmar.

– Şi ce ştim?

Artemis preluă discuţia.

– Ştim că goblinii au o sursă care îi informează în interiorul Reconului. Mai ştim că, dacă au încercat să-l elimine pe comandantul Root, acum probabil că au pornit după restul Unităţii. Ar avea cele mai mari şanse dacă ar încerca ambele operaţiuni simultan.

Holly îşi muşcă buza.

– Asta înseamnă că...

– Înseamnă că, probabil, sub pămînt are loc o revoluţie.

– B'wa Kell împotriva Reconului, spuse Holly, ironic. Nici o problemă.

– În mod normal, ar fi adevărat, replică Artemis. Dar dacă armele voastre nu merg...

– Atunci nici ale lor, completă Root. Teoretic.

Artemis se apropie de cubul luminos.

– În cel mai rău caz, Haven a fost ocupat de B'wa Kell, iar membii Consiliului sînt ori morţi, ori arestaţi. Sincer vorbind, situaţia e urîtă.

Nici unul dintre elfi nu răspunse. „Urîtă" nu era o descriere corectă. „Dezastruoasă" era mai aproape de realitate.

Pînă şi Artemis era uşor descurajat. Nimic din ce se întîmpla nu îl ajuta pe tatăl lui.

– Eu sugerez să ne odihnim aici un pic, să împachetăm nişte provizii şi apoi să pornim spre Murmansk imediat cum se întunecă. Butler poate să percheziţioneze apartamentul acestui om, Vassikin. Poate avem noroc şi tatăl meu va fi acolo. Îmi dau seama că avem un uşor dezavantaj fără arme, dar avem elementul surpriză de partea noastră.

Nimeni nu vorbi preţ de cîteva momente. Era o tăcere apăsătoare. Toţi ştiau ce trebuia spus, dar nimeni nu voia să o facă.

– Artemis, rosti Butler într-un tîrziu, punîndu-şi mîna pe umărul băiatului, noi nu sîntem în stare să ne ridicăm împotriva Mafiei. Nu avem nici un fel de arme de foc, iar colegii noştri trebuie să se întoarcă sub pămînt, deci nu vom mai avea magia de partea noastră. Dacă mergem acolo acum, nu ne vom mai întoarce. Nici unul dintre noi.

Artemis privea fix în inima cubului luminos.

– Dar tatăl meu e atît de aproape, Butler. Nu pot renunţa acum.

Fără să vrea, Holly fu impresionată de tenacitatea băiatului, de voinţa lui de a continua, deşi şansele erau mici. Era sigură că, de această dată, Artemis nu încerca să manipuleze pe nimeni. Era doar un băiat căruia îi era dor de tatăl lui. Poate că lăsase garda jos, dar îi părea rău pentru el.

– Nu renunţăm, Artemis, spuse ea pe o voce moale! Ne regrupăm. E o diferenţă. Ne vom întoarce. Ştii că cel mai întuneric este înainte să răsară soarele.

Artemis privi spre ea.

– Care soare? Sîntem aproape de cercul polar, ai uitat?

CABINA OPERAŢIONALĂ

Foaly era furios pe el însuşi. După toate măsurile de securitate pe care şi le luase cu sistemele lui, Opal Koboi pur şi simplu intrase şi pusese stăpînire pe întreaga reţea. Şi, în plus, Reconul o plătise pentru asta.

Centaurul trebuia să recunoască, era de admirat curajul ei. Era un plan simplu şi genial. Te înscriai pentru contractul de modernizare, trimiteai cele mai joase cifre estimative ale costurilor. Îi făceai pe cei din Recon să îţi dea un cip de acces în toate zonele de securitate şi pe urmă ascundeai camere-spion în sistemele locale. Taxase Reconul pînă şi pentru echipamentul de supraveghere.

Foaly încercă să apese pe cîteva butoane. Nici o reacţie. Nici nu se aştepta la vreuna. Fără îndoială, Opal Koboi verificase totul pînă la ultimul cablu de fibră optică. Poate că îl supraveghea chiar în acel moment. Şi-o imagina. Încolăcită într-un fotoliu Koboi Hoverboy (Marcă înregistrată) amuzîndu-se în faţa ecranului cu plasmă. Cel mai mare rival al lui, bucurîndu-se să îl vadă distrus.

Foaly mîrîi. L-a prins ea cu garda jos o dată, dar nu se va mai întîmpla a doua oară. Nu îşi va face el sînge

rău din cauză că se distra Opal Koboi privindu-l... Sau poate că îşi va face.

Centaurul îşi sprijini capul în palme, imagine a unui învins, şi începu să suspine teatral. Îşi răsfiră degetele, privind printre ele. „Să vedem, dacă aş fi o cameră minusculă unde m-aş ascunde", se gîndea el. Undeva unde detectorul nu ar căuta. Foaly îşi ridică privirea către detectorul de camere şi microfoane, o mică aglomeraţie de cabluri şi cipuri cu aspect complex, ataşat de tavan. Singurul loc unde detectorul nu ar căuta ar fi chiar în interiorul lui.

Aşadar, acum cunoştea unghiul de supraveghere al lui Opal, dar acest lucru nu îl ajuta prea mult. Dacă acea cameră era instalată în interiorul detectorului, ar fi existat un mic punct mort chiar dedesubtul carcasei de titan a dispozitivului. Dar ea tot ar vedea orice activitate importantă. Situaţia lui era aceeaşi: nu avea acces la computerul lui şi se afla încă încuiat în cabina operaţională.

Începu să scruteze camera. Ce adusese înăuntru după ultima actualizare făcută de Koboi? Trebuie să fie ceva echipament care să fi rămas neatins...

Dar nu erau decît fleacuri. O rolă de fibră optică. Cîteva cleme conductoare şi cîteva unelte. Nimic folositor. Apoi ceva clipi spre el, de sub o staţie de lucru. O lumină verde.

Inima lui Foaly începu să-şi accelereze ritmul. Ştiu imediat ce era. Era laptopul lui Artemis Fowl. Echipat cu modem şi facilităţi de e-mail. Se strădui

să îşi pătreze calmul. Opal Koboi nu ar fi putut să umble la el. Computerul fusese adus acolo cu numai cîteva ore în urmă. Centaurul nici măcar nu apucase să îl demonteze.

Foaly galopă de-a lungul camerei pînă la cutia lui cu unelte şi, într-o criză de frustrare, răsturnă conţinutul acesteia pe podeaua cu plăci de plasmă. Nu era atît de frustrat încît să uite să înhaţe nişte cablu. Următorul pas în prefăcuta lui criză fu să se prăbuşească, suspinînd necontrolat. Desigur, trebuia să se prăbuşească exact în locul unde Holy lăsase computerul. Cu o lovitură de copită aparent neglijentă, Foaly îl împinse în locul unde ar fi trebuit să fi punctul mort. Apoi îşi dădu drumul pe podea, izbind din picioare într-o criză de furie. Prin camera ascunsă, Opal nu ar trebui să vadă nimic mai mult decît picioarele lui zbătîndu-se.

Pînă aici, totul bine. Foaly deschise laptopul, oprind repede sunetul. Oamenii se încăpăţînau să aibă maşini care scot bipuri în cele mai nepotrivite momente. O mînă i se plimba peste tastatură şi, cîteva momente mai tîrziu, intrase în programul de e-mail.

Acum era o problemă. Accesul la internet prin sateliţi era una, dar accesul din centrul Pămîntului era cu totul alta. Lăsîndu-şi capul pe braţul îndoit, Foaly introduse un capăt al cablului de fibră optică într-un port de legătură cu toate conexiunile de suprafaţă. Avea receptoare ascunse pe sateliţii de comunicare

americani. Acum se făcuse cu antenă. Spera că noroiosul era conectat.

LABORATOARELE KOBOI

Opal Koboi nu se mai distrase niciodată aşa. Lumea din interiorul Pămîntului era, practic, terenul ei de joacă. Se întindea în fotoliul ei Koboi Hoverboy ca o pisică mulţumită, devorînd din priviri dezastrul de pe monitoarele cu plasmă. Reconul nu avea nici o şansă. Nu mai era decît o chestiune de timp pînă cînd B'wa Kell vor avea acces în sediul poliţiei, după care oraşul era al lor. Urma Atlantida şi apoi lumea oamenilor. Opal plutea printre ecrane, absorbind fiecare detaliu. În oraş, goblinii apăreau din fiecare petic de întuneric, înarmaţi şi însetaţi de sînge. Armele Softnose rupeau bucăţi din edificii istorice. Elfii de rînd se baricadau în casele lor, rugîndu-se ca bandele nimicitoare să treacă de ei. Toate firmele erau jefuite şi apoi li se dădea foc. Opal spera să nu ardă totuşi prea mult. Nu voia să ajungă regina unui cîmp de bătaie.

Un ecran se deschise pe panoul principal. Era Cudgeon pe linia lor securizată. Părea chiar fericit. Satisfacţia răzbunării.

– Briar, chicoti Opal. E grozav. Mi-ar fi plăcut să fii aici să poţi vedea.

– Curînd. Trebuie să mai rămîn aici cu trupele mele. După toate cele întîmplate, pentru că eu am fost cel care a dat în vileag trădarea lui Foaly, Consiliul m-a reinstalat pe postul de comandant. Ce mai face prizonierul nostru?

Opal îşi îndreptă privirea către ecranul care îl arăta pe Foaly.

– Sincer, mă dezamăgeşte. Mă aşteptam la un complot, ceva. Măcar o tentativă de evadare. Dar el doar îşi plînge de milă şi face crize.

Zîmbetul lui Cudgeon se lărgi.

– Mă aştept să aibă tentative de sinucidere. De fapt, sînt sigur.

Apoi recent promovatul comandant se întoarse din nou la afaceri.

– Şi Reconul? Ceva semnale neaşteptate?

– Nu. Exact cum ai prevăzut. Laşii se retrag în sediul poliţiei ca broaştele ţestoase în carapace. Să închid canalele de comunicaţie locale?

Cudgeon scutură din cap.

– Nu. Îşi fac cunoscute toate mişcările pe aşa-zisele lor canale securizate. Lasă-le deschise. Pentru orice eventualitate.

Opal Koboi se deplasă cu fotoliul ei Hoverboy mai aproape de ecran.

– Mai povesteşte-mi, Briar! Povesteşte-mi despre viitor!

Pentru o clipă, o expresie de plictiseală trecu peste faţa lui Cudgeon. Dar în acea zi buna lui dispoziţie nu putea fi stricată pentru mult timp.

– Consiliului i s-a spus că Foaly a orchestrat sabotajul din cabina lui operaţională securizată. Dar tu, în mod excepţional, vei învinge programul centaurului şi vei reda Reconului controlul asupra tunurilor anti-ADN. Ridicolii de goblini vor fi învinşi. Eu voi fi eroul rezistenţei, iar tu vei fi prinţesa mea. Orice contract militar pe parcursul următorilor cinci sute de ani va aparţine Laboratoarelor Koboi.

Lui Opal i se tăie răsuflarea.

– Şi apoi?

– Şi apoi, împreună, vom elibera pământul de acei plictisitori Noroioşi. Acesta, draga mea, este viitorul!

TERMINALUL DIN REGIUNEA ARCTICĂ

Telefonul lui Artemis sună. Ceva ce nici măcar el nu anticipase. Îşi scoase o mănuşă cu dinţii şi apoi mobilul.

– E un mesaj, spuse el intrînd în meniul telefonului. Nimeni nu are numărul acesta în afară de Butler.

Holly îşi încrucişă braţele.

– Cineva, evident, îl are.

Artemis îi ignoră tonul.

– Trebuie să fie Foaly. Îmi monitorizează comunicaţiile de luni de zile. Ori îmi foloseşte computerul, ori a găsit o metodă prin care să ne unească platformele.

– Înţeleg, spuseră Butler şi Root în acelaşi timp.

Două minciuni gogonate.

Pe Holly nu o impresionă terminologia tehnică.

– Ce spune?

Artemis bătu cu degetul în micul ecran.

– Citeşte singură!

Căpitanul Short luă telefonul, derulă mesajul pe ecran şi îl citi cu voce tare. Faţa ei devenea tot mai lungă cu fiecare rînd...

„DOM CMNDNT ROOT. NCAZURI DDSUBT. INVINSI DE GBLINI. SEDIU INCNJURAT. CUDGEON + OPL KBOI IN SPTLE ACT. NU ARME NU CMNCATII. TNURI ADN CNTRL DE KBOI. EU NCUIAT IN KBINA OP. CNSILIUL MA CREDE VINVAT. DCA ESTI IN VIATA AJTR. DACA NU AM GRSIT NRUL."

Holly înghiţi în sec. I se uscase brusc gîtul.

– Nu e bine deloc.

Comandantul sări în picioare şi înşfăcă mobilul ca să vadă cu ochii lui.

– Nu, declară el, un minut mai tîrziu. Cu siguranţă nu e. Cudgeon! Era Cudgeon. De ce nu mi-am dat seama? Putem să îi trimitem lui Foaly un mesaj?

Artemis se gîndi.

– Nu. Nu avem reţea aici. Mă mir că am putut primi unul.

– Nu poţi să faci tu ceva ca să meargă?

– Sigur că da. Dă-mi numai şase luni, nişte echipament special şi trei kilometri de cablu de oţel.

Holly mîrîi.

– Mare geniu interlop mai eşti!

Butler îşi puse mîna, cu blîndeţe, pe umărul ei.

– Şşşt, şopti el. Artemis se gîndeşte.

Artemis privea adînc în inima de plasmă lichidă a cubului luminos.

– Avem două opţiuni, spuse el după un moment.

Nimeni nu-l întrerupse. Nici măcar Holly. De fapt, Artemis Fowl era cel care găsise o cale să scape din cîmpul atemporal.

– Am putea să le cerem ajutor oamenilor. Fără îndoială unele dintre cunoştinţele mai dubioase ale lui Butler ar putea fi convinse să ne ajute. Contra unei sume, desigur.

Root scutură din cap.

– Nu e bine.

– Apoi li se poate aplica o ştergere de memorie.

– Cîteodată ştergerile nu funcţionează. Acesta e ultimul lucru de care am avea nevoie – mercenari cu amintiri reziduale. Opţiunea numărul doi?

– Pătrundem în laboratoarele Koboi şi redăm Reconului controlul asupra tunurilor anti-ADN.

Comandantul rămase uimit.

– Să pătrundem în laboratoarele Koboi? Vorbeşti serios? Tot complexul e construit pe un strat de piatră. Nu sînt ferestre, pereţii sînt rezistenţi la explozii şi tunuri anti-ADN. Orice persoană neautorizată care se apropie la mai puţin de 100 de metri va fi lovită direct între urechile ascuţite.

Butler fluieră.

– Se pare că s-au folosit o grămadă de resurse pentru construcţia unei companii de inginerie.

– Ştiu, oftă Root. Laboratoarele Koboi au beneficiat de permise speciale. Chiar eu le-am semnat.

Butler se gîndi pentru cîteva momente.

– Nu se poate, spuse el în final. Nu fără planurile de construcţie.

– *D'arvit,* înjură comandantul. Nu am crezut niciodată că o să spun asta, dar nu e decît o singură fiinţă care poate pătrunde acolo...

Holly încuviinţă dînd din cap.

– Mulch Diggums.

– Diggums?

– Un dorf. Infractor de carieră. Singurul din lumea de dedesubt care a reuşit să intre în laboratoarele Koboi şi a supravieţuit. Din nefericire, l-am pierdut anul trecut. A scăpat săpînd tunele din conacul tău.

– Mi-l amintesc, spuse Butler. Aproape că mi-a zburat capul de pe umeri. Un personaj alunecos.

Root rîse moale.

– De opt ori l-am prins pe bătrînul Mulch. Ultima dată pentru treaba de la laboratoarele Koboi. Dacă-mi aduc bine aminte, Mulch şi vărul lui au început prin a se da drept constructori. O metodă de a face rost de planuri de construcţie pentru imobilele securizate. Au obţinut un contract cu Koboi. Mulch şi-a lăsat o portiţă de intrare. Tipic pentru Diggums, reuşeşte să pătrundă în cea mai securizată clădire de pe planetă,

pe urmă încearcă să îi vîndă un vas de alchimist unuia dintre turnătorii mei.

– Alchimist? Aveţi vase de alchimist?

– Nu mai saliva, băiete! Sînt doar experimentale. Un warlok de demult putea transforma plumbul în aur, după cum spune Cartea, dar secretul s-a pierdut. Nici măcar Opal Koboi nu a reuşit.

– Oh, exclamă Artemis dezamăgit.

– Mă credeţi sau nu, aproape că mi-e dor de infractorul ăla. Avea un stil aparte de a insulta... Root îşi ridică privirea către cer. Mă întreb dacă nu o fi acolo sus, privind către noi.

– Într-un fel, spuse Holly, pe un ton vinovat. Ştii, comandante, Mulch Diggums se află în Los Angeles.

CAPITOLUL 11

„Mulch“ zgomot pentru nimic

Los Angeles, SUA

Mulch Diggums locuia, de fapt, în faţa apartamentului unei actriţe care cîştigase premiul Oscar. Sigur, ea nu ştia că el se află acolo. Şi, bineînţeles, el era pus pe furtişaguri. Hoţul tot hoţ rămîne.

Nu era vorba că Mulch ar fi avut nevoie de bani. Se descurcase foarte bine după afacerea cu Artemis Fowl. Suficient de bine încît să închirieze un apartament în Beverly Hills. Îl dotase cu o linie Hi-Fi Pioneer, o bibliotecă DVD şi suficiente fripturi de vită pentru o viaţă. Era timpul pentru un deceniu de odihnă şi relaxare.

Dar el nu era aşa. Refuza să se ghemuiască într-un colţ şi să stea liniştit. Obiceiurile deprinse de-a lungul secolelor nu dispăreau. Cînd se afla pe la jumătatea seriei James Bond, Mulch îşi dădu seama că îi era dor

de zilele trecute. Curînd, misteriosul locatar al apartamentului începu să iasă uneori să se plimbe în noapte. Plimbările se încheiau de obicei în casele altora.

Într-o primă fază, Mulch venea doar în vizită, savurînd plăcerea de a bate sofisticatele sisteme de securitate ale oamenilor. Apoi a început să ia cu el şi trofee. Lucruri mici: cîte un bibelou de cristal, cîte o scrumieră sau cîte o pisică, dacă îi era foame. Dar curînd, Mulch începu să tînjească după vechea notorietate şi furtişagurile lui luaseră amploare. Lingouri de aur, diamante cît oul de gîscă sau pit-bull terrieri dacă îi era chiar foame.

Treaba cu Oscarul începuse din întîmplare. Înhăţase o statuetă de curiozitate într-una dintre excursiile lui de la mijlocul săptămînii, la New York. Era pentru cel mai bun scenariu. În dimineaţa următoare, toate ziarele din ţară scriau despre el pe prima pagină. Ai fi crezut că a jefuit un convoi medical nu că a furat o statuie aurită. Mulch, desigur, era încîntat. Îşi găsise o activitate nocturnă.

În următoarele două săptămîni, Mulch înhăţă statueta pentru cea mai bună coloană sonoră şi pe cea pentru cele mai bune efecte speciale. Ziarele de scandal parcă luaseră foc. I-au dat şi o poreclă, „Morocănosul", după un alt bine cunoscut film de Oscar. Cînd Mulch a citit acel articol, îi jucau degetele de la picioare de bucurie. Degetele jucăuşe de la picioare ale unui dorf sînt chiar o privelişte deosebită. Sînt la fel de sprintene ca degetele de la mîini, iar despre

miros, cu cît spunem mai puţin, cu atît mai bine. Lui Mulch îi era clar. Avea o misiune. Să adune un set întreg.

Pe parcursul următoarelor şase luni, Morocănosul a umblat prin America în lung şi-n lat. A călătorit pînă şi în Italia să aducă o statuetă pentru cea mai bună producţie străină. Îşi făcuse o vitrină specială, cu geam fumuriu, care devenea negru la atingerea unui buton.

Mulch Diggums simţea că şi-a revenit.

Desigur, fiecare deţinător de Oscar din lume şi-a triplat sistemele de securitate, ceea ce lui Mulch chiar îi plăcea. Pentru că nu era nici o provocare să spargă o colibă de pe plajă. Îi plăceau mizele mari şi tehnologia avansată. Asta voia publicul. Şi asta îi dădea Morocănosul. Ziarele devorau subiectul. Era un erou. În timpul zilei, cînd nu putea ieşi, Mulch se ocupa cu scrierea unui scenariu după aventurile lui.

Noaptea aceasta era una mare. Ultima statuetă. Era premiul pentru cea mai bună actriţă. Şi nu era vreuna dintre acele actriţe bătrîne. Ţinta din această seară era temperamentala frumuseţe jamaicană, Maggie V. Cîştigătoarea acestui an, pentru rolul lui Precious, o temperamentală frumuseţe jamaicană. Maggie V. declarase presei că, dacă Morocănosul va încerca să intre în apartamentul ei, va avea surprize mai mari decît se aşteaptă el. Cum ar fi putut Mulch să reziste unei asemenea provocări?

Clădirea era uşor de localizat. Un bloc de zece etaje, din sticlă şi oţel, la ieşirea din bulevardul

Sunset, o aruncătură de băţ la sud de casa lui Mulch. Deci, într-o noapte înnorată, dorful cel întreprinzător îşi împachetă uneltele, pregătindu-se să intre, prin jafurile lui, în cărţile de istorie.

Maggie V. locuia la ultimul etaj. Nu se punea problema să urce cu liftul sau pe bară. Trebuia să opereze de afară.

În pregătirea lui pentru escaladare, Mulch nu băuse nimic de două zile. Porii dorfilor nu folosesc numai la transpirat, ci pot şi să absoarbă umezeala. Foarte necesar cînd sînt prinşi într-un tunel surpat zile în şir. Chiar dacă nu au nici un strop de apă pentru băut, fiecare cetimetru de piele poate să absoarbă apă din pămîntul care îi înconjoară. Cînd unui dorf îi era sete, porii lui se deschideau atît de mult încît ajungeau la lărgimea găurilor de ac şi sugeau tot ce apucau. Acest lucru era foarte folositor dacă voiau să escaladeze o clădire înaltă, de exemplu.

Mulch îşi scoase pantofii şi mănuşile, îşi puse o caschetă furată de la Recon şi începu escaladarea.

TUNELUL VERTICAL E93

Holly simţea privirea comandantului prăjindu-i părul de pe ceafă. Încercă să o ignore, concentrîndu-se să nu ciocnească naveta ambasadorului din Atlantida de pereţii tunelului arctic.

– Deci tot timpul acesta tu ai ştiut că Mulch Diggums trăieşte?

Holly manevră maneta de bord pentru a evita un proiectil reprezentat de o rocă pe jumătate topită.

– Nu ştiam sigur. Foaly avea o teorie.

Comandantul strangulă un gît imaginar.

– Foaly! De ce nu sînt surprins?

Artemis se distra, aşezat pe scaunul lui în sectorul pasagerilor.

– Ascultaţi, voi doi, trebuie să lucrăm împreună, în echipă.

– Spune-mi despre teoria lui Foaly, căpitane, ordonă Root, de pe scaunul copilotului, legîndu-şi centura.

Holly activă un curent static peste camerele externe ale navetei. Încărcăturile pozitive şi negative dislocară straturile de praf de pe lentile.

– Foaly a considerat că povestea cu moartea lui Mulch e un pic cam suspectă.

– Şi de ce nu a venit la mine?

– Era doar o supoziţie. Cu tot respectul, ştiţi cum sînteţi cînd vine vorba de supoziţii, domnule comandant.

Root dădu din cap morocănos. Era adevărat, el nu avea timp pentru supoziţii. Ori aveai dovezi, ori ieşeai din biroul lui şi te întorceai cînd aveai.

– Centaurul a făcut nişte investigaţii în timpul lui liber. Primul lucru pe care l-a remarcat a fost că aurul pe care l-am recuperat era cam uşor. Am negociat pentru returnarea a jumătate din recompensă, iar Foaly a constatat că acel cărucior conţinea cu vreo douăzeci de lingouri mai puţin.

Comandanul își aprinse una dintre faimoasele lui țigări de marcă din ciuperci. Suna promițător, trebuia să recunoască. Aur lipsă, Mulch la peste o sută cincizeci de kilometri distanță. Doi și cu doi fac patru.

– După cum știți, e o procedură standard să însemnezi orice obiect aparținînd Reconului cu o substanță bazată pe solinium, ușor de reperat, inclusiv aurul de recompensă. Deci Foaly a făcut o scanare după solinium și au apărut zone cu o concentrație mare peste tot în Los Angeles. În special la Hotelul Crowly din Beverly Hills. Cînd a pătruns în computerul hotelului, a aflat că unul dintre rezidenți era Lance Digger.

Urechile ascuțite ale lui Root tremurară.

– Digger?

– Exact, răspunse Holly dînd din cap. Era mai mult decît o coincidență. Atunci Foaly a venit la mine și l-am sfătuit să facă rost de niște poze cu el prin satelit înainte de a veni cu dosarul la tine. Numai că...

– Numai că domnul Digger se pare că stă mai mult ascuns. Am dreptate?

– Exact.

Culoarea lui Root trecu de la roz la roșu.

– Vulpoiul de Mulch! Cum a reușit?

Holly ridică din umeri.

– Presupunem că a transferat camera-iris vreunui animal sălbatic din zonă, poate un iepure. Apoi a dărîmat tunelul.

– Deci semnele vitale pe care le percepeam noi aparţineau unui iepure?

– Da, teoretic.

– Îl omor, strigă Root bătînd cu pumnul în panoul de control. Da' găleata asta nu merge mai repede de atît?

Los Angeles

Mulch escaladă clădirea fără probleme deosebite. Erau nişte camere externe cu circuit închis, dar filtrul ionic al caschetei arăta exact în ce direcţie erau acestea îndreptate. Era simplu să se tîrască de-a lungul punctelor moarte. Într-o oră, dorful se afla în afara apartamentului lui Maggie V., la etajul zece. Geamurile erau triple, fiind prevăzute cu un strat antiglonţ. Starurile de cinema. Erau toţi paranoici.

Normal, deasupra geamului era un senzor de alarmă şi un senzor de mişcare ghemuit pe un perete ca un greier îngheţat. Era de aşteptat.

Mulch topi geamul făcînd o gaură, cu o sticlă de soluţie de lustruit roci, folosită în mină pentru curăţarea diamantelor. Oamenii taie diamantele ca să le facă strălucitoare. Imaginează-ţi! Jumătate din piatră se aruncă la gunoi.

Apoi Morocănosul folosi filtrul ionic al căştii pentru a detecta raza de acţiune a senzorului de mişcare în cameră. Fasciculul roşu de ion arătă că senzorul era

îndreptat către podea. Nu conta. Mulch intenţiona să meargă pe perete.

Cu porii încă disperaţi după apă, dorful se furişă de-a lungul pereţilor, folosindu-se cît de mult putu de setul de rafturi de inox care înconjurau aproape complet camera de zi.

Pasul următor era să găsească efectiv statueta. Plutea să fie ascunsă oriunde, inclusiv sub perna lui Maggie V., dar această cameră era un loc la fel de bun pentru început căutarea ca oricare altul. Nu se ştia niciodată, putea să o găsească din prima.

Mulch îşi activă filtrul de raze X al căştii, scanînd pereţii în căutarea unui seif. Nimic. Încercă podeaua; oamenii erau din ce în ce mai deştepţi. Acolo, sub acel preş imitaţie de zebră, un fel de cub. Uşor.

Morocănosul se apropie de senzorul de mişcare de sus şi îi răsuci uşor gîtul pînă cînd dispozitivul ajunse în poziţia din care putea supraveghea numai tavanul. Podeaua era acum sigură. Mulch aruncă imediat covoraşul, testînd suprafaţa cu degetele de la picioare, care aveau un simţ tactil foarte dezvoltat. Nici o perniţă cusută în căptuşeala covoraşului. Rulă pielea falsă de zebră şi observă o fantă în pardoseală. Îmbinările erau abia vizibile cu ochiul liber. Dar Mulch era expert şi ochii lui erau ajutaţi de lentilele focalizatoare ale Reconului.

Înfipse un cui în deschizătură şi desfăcu uşor capacul. Seiful era o mare dezamăgire. Nici măcar căptuşit cu un strat de plumb – putea să vadă direct în

interiorul mecanizmului cu filtrul de raze X. Era o încuietoare cu o combinaţie simplă. Numai trei cifre.

Mulch închise filtrul. Nu era nici o distracţie să spargi o încuietoare transparentă. Îşi lipi însă urechea de uşă, jucîndu-se cu cifrul. În cincisprezece secunde, uşa i se deschise la picioare.

Poleiala de aur a statuetei îi făcea cu ochiul. Mulch făcu o mare greşeală în acel moment. Se relaxă. În mintea lui, Morocănosul era deja înapoi în apartamentul lui, sorbind apă rece ca gheaţa dintr-o sticlă de doi litri. Iar hoţii relaxaţi sînt ca şi arestaţi.

Mulch uită să verifice dacă statuia nu avea cumva vreo capcană. O smulse direct din seif. Dacă ar fi verificat, ar fi observat că era acolo un fir ataşat prin sistem magnetic de bază. Cînd Oscarul a fost mutat, un circuit s-a rupt, dezlănţuind vacarmul.

TUNELUL VERTICAL E93

Holly setă pilotul automat să plutească la trei mii de metri sub suprafaţă. Se bătu pe piept, desfăcîndu-şi centurile de siguranţă, şi îi urmă pe ceilalţi în spatele navetei.

– Avem două probleme. Prima, dacă am coborî mai jos de-atît, am fi detectaţi de scanere, dacă acestea mai funcţionează.

– De ce nu aştept cu nerăbdare numărul doi? întrebă Butler.

– A doua, această parte a tunelului a devenit inoperabilă atunci cînd ne-am retras din zona arctică.

– Ceea ce înseamnă că...?

– Înseamnă că tunelele de aprovizionare au fost dărîmate. Nu avem acces în sistemul de terminale fără tunelele de aprovizionare.

– Nu-i nimic, declară Root. Aruncăm zidul în aer.

Holly oftă.

– Cu ce, comandante? Aceasta este o navetă oficială. Nu avem nici un tun.

Butler luă ouăle detonatoare dintr-un buzunar al Centurii Lunare.

– Ne-ar putea fi de folos? Foaly s-a gîndit că poate vom avea nevoie de ele.

Artemis scoase un mormăit. Dacă n-ar şti, ar băga mîna în foc că valetul era amuzat de această situaţie.

LOS ANGELES

– Of, se văită Mulch.

În cîteva momente, situaţia devenise din roz, extrem de periculoasă. O dată ce acest circuit de securitate fu întrerupt, o uşă laterală culisantă se deschise, dînd drumul înăuntru la doi ciobăneşti germani foarte mari. Paznicii ideali. Erau urmaţi de dresorul lor, un om uriaş, care purta costum de protecţie. Părea că era îmbrăcat în preşuri de pus la uşă. Evident, cîinii erau dezlănţuiţi.

– Cuminţi, căţeluşi, spuse Mulch, dezvelindu-şi uşor partea dorsală a corpului.

TUNELUL VERTICAL E93

Holly manevră aparatura de bord, mutînd naveta cu cîţiva centimetri mai aproape de peretele tunelului.

– Mai mult de atît nu se poate. Dacă ne apropiem mai mult, curentele termale ne-ar putea izbi de roci.

– Curente termale? urlă Root. N-ai spus nimic de termale înainte să urc aici.

Comandantul era întins pe aripă, cu cîte un ou detonator în fiecare cizmă.

– Îmi pare rău, comandante, dar cineva trebuie să zboare cu pasărea asta.

Root bombănea în barbă, deplasîndu-se uşor către vîrful aripii. Turbulenţele nu erau nicăieri atît de severe cum erau în jurul unui vehicul în mişcare, însă curenţii termali erau atît de puternici, încît că l-ar fi putut scutura pe comandant ca pe un zar într-un pahar. Imaginea degetelor lui în jurul gîtului lui Mulch Diggum îl făcea să continue.

– Încă un metru, spuse el gîfîind în microfon. Cel puţin aveau sistem de comunicaţii. Încă un metru şi ajung.

– Nu merge mai mult, comandante. De aici e treaba ta.

Root se aventură să arunce o privire în abis. Tunelul era fără fund, şerpuind către strălucirea portocalie a magmei din centrul Pământului. Era o încercare nebunească. Trebuia să existe o altă cale. În acest moment, comandantul ar fi riscat chiar şi un zbor la suprafaţă.

Julius Root avu o vedenie. Poate din cauza emanaţiilor de sulf, poate de stres sau de foame, comandantul ar fi băgat mîna în foc că a văzut trăsăturile lui Mulch Diggums apărîndu-i în faţă, cioplite în piatră. Faţa trăgea dintr-o ţigară, zîmbind ironic.

Dintr-o dată, îi reveniră hotărîrea şi voinţa. Să fie el invins de un infractor? În nici un caz!

Root se ridică în picioare şi îşi şterse palmele de uniformă. Curenţii termali îl trăgeau de mîini şi de picioare ca nişte fantome.

– Eşti gata să laşi o distanţă între noi şi ceea ce va fi în curînd o gaură? ţipă el în microfon.

– Fii sigur, comandante! răspunse Holly. În momentul în care te avem din nou aici, printre noi, am luat-o din loc.

– OK. Fii pe fază!

Root trase o săgeată cu piron la capăt. Capul de titan pătrunse uşor în stîncă. Comandantul ştia că mica încărcătură din săgeată va arunca în afară două aripioare, fixînd-o în interior. Cinci metri. Nu era o distanţă prea mare de parcurs agăţat de o coardă de alpinism. Dar nu distanţa era problema. Era golul

imens de dedesubt şi lipsa punctelor de sprijin de pe suprafaţa peretelui.

„Hai, Julius, parcă îi spunea figura care semăna cu Mulch. Hai să vedem cum arăţi strivit pe perete."

– Tacă-ţi gura, deţinut! urlă comandantul. Şi sări, dîndu-şi drumul în gol.

Faţada stîncii veni cu repeziciune în întîmpinarea lui, storcîndu-i aerul din plămîni. Root scrîşnea din dinţi de durere. Spera că nimic nu-i era rupt, pentru că după excursia în Rusia nu mai avea suficientă magie să facă o margaretă să înflorească, nici vorbă să vindece o coastă fracturată. Farurile navetei scoaseră la iveală semnele de laser unde dorfii Recon sigilaseră tunelul de aprovizionare. Acea linie de sudură putea fi un punct slab. Root introduse ouăle de-a lungul liniei.

– Sînt pe urmele tale, Diggums, bombăni el spărgînd detonatoarele-capsulă conţinute de fiecare ou.

De acum mai erau doar treizeci de secunde.

Root ţinti un al doilea piron către aripa navetei. Era o operaţie atît de uşoară, că o putea face şi în somn, în simulatorul de trageri. Din nefericire, simulatoatele nu aveau curenţi termali care să strice lucrurile în ultimul moment.

Chiar cînd comandantul se pregătea să tragă, marginea unui vîrtej de gaz deosebit de puternic prinse partea din spate a navetei, răsucind-o cu patruzeci de grade în sensul invers acelor de ceasornic. Săgeata trecu la un metru pe lîngă ţintă, căzînd

în spirală în abis, cu tot cu coarda comandantului. Root avea două opţiuni: să ruleze coarda folosind un dispozitiv de pe centura lui sau să arunce coarda şi să încerce din nou cu pironul de rezervă. Julius desprinse coarda, gîndindu-se că ar fi mai rapid să încerce din nou. Ar fi fost un plan bun, dacă nu şi-ar fi folosit deja celălalt piron ca să scape de sub gheţuri. Comandatul îşi aminti la o jumătate de secundă după ce tăiase ultimul piron.

– *D'arvit,* înjură el, pipăindu-şi centura după o săgeată care ştia că nu va fi acolo.

– Probleme, comandante? întrebă Holly cu o voce obosită de la lupta cu aparatura de control a navei.

– Nu mai am săgeţi. Şi detonatoarele sînt pe poziţii.

Urmă o tăcere scurtă. Foarte scurtă. Nu era prea mult timp de gîndire. Root îşi aruncă privirea pe ceasul lunar. Mai rămăseseră douăzeci şi cinci de secunde şi numărătoarea continua.

Cînd vocea lui Holly reveni la microfon, nu exploda de entuziasm sau încredere.

– Ăăă... comandante, ai ceva de metal pe tine?

– Da, răspunse acesta, nedumerit. Platoşa de pe piept, catarama, insigna, arma. De ce?

Holly trase naveta un pic mai aproape de peretele tunelului. O idee mai aproape ar fi însemnat sinucidere.

– Spune-mi, cît de mult ţii la coastele tale?

– De ce?

– Cred că ştiu cum să te iau de acolo.

– Cum?
– Ţi-aş spune, dar nu ţi-ar plăcea.
– Spune-mi, căpitane, e un ordin direct!
Holly îi spuse şi nu-i plăcu.

Los Angeles

Gaze de dorf. Nu e tocmai un subiect elegant. Nici măcar dorfilor nu le place să vorbească despre el. Se întîmplă des ca nevestele dorfilor să îi certe pentru că dau vînturi în casă şi nu le lasă în tuneluri. De fapt, dorfii sînt predispuşi la atacuri de flatulaţie, în special dacă au mîncat lut în mină. Un dorf poate să înghită cîteva kilograme de pămînt pe secundă, deschizîndu-şi larg maxilarul. Ceea ce înseamnă o cantitate mare de lut, cu mult aer în el. Tot acest material trebuie să se evacueze pe undeva. Aşa că se duce spre sud. Ca să mă exprim politicos, tunelele se autoizolează. Mulch nu mai mîncase lut de luni de zile. Dar mai avea cîteva bule de gaz păstrate în caz că ar avea nevoie.

Cîinii luară poziţia de atac. Balele li se scurgeau pe marginea fălcilor deschise. Urma să fie sfîşiat în bucăţi. Mulch se concentră. Bolborositul care îi era atît de cunoscut îi începu în stomac, deformîndu-i-l. Se simţea ca şi cum cîţiva gnomi luptători în gunoi făceau o rundă acolo, în stomacul lui. Dorful scrîşnea din dinţi. Avea să fie mare.

Dresorul suflă dintr-un fluier. Cîinii se lansară ca niște torpile cu dinți. Mulch dădu drumul unui jet de gaz care făcu o gaură în covoraș, iar pe el îl propulsă în tavan, unde porii lui însetați îl ancorară în siguranță. Pentru moment.

Ciobănești germani erau surprinși din cale-afară. Ronțăiseră, la vremea lor, tot felul de creaturi din lanțul trofic. Dar acesta era ceva nou. Și nu foarte plăcut. Amintiți-vă că nasul unui cîine e mult mai sensibil decît cel al unui om.

Dresorul a mai fluierat de cîteva ori, dar tot controlul pe care îl avea asupra lor dispăru în momentul cînd Mulch zbură prin aer pe o rafală de vînt reciclat. În momentul cînd căile nazale li s-au eliberat, cîinii au luat-o la fugă scrîșnind din dinți.

Mulch înghiți în sec. Cîinii sînt mai deștepți decît un goblin obișnuit. Nu era decît o chestiune de timp pînă în momentul cînd se vor gîndi să se urce pe mobilă și să sară de acolo.

Mulch se îndreptă către fereastră, dar dresorul ajunse acolo înaintea lui, blocîndu-i ieșirea cu trupul lui îmbrăcat în costumul de protecție. Mulch observă că mînuia o armă în dreptul centurii. Lucrurile se agravau. Dorfii sînt rezistenți la multe, dar la gloanțe nu.

Mai mult decît atît, Maggie V. apăru în ușa dormitorului cu o bîtă de base-ball în mînă. Aceasta nu era Maggie V. cea cu care era obișnuit publicul. Avea

faţa acoperită cu o mască verde şi avea ceva ce semăna cu un plic de ceai sub fiecare ochi.

– Te-am prins, domnule Morocănos, se lăudă ea. Şi ventuzele nu te vor ajuta.

Mulch îşi dădu seama că i se încheiase cariera de Morocănos. Chiar dacă va scăpa sau nu, poliţia din Los Angeles va vizita acasă fiecare dorf din oraş pînă în zori.

Mulch nu mai avea de jucat decît o singură carte. Talentul de a vorbi multe limbi. Toţi elfii au o înclinaţie naturală spre limbi, avînd în vedere că toate au la bază limba gnomilor, dacă mergi suficient de departe spre origini. La fel şi limba cîinilor.

– Hammm, mîrîi Mulch. Hamm, ham ham.

Cîinii îngheţară. Unul încercă să se oprească în mijlocul unui salt, căzînd peste partenerul său. Îşi ronţăiră unul altuia cozile pentru un moment, apoi îşi amintiră că pe tavan se afla o creatură care lătra la ei. Accentul lui era groaznic, ceva central-european. Dar era limba cîinilor, în orice caz.

– Hrrrr? întrebă primul cîine. „Ce zici? Omul acela are un os mare în cămaşă", mîrîit el. (În traducere, desigur.)

Ciobăneştii săriră pe dresorul lor, Mulch sări prin gaura din fereastră, iar Maggie V. urlă atît de mult, că masca îi crăpă şi pungile de ceai îi căzură. Cu toate că Mulch ştia că acest capitol al carierei lui era terminat, faptul că Premiului Academiei cîştigat

de Maggie V. se afla în cămaşa lui îi dădea o satisfacţie enormă.

TUNELUL VERTICAL E93

Mai rămăseseră douăzeci de secunde pînă la explozia detonatoarelor, iar comandantul era tot lipit de peretele tunelului. Nu aveau aripi la ei şi, chiar dacă ar fi avut, nu aveau timp să le instaleze. Dacă nu îl scoteau pe Root de acolo chiar în acel moment, explozia îl arunca în abis. Şi magia lor nu avea efect pe roca lichefiată. Nu aveau decît o soluţie. Holly trebuia să folosească clemele de prindere.

Toate navele erau echipate cu un sistem de aterizare de rezervă. Dacă ancorarea în port nu reuşea, patru cleme magnetice erau proiectate în afară. Acestea aderau la suprafaţa metalică de dedesubtul docului de aterizare, trăgînd naveta în zona de presiune controlată. Clemele le erau de folos şi în medii necunoscute, unde magneţii ar putea atrage obiecte, de care s-ar prinde ca lipitorile.

– Stai aşa, Julius, nu clipi! spuse Holly.

Root păli. „Julius". Holly îi spusese „Julius". Ceva nu era în regulă.

Zece secunde.

Holly deschise un ecran mic.

– Eliberează clemele de ancorare la doc!

Un bîzîit confirmă eliberarea clemelor.

Imaginea căpitanului apăru pe micul ecran. Chiar şi de aici se vedea că era îngrijorat.

– Căpitane, eşti sigură de ce faci?

Holly îl ignoră pe superiorul ei.

– Raza – cincisprezece metri. Doar magneţi.

– Holly, poate că aş putea să sar. Aş reuşi să sar, ştiu că aş reuşi.

– Cinci secunde.

– Lansează cleme de ancorare!

Şase flăcări mici se aprinseră în jurul bazei navetei, lansînd discul de metal ca o rachetă, urmat de un cablu de polimeri.

Root deschise gura să înjure, dar clema îl izbi în piept, scoţînd din el şi ultima picătură de aer. Mai multe lucruri se auziră trosnind.

– Tractează! strigă Holly în microfonul computerului.

Comandantul fu tras înapoi ca un surfer.

Secunda zero. Detonatoarele explodară trimiţînd două tone de rocă în gol. O picătură într-un ocean de magmă.

Un minut mai tîrziu, comandantul era legat de o targă în naveta ambasadorului. Îl durea şi cînd respira, dar de tăcut tot nu tăcea.

– Căpitane Short, urlă el. Ce-a fost în mintea ta? Puteam să mor!

Butler îi spintecă tunica pentru a examina rănile.

– Da, puteai să mori. Dacă mai stăteai cinci secunde, erai făcut praf. Datorită lui Holly eşti în viaţă.

Holy trecu naveta pe pilot automat şi luă în grabă un pachet medicinal din trusa de prim ajutor. Îl mototoli

între degete pentru a activa cristalele. Era încă una dintre invenţiile lui Foaly. Pachete de gheaţă cu cristale vindecătoare. Nu era un substitut pentru magie, dar, oricum, era mai eficient decît să sufli peste rană.

– Unde te doare?

Root tuşi. O pată de sînge îi pătă uniforma.

– Tot corpul. Cîteva coaste rupte.

Holly îşi muşca buza. Nu era doctor, iar vindecarea nu era un proces automat. Lucrurile puteau să ia o întorsătură greşită. Ştia un vicecăpitan care îşi rupsese un picior şi leşinase. Se trezise cu piciorul întors invers. E adevărat că Holly avea experienţă în operaţiuni complicate. Cînd Artemis îi ceruse să o vindece pe mama lui de depresie, era într-o zonă de timp diferită. Holly transmisese un semnal puternic, cu scîntei suficiente să dureze cîteva zile. Oricine ar fi vizitat reşedinţa Fowl în săptămâna următoare ar fi plecat fluierînd.

– Holly, gemu Root.

– O-OK, se bîlbîi ea. OK.

Îşi puse mîinile peste pieptul lui Root, lăsînd magia să se scurgă printre degete.

– Vindecă-te! murmură ea.

Ochii comandatului se dădură peste cap. Magia îi dădea starea de inconştienţă necesară pentru recuperare. Holly puse un pachet medicinal pe pieptul ofiţerului Recon inconştient.

– Ţine asta! îl instrui ea pe Artemis. Numai zece minute, altfel ţesuturile vor avea de suferit.

Artemis apăsă pachetul. Degetele lui se scufundară imediat într-o baltă de sînge. Deodată îi trecu orice dorinţă de a face remarce inteligente. Avusese de-a face mai întîi cu exerciţii fizice, apoi cu răni adevărate şi acum asta. Aceste ultime zile se dovedeau a fi foarte educative. Aproape că ar fi preferat să fie înapoi la colegiul St. Bartleby.

Holly se întoarse repede în cabină şi îndreptă camerele externe către tunelul de aprovizionare.

Butler se trînti în scaunul copilotului.

– Ei, întrebă el. Care-i situaţia?

Holly rînji. Şi pentru o clipă expresia ei îi aminti valetului de Artemis Fowl.

– Avem o gaură mare.

– Bine. Atunci, hai să mergem să facem o vizită unui vechi prieten!

Holly îşi ţinea degetele în aşteptare deasupra butoanelor.

– Da, răspunse ea. Să mergem!

Naveta dispăru în tunelul de aprovizionare mai repede decît un morcov pe gîtul lui Foaly. Şi, pentru cei ce nu ştiu, asta înseamă foarte repede.

Hotelul Crowly, Beverly Hills, Los Angeles

Mulch reuşi să ajungă la hotel fără să fie descoperit. Desigur, de această dată nu a trebuit să mai escaladeze zidurile. Ar fi fost o provocare mai mare

decît clădirea lui Maggie V. Aici pereţii erau din cărămidă. Foarte poroşi. Degetele lui ar fi absorbit umezeala şi şi-ar fi pierdut aderenţa la zid.

Nu, de această dată Mulch folosi holul principal. Şi de ce n-ar fi făcut asta? Din punctul de vederea al recepţionerului, el era Lance Digger, un milionar retras. Scund, e-adevărat. Dar scund şi bogat.

– Bună seara, Art, îl salută Mulch pe recepţioner în timp ce se îndrepta către lift.

Art îşi ridică privirea peste tejgheaua acoperită cu marmură.

– A, domnule Digger, dumneavoastră sînteţi, spuse uşor nedumerit. Mi s-a părut că vă văd trecînd pe aici acum cîteva minute.

– Nu, răspunse Mulch, rînjind. Ies prima dată astă-seară.

– Hm, poate din cauza vîntului de noapte.

– Poate. Mă aşteptam să astupe găurile din ziduri. Cu toată chiria pe care o plătesc aici...

– Aşa este, îl aprobă Art.

Întotdeauna Art era de acord cu clienţii. Era politica firmei.

În liftul cu oglinzi, Mulch folosi un bastonaş telescopic pentru a ajunge la butonul etajului său. Primele cîteva luni încercase el să sară ca să ajungă la buton, dar acesta nu era un comportament demn de un milionar. Şi era sigur că Art ar auzi bufniturile de la biroul de pază.

Cutia cu oglinzi urcă silenţios etaj cu etaj, pînă la apartamentul lui Mulch. Acesta se abţinea să nu

scoată statueta din geantă. Cineva se putea urca în lift. Se mulţumi cu o sorbitură lungă dintr-o sticlă de apă irlandeză de izvor. Cea mai apropiată de puritatea apei elfilor din cîte putea găsi. Cum va ascunde Oscarul, va face o baie rece pentru a le da şi porilor lui o înghiţitură de apă. Altfel se va trezi dimineaţa lipit de pat.

Uşa lui Mulch avea o încuietoare cu cod. Un cod de paisprezece cifre. Nimic nu te ţine departe de închisoare mai bine ca un comportament paranoic. Cu toate că cei din Recon îl credeau mort, Mulch nu putea scăpa de sentimentul că Julius Root îşi va da seama pînă la urmă şi va veni să îl caute.

Apartamentul era amenajat ciudat pentru o locuinţă omenească. Multe decoraţiuni făcute din lut, roci şi fîntîni de interior. Arăta mai mult ca interiorul unei peşteri decît ca un apartament de lux din Beverly Hills.

Peretele dispre nord părea să fie un simplu bloc de marmură. Părea. La o examinare mai atentă, acesta se dovedea a fi un ecran plat de televizor, cu DVD şi cu un panou de sticlă fumurie. Mulch ridică o telecomandă mai mare decît piciorul lui şi deschise dulapul cu un cod la fel de complicat. În interior se aflau trei rînduri de statuete Oscar. Mulch aşează Oscarul lui Maggie V. pe un mic suport de catifea.

Îşi şterse o lacrimă imaginară din colţul ochiului.

– Aş vrea să mulţumesc Academiei, chicoti dorful.

– Foarte emoţionant, se auzi o voce în spatele lui.

Mulch trînti uşa dulapului crăpînd geamul.

Era un tînăr care stătea lîngă aranjamentul din roci. În apartamentul lui! Băiatul arăta ciudat. Chiar şi după standardele omeneşti. Era anormal de palid, cu părul negru ca pana corbului, subţire, îmbrăcat într-o uniformă şcolară care arăta ca şi cum ar fi purtat-o într-o călătorie de-a lungul a două continente.

Perii din barba lui Mulch se zbîrliră. Băiatul acesta era periculos. Perii de dorf nu se înşală.

– Sistemul tău de alarmă a fost distractiv. Mi-a luat mai multe secunde să pot pătrunde.

Atunci Mulch ştiu că era în pericol. Poliţia omenească nu dă buzna aşa în apartamente.

– Cine eşti tu, omu... băiatule?

– Cred că întrebarea este cine eşti *tu*. Eşti milionarul retras Lance Digger? Eşti celebrul Morocănos? Sau, poate, după cum suspectează Foaly, eşti deţinutul fugar Mulch Diggums?

Mulch o rupse la fugă. Ultimele rămăşiţe de gaz îi dădură un plus de viteză. Nu avea nici cea mai mică idee cine ar fi acest băiat, dar, dacă l-a trimis Foaly, probabil că era vreun vînător de recompense.

Dorful fugea de-a lungul salonului, încercînd să scape. Acesta era motivul pentru care alesese această clădire. La începutul anilor 1900 un şemineu larg se întindea pe toată înălţimea clădirii. Cînd un sistem de încîlzire centrală fusese instalat în anii '50, administratorul clădirii pur şi simplu umpluse coloana cu pămînt, acoperind-o cu un strat de ciment. Mulch mirosise linia de pămînt în secunda cînd agentul lui

imobiliar deschisese uşa. Fusese o operaţie simplă să descopere tunelul şi să dea la o parte stratul de ciment. *Voilà*. Un tunel instant.

În fugă, Mulch îşi dezveli partea dorsală a trupului. Tînărul cel ciudat nu făcu nici o încercare să îl prindă. De ce ar fi făcut-o? Nu avea unde să se ducă.

Dorful se opri o clipă pentru o replică de despărţire.

– N-o să mă prinzi niciodată viu, omule! Spune-i lui Foaly să nu mai trimită oameni să facă o treabă de elf.

„Of, of, se gîndea Artemis frecîndu-şi sprînceana. Hollywood-ul e răspunzător pentru asta."

Mulch smulse un coşuleţ cu flori uscate de pe şemineu şi se aruncă înăuntru. Îşi desfăcu fălcile şi se scufundă repede în pămîntul vechi de un secol. Nu era tocmai pe gustul lui. Mineralele şi substanţele nutritive se uscaseră de mult. În schimb, era impregnat cu o sută de ani de rămăşiţe carbonizate şi cenuşă de tutun. Era totuşi pămînt. Şi asta le plăcea dorfilor cel mai mult. Mulch simţi cum îi dispărea orice urmă de nelinişte. Nu era nici o fiinţă care să îl mai poată prinde acum. Era pe teritoriul lui.

Dorful cobora mîncînd pămîntul, încercînd să-şi facă loc de-a lungul etajelor. Doborî mai mulţi pereţi în drumul lui. Mulch avea sentimentul că nu şi-ar mai primi depozitul de garanţie înapoi chiar dacă s-ar întoarce să îl ceară.

În puţin mai mult de un minut, Mulch se afla în parcarea de la subsol. Îşi închise la loc fălcile, îşi scutură

partea din spate ca să elimine rămăşiţele de gaz şi se rostogoli prin grătar. Maşina lui de teren, adaptată special pentru el, îl aştepta cu plinul făcut şi gata de pornire.

– Fraierii, spuse dorful mîndru de el, căutîndu-şi cheile pe un lănţişor pe care îl purta în jurul gîtului.

Căpitanul Holly Short se materializă la un metru de el.

– Fraieri? repetă ea activîndu-şi bastonul electric.

Mulch îşi calculă opţiunile. Podeaua era din asfalt. Asfaltul era letal pentru dorfi – le bloca intestinele asemenea cleiului. Se părea că un munte de om bloca rampa de ieşire. Mulch îl mai văzuse la reşedinţa Fowl. Ceea ce însemna că omul de sus era infamul Artemis Fowl. Căpitanul Short stătea în faţa lui, cu o privire nemiloasă. Nu avea decît o cale. Înapoi în tunel. Să urce cîteva etaje şi să se ascundă în alt apartament.

Holly făcu o grimasă.

– Haide, Mulch, te provoc!

Şi Mulch dădu curs provocării, se întoarse şi se lansă înapoi în şemineu, aşteptîndu-se la un şoc în partea dorsală. Nu fu dezamăgit. Cum ar fi putut Holly să rateze o asemenea ţintă?

TUNELUL E116, AFLAT SUB ORAŞUL LOS ANGELES

Terminalul Los Angeles se afla la douăzeci şi cinci de kilometri sud de oraş, ascuns sub imaginea holografică a unei dune de nisip. Root îi aştepta în navetă. Îşi revenise atît cît să rînjească.

– Ia te uită, gemu el, ridicîndu-se din scaun cu un pachet medicinal proaspăt ataşat în jurul coastelor. Infractorul meu favorit a înviat din morţi.

Mulch se servi cu un borcan de pateu de calmar din frigiderul personal al ambasadorului din Atlantida.

– Julius, de ce nu îmi faci niciodată o vizită de curtoazie? Nu uita că ţi-am salvat cariera atunci, în Irlanda. Fără mine, nu ai fi ştiu niciodată că Fowl avea o copie a Cărţii.

Cînd Root era aşa de furios ca în acel moment, ai fi putut prăji ciuperci pe obrajii lui.

– Aveam o înţelegere, inculpat. Tu nu ai respectat-o, aşa că acum te duc înapoi.

Mulch scotea pateu din borcan cu degetele lui groase.

– Mi-ar plăcea şi nişte suc de sfeclă, comentă el.

– Savurează cît mai poţi, Diggums, pentru că următoarea ta masă îţi va fi împinsă printr-o des-chizătură în uşă.

Dorful se lăsă pe spate într-un scaun capitonat.

– Confortabil.

– Aşa e. E pe un fel e suspensie lichidă. Trebuie să fie scump, remarcă Artemis.

– E cu siguranţă mult mai bine decît navetele închisorii, spuse Mulch. Îmi amintesc cînd m-au prins odată vînzîndu-i un tablou de Van Gogh unui texan. M-au transportat într-o navetă cît o vizuină de

şoarece. În celula alăturată era un trol. Mirosea îngrozior.

Holly rînjea.

– Aşa a spus şi trolul.

Root ştia că îl tachina, dar scotea scîntei oricum.

– Ascultă, inculpat, n-am făcut tot drumul acesta ca să-ţi ascult aventurile. Aşa că închide gura pînă nu ţi-o închid eu.

Mulch nu fu prea impresionat de ieşirea lui.

– De curiozitate, Julius, de ce ai venit pînă aici? Marele comandant Root, într-o navetă diplomatică, să facă atîta drum doar ca să mă prindă pe mine? Nu cred. Prin urmare, ce se întîmplă? Şi ce e cu oamenii? întrebă el arătînd spre Butler. În special cu ăla?

Valetul rînji la el.

– Îţi aminteşti de mine, micuţule? Mi se pare că ţi-am rămas dator.

Mulch înghiţi în sec. Mai încrucişase săbiile cu Butler înainte. Nu se sfîrşise bine pentru om. Mulch aruncase o bulă de gaz de dorf în direcţia valetului. Foarte jenant pentru o gardă de corp de calibrul lui. Ca să nu mai spunem dureros.

Root chicoti pentru prima dată, deşi acest lucru îl făcea să îşi întindă coastele.

– Da, Mulch, ai dreptate. Ceva se întîmplă. Ceva grav.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Şi, ca de obicei, ai nevoie de mine să îţi rezolv treburile murdare. Mulch îşi

frecă fundul. Ei bine, cu agresiunea n-o să rezolvaţi nimic. Nu trebuia să mă electrocutezi aşa rău, căpitane. O să-mi rămînă cicatrice.

Holly îi apucă una din urechile ascuţite.

– Mulch, dacă asculţi cu atenţie, o să-ţi dai seama că nimeni nu dă vreun semn că i-ar păsa. Din ce am văzut, trăiai destul de bine cu aurul Reconului.

– Ştii, apartamentul mă costa o avere. Numai depozitul de garanţie a fost cît salariul tău pe patru ani. Ai văzut ce vedere avea. Îi aparţinuse unui regizor de film.

Holly îşi ridică o sprînceană.

– Mă bucur să aflu că banii au fost folosiţi cu chibzuială. Că dacă i-ai fi risipit cumva...

Mulch ridică din umeri.

– Ce să fac? Sînt un hoţ. La ce vă aşteptaţi? Să înfiinţez o fundaţie caritabilă?

– Nu, Mulch. Oricît de ciudat ţi s-ar părea, nu ne-am aşteptat la asta nici o secundă.

Artemis tuşi.

– Hm... Reuniunea voastră este foarte emoţionantă, dar, în timp ce voi staţi aici schimbînd ironii, tatăl meu îngheaţă dincolo de Cercul Polar.

Dorful îşi încheie fermoarul.

– Tatăl lui? Vreţi să îl salvez pe tatăl lui? Dincolo de Cercul Polar?

În vocea lui se simţea o frică reală. Dorfii urau gheaţa aproape la fel de mult ca focul. Root făcu semn că nu.

– Aş vrea să fi fost atît de simplu şi în cîteva momente tot aşa îţi vei dori şi tu.

Auzind acestea, perii din barba lui Mulch se zbîrliră. „Ai încredere în peri, Mulch, îi spunea bunica lui, ai încredere în peri."

CAPITOLUL 12

Băieţii s-au întors

Cabina operaţională

Foaly se gîndea. El gîndea întruna. Din mintea lui săreau idei ca floricelele de porumb într-un cuptor cu microunde. Dar nu îi foloseau la nimic. Nici măcar nu putea să îl sune pe Julius să îl piseze cu planurile lui geniale. Laptopul lui Fowl părea să fie singura armă a centaurului. Era ca şi cum ai fi încercat să învingi un trol cu o scobitoare. Computerul omului era, într-adevăr, unul bun, în termeni istorici. E-mail-ul se dovedise deja folositor. Cu condiţia să fie cineva în viaţă să răspundă. Avea, de asemenea, şi o cameră mică montată pe capac pentru videoconferinţe. Era o invenţie recentă a oamenilor. Pînă atunci, ei comunicaseră doar prin text sau prin unde audio. „Barbarii", exclamă Foaly în gînd.

Dar camera era de bună calitate, cu opţiuni pentru diverse filtre. Dacă nu ar fi ştiut, centaurul ar fi băgat mîna în foc că cineva vindea tehnologie elfă.

Foaly răsuci laptopul cu o copită, întorcînd camera către ecranele din perete. „Haide, Cudgeon se gîndea el, zîmbeşte."

Nu aşteptă mult. În cîteva minute, un ecran de comunicare se aprinse şi pe el apăru Cudgeon fluturînd un steag alb.

– Foarte amuzant, comentă Foaly sarcastic.

– Aşa m-am gîndit şi eu, răspunse elful fluturînd teatral steguleţul. O să am nevoie de el mai tîrziu.

Cudgeon apăsă pe un buton al telecomenzii.

– Să-ţi arăt ce se petrece afară.

Pe ecran apărură mai multe echipe de tehnicieni încercînd din răsputeri să treacă de sistemele de securitate ale cabinei. Cei mai mulţi ţinteau cu senzori de computer către numeroasele interfeţe ale cabinei. Dar unii foloseau metode mai învechite. Loveau senzorii cu ciocane. Nici unii, nici alţii nu obţineau rezultate.

Foaly înghiţi în sec. Era prins ca un şobolan într-o capcană.

– De ce nu mă pui la curent cu planul tău, Briar? Nu asta face de obicei personajul negativ, avid după putere?

Cudgeon se lăsă pe spate în scaunul lui ergonomic.

– Sigur, Foaly. Pentru că acesta nu e unul dintre preţioasele tale filme cu oameni, nu va fi nici un erou care să năvălească în ultimul moment. Short şi Root sînt deja morţi. La fel şi partenerii lor, oamenii. Nu va avea loc nici o operaţiune de salvare. Doar o moarte sigură.

Foaly ştia că ar fi trebuit să simtă tristeţe, dar nu simţea decît ură.

– Cînd situaţia va fi critică, îi voi da instrucţiuni lui Opal să redea Reconului controlul asupra armelor. Cei din B'wa Kell vor cădea inconştienţi şi tu vei fi considerat vinovat pentru întreaga poveste, asta dacă supravieţuieşti, lucru de care mă îndoiesc.

– Cînd cei din B'wa Kell se vor trezi, vor spune numele tău.

Cudgeon scutură din deget.

– Numai cîţiva ştiu de implicarea mea şi de aceia voi avea grijă personal. Au fost deja convocaţi la laboratoarele Koboi. Mă voi duce şi eu acolo în curînd. Tunurile anti-ADN au fost calibrate să respingă goblinii. Cînd va veni vremea, le voi activa şi întreaga echipă va ieşi din calcule.

– Şi apoi Opal devine împărăteasa ta, presupun.

– Sigur, spuse Cudgeon cu voce tare. Apoi manevră telecomanda, asigurîndu-se că erau pe un canal securizat. Împărăteasă? continuă el pufăind. Haide, Foaly! Crezi că aş face tot efortul acesta ca pe urmă să împart puterea cu altcineva? Oh, nu. Îndată ce şarada asta va fi încheiată, domnişoara Koboi va

suferi un tragic accident. Sau poate mai multe accidente tragice.

Foaly devenea din ce în ce mai iritat.

– Cu riscul de a-ţi servi un clişeu, Briar, n-o să scapi basma curată.

Cudgeon aştepta cu degetul desupra butonului „Terminat".

– Oricum de data aceasta tu n-o să mai fii în viaţă, spuse el pe un ton glumeţ.

Şi dispăru, lăsîndu-l pe centaur să transpire în cabina lui. Sau aşa credea el.

Foaly se aplecă sub birou înspre laptop.

– Şi taie, murmură el, oprind camera. Cinci minute pauză, oameni buni, am termiat scena.

TUNELUL VERTICAL E116

Holly ataşă naveta de peretele unui tunel scos din uz.

– Avem cam 30 de minute. Senzorii interni spun că se apropie o erupţie într-o jumătate de oră şi nici o navetă nu e construită să suporte asemenea temperaturi.

Se adunară în salonul cu atmosferă controlată pentru a pune la cale un plan.

– Trebuie să pătrundem în laboratoarele Koboi şi să recîştigăm controlul asupra armelor Reconului, spuse comandantul.

Mulch se ridicase din scaunul lui şi se îndrepta spre uşă.

– Nici vorbă, Julius. Sistemele de securitate au fost modernizate de cînd am intrat eu acolo. Am auzit că au tunuri anti-ADN.

Root îl apucă pe dorf de ceafă.

– Unu: nu-mi spune Julius. Şi doi: te comporţi ca şi cum ai avea de ales, inculpat.

Mulch îl privi în ochi.

– Dar am de ales, Julius. Pot să îmi ispăşesc pedeapsa într-o celulă mică şi drăguţă. Să mă trimiţi în prima linie e o încălcare a drepturilor civile.

Tonurile feţei lui Root alternau de la roz-pastel la roşu-aprins.

– Drepturi civile? urlă el. Îmi vorbeşti mie despre drepturi civile? Tipic!

Apoi, în mod straniu, se calmă. De fapt, părea chiar fericit. Apropiaţii comandantului ştiau că, atunci cînd Root era fericit, altcineva urma să fie foarte trist.

– Ce e? întrebă Mulch suspicios.

Root îşi aprinse una dintre ţigările lui toxice din ciuperci.

– Oh, nimic. Mă gîndeam doar că ai dreptate.

Dorful îl privea fix.

– Am dreptate? Îmi spui de faţă cu martori că am dreptate?

– Sigur că ai. Să te trimit în prima linie ar contraveni tuturor drepturilor tale. Aşa că, în loc să-ţi fac oferta fantastică pe care mă pregăteam să ţi-o fac, o să mai adaug cîteva secole la pedeapsa ta şi o să te arunc într-o închisoare de maximă securitate.

Root se opri, suflînd un nor de fum în faţa lui Mulch. În închisoarea de pe Creasta Urlătorului. Mulch păli sub noroiul care îi acoperea faţa.

– Creasta Urlătorului? Dar e o...

– O închisoare de goblini, adăugă comandantul. Ştiu. Pentru un inculpat cu risc ridicat de evadare, cum eşti tu, nu cred că voi avea probleme în a convinge conducerea să facă o excepţie.

Mulch pică în scaunul ergonomic. Nu era bine. Ultima dată cînd mai fusese cu goblinii în celulă nu ieşise bine deloc. Şi asta era la sediul central. Nu ar rezista nici o săptămînă în mijlocul lor.

– Care era oferta?

Artemis zîmbi fascinat. Comanantul Root era mai inteligent decît părea. Dar aproape că ar fi fost imposibil să nu fie.

– A, acum eşti interesat?

– Aş putea fi. Nu promit nimic.

– Bine. Ascultă. E o ofertă pe care o fac numai o dată. Nu te obosi să negociezi! Ne ajuţi să intrăm în laboratoarele Koboi şi, după ce totul se va sfîrşi, o să-ţi dau un avans de două zile pînă să vin după tine.

Mulch înghiţi în sec. Era o ofertă bună. Probabil că aveau mari probleme.

SEDIUL CENTRAL AL POLIŢIEI

Se încingeau spiritele la sediul central. Monştrii erau la uşă. Literalmente. Căpitanul Kelp fugea de la o secţie la alta, încercînd să îşi încurajeze trupele.

– Nu vă faceţi griji. Nu pot trece de uşile acelea cu laserele Softnose. Nu se poate decît cu rachete...

În acel moment o forţă enormă îndoi uşile de la intrarea principală, asemenea unui copil suflînd într-o pungă de hîrtie. Rezistară. Cu greu.

Cudgeon se năpusti afară din camera de strategie, cu tresele de comandant licărindu-i pe piept. După ce fusese reinstalat în funcţie de către Consiliu, făcuse istorie, fiind singurul comandant numit de două ori.

– Ce-a fost asta?

Bucluc deschise pe un monitor imagini care arătau ce se întîmpla la intrare.

Un goblin stătea cu un tub mare pe umăr.

– Un fel de Bazooka. Cred că e unul dintre vechile tunuri Softnose.

Cudgeon se lovi peste frunte.

– Nu mai spune! Trebuiau să fie distruse toate. Blestematul de centaur! Cum a reuşit să scoată tot armamentul acesta chiar pe sub nasul meu?

– Nu te învinovăţi prea tare, spuse Kelp. Ne-a păcălit pe toţi.

– Cît mai putem suporta?

Bucluc ridică din umeri.

– Nu prea mult. Încă vreo două lovituri. Poate că nu au avut decît o rachetă.

Faimoase ultime cuvinte. Uşa se zgîlţîi a doua oară şi bucăţi mari de zid căzură lîngă coloanele de marmură.

Bucluc se ridică de jos, scînteile magice închizîndu-i o tăietură de pe frunte.

– Paramedici, uitaţi-vă după răniţi! S-au încărcat armele?

Grub şchiopăta sub greutatea a două puşti electrice.

– Gata, căpitane. Treizeci şi două de arme, a cîte douăzeci de focuri.

– Bine. Numai cei mai buni trăgători elfi să ia armele. Nimeni nu deschide focul pînă nu dau ordin.

Grub dădu din cap. Faţa îi era încruntată şi palidă.

– Bine, caporal, dă-i drumul!

Cînd fratele lui se îndepărtă suficient, Bucluc îi vorbi în şoaptă comandantului Cudgeon:

– Nu ştiu ce să vă spun, domnule comandant. Au aruncat în aer tunelul către Atlantida, deci nu vine nimeni de acolo să ne ajute. Nu putem nici să îi încadrăm ca să oprim timpul. Sîntem complet înconjuraţi, în inferioritate numerică şi fără arme. Dacă B'wa Kell trece de uşile acelea, totul se va

termina în cîteva secunde. Trebuie să pătrundem în cabina operaţională. Ceva progrese?

Cudgeon făcu semn că nu.

– Cei de la tehnic lucrează încă la asta. Avem senzori conectaţi la fiecare centimetru al suprafeţei. Dacă nimerim codul de acces, va fi din noroc.

Bucluc se frecă la ochi ca să alunge oboseala.

– Am nevoie de timp. Trebuie să fie o cale să îi mai ţinem afară.

Cudgeon scoase un steag alb din tunică.

– Este o cale.

– Comandante, nu te poţi duce acolo! E sinucidere.

– Poate, spuse comandantul, dar, dacă nu mă duc, am putea muri toţi în cîteva minute. Măcar aşa vom avea cîteva minute să lucrăm la cabina operaţională.

Bucluc analiză situaţia. Nu găsea altă soluţie.

– Cu ce vrei să negociezi?

– Prizonierii din închisoarea de pe Creasta Urlătorului. Poate negociem un fel de eliberare condiţionată.

– Consiliul nu va accepta niciodată.

Cudgeon se îndreptă pentru a părea cît mai înalt.

– Nu e timpul pentru politică acum, căpitane. E timpul să acţionăm.

Bucluc era, sincer vorbind, uluit. Acesta nu era acelaşi Briar Cudgeon pe care îl cunoştea el. Cineva îi făcuse acestui elf un transplant de coloană vertebrală.

Acum noul comandant va arăta că îşi merita distincţiile. Bucluc simţi o emoţie năvălindu-i în piept. Una pe care niciodată nu o asociase cu Briar Cudgeon. Era vorba de respect.

– Deschide puţin uşa de la intrare! ordonă comandantul pe un ton dur, ca de oţel.

Lui Foaly i-ar fi plăcut tare mult o înregistrare pe cameră a acestui moment.

– Mă duc afară să vorbesc cu reptilele.

Bucluc retransmise ordinul. Dacă vor scăpa, va avea grijă ca Briar Cudgeon să primească Ghinda de Aur postum. Măcar atît.

TUNEL NEMARCAT PE HARTĂ, DEDESUBTUL LABORATOARELOR KOBOI

Naveta cobora în viteză pe un tunel larg, apropiindu-se atît de mult de pereţii acestuia, încît se zgîria vopseaua de pe carenă.

Artemis scoase capul din spaţiul destinat pasagerilor.

– Este într-adevăr necesar să conduci aşa, căpitane? întrebă el tocmai cînd scăpau ca prin urechile acului pentru a nu ştiu cîta oară. Sau e doar o demonstraţie de pilot teribilist?

Holly îi făcu cu ochiul.

– Arăt eu ca un pilot teribilist, Fowl?

Artemis recunoscu însă că nu arăta. Holly Short era extrem de drăguţă, dar într-un fel periculos. Drăguţă ca

o văduvă neagră. Artemis se aştepta ca pubertatea să se declanşeze în aproximativ opt luni şi se gîndea că pe acea vreme o va privi pe Holy într-o cu totul altă lumină. Nu conta că ea avea optzeci de ani.

– Merg aproape de suprafaţă ca să caut presupusa crăpătură despre care Mulch spune că s-ar afla pe aici, îi explică Holly.

Artemis dădu din cap. Era teoria dorfului. Suficient de puţin credibilă ca să fie adevărată. Se întoarse la schiţa pe care Mulch o numea plan.

Dorful desenase o diagramă grosolană pe un panou iluminat. Se văzuseră şi cimpanzei care să deseneze mai artistic. Mulch folosea un morcov ca arătător – de fapt, mai mulţi morcovi. Dorfilor le plăceau morcovii.

– Aici sînt laboratoarele Koboi, spuse el cu gura plină.

– Chestia aia? zise Root cu uimire.

– Îmi dau seama, Julius, că nu e o schemă tocmai explicită.

Comandantul explodă în scaunul lui. Dacă nu am şti, am putea spune că a fost implicat ceva gaz de dorf.

– Nu e foarte explicită! E un dreptunghi!

Mulch nu era impresionat.

– Nu aia e important. Asta e partea importantă.

– Linia aia întortocheată?

– E o fisură, protestă dorful. Poate cineva să vadă că e o fisură?

– Oricine de la grădiniță, poate. Deci e o fisură. Și ce-i cu asta?

– Aici e partea inteligentă. Vedeți, acea fisură nu e de obicei acolo.

Root începu să sugrume aerul. Era o mișcare pe care o repeta din ce în ce mai des în ultima vreme. Artemis deveni brusc interesat.

– Cînd apare fisura?

Mulch nu avea de gînd să dea un răspuns direct.

– Noi, dorfii, știm cîte ceva despre roci. Săpăm la ele de secole.

Degetele lui Root începură să bată darabana pe bastonul electric.

– Ceea ce elfii nu conștientizează, continuă Mulch, este că rocile sînt vii. Respiră.

Artemis dădu din cap.

– Sigur. Se dilată la căldură.

Mulch mușcă din morcov triumfător.

– Exact. Și, desigur, opusul. Se cotractă la temperaturi reci. Chiar și Root asculta acum. Laboratoarele Koboi sînt construite pe o stîncă solidă. Aproape cinci kilometri de rocă. Nu se poate intra fără rachete Sonix. Și cred că Opal le-ar observa.

– Și pe noi cu ce ne ajută asta?

– O fisură se deschide în acea rocă atunci cînd temperatura scade. Am lucrat la fundație cînd construiau clădirea. Duce exact dedesubtul laboratoarelor. Mai ai un pic de mers, dar măcar ești înăuntru.

Comandantul era sceptic.

– Şi Opal Koboi cum de nu a observat pînă acum această fisură care se lărgeşte?

– N-aş spune că se lărgeşte.

– Cît de mare e?

Mulch ridică din umeri.

– Nu ştiu. Poate cinci metri în punctul cel mai larg.

– Oricum, o fisură destul de mare ca să stea acolo neobservată.

– Dar nu e deschisă mereu, interveni Artemis. Nu-i aşa, Mulch?

– Mereu? Aş vrea eu. Aş zice, aşa orientativ – asta e doar o aproximare...

Root îşi pierdu răbdarea. Nu prea îi cădea bine să fie tot timpul cu un pas în urmă.

– Spune, inculpat, pînă nu-ţi prăjesc din nou fundul!

Mulch se simţi rănit.

– Nu mai ţipa, Julius, mi se zbîrlesc perii din barbă.

Root deschise instalaţia de climatizare, lăsînd valurile de aer rece să se joace peste faţa lui.

– OK, Mulch. Cît timp?

– Trei minute, maximum. Ultima dată am trecut purtînd un set de aripi şi un costum de presiune. Am ajuns aproape sfărîmat şi prăjit.

– Prăjit?

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Artemis. Fisura se deschide numai atunci cînd roca s-a contractat suficient. Dacă fisura se află pe peretele unui tunel vertical, atunci perioada de răcire maximă ar fi cu

doar cîteva momente înainte de următoarea erupţie de magmă.

Mulch îi făcu semn cu ochiul.

– Deştept băiat. Dacă rocile nu te strivesc, te prinde magma.

Vocea lui Holly răzbătu prin difuzoare.

– Am ceva în vizor. Poate fi o umbră sau poate fi o fisură în peretele tunelului.

Mulch începu un mic dans, arătîndu-se foarte mulţumit de el însuşi.

– Acum, Julius, poţi să o spui. Am avut dreptate din nou! Mi-o datorezi, Julius, mi-o datorezi.

Comandantul se scărpină în nas. Dacă avea să scape cu viaţă de aici, nu va mai părăsi niciodată secţia.

LABORATOARELE KOBOI

Laboratoarele erau încercuite de trupe de goblini înarmaţi pînă în dinţi, cu limbile atîrnînd, însetaţi de sînge. Cudgeon fusese împins cu brutalitate în drumul lui şi împuns de zeci de ţevi de puşcă. Pentru moment, tunurile anti-ADN zăceau inutile în turnurile lor. În mometul în care Cudgeon considera că goblinii nu îi mai erau de folos, avea de gînd să le reactiveze.

Comandantul fu adus în camera secretă şi obligat să îngenuncheze în faţa lui Opal şi a generalilor goblini. O dată ce soldaţii părăsiră încăperea, Cudgeon se ridică îndată în picioare şi preluă cîrma.

– Totul decurge conform planului, anunţă el, traversînd camera ca să o mîngîie pe Opal pe obraz. Într-o oră oraşul va fi al nostru.

Generalul Scalene nu era convins.

– Ar fi al nostru mult mai repede dacă am avea nişte tunuri Koboi.

Cudgeon oftă răbdător.

– Am mai discutat asta, generale. Semnalul de întrerupere blochează toate armele Neutrino. Dacă tu ai acces la tunuri, la fel au şi cei de la Unitatea Recon.

Scalene se retrase într-un colţ, lingîndu-şi globii oculari.

Sigur că acesta nu era singurul motiv pentru care nu le dădea goblinilor acces la armele Neutrino. Cudgeon nu avea nici o intenţie să înarmeze grupul pe care se pregătea să îl trădeze. Îndată ce B'wa Kell vor elimina Consiliul, Opal va reda Reconului controlul asupra armelor.

– Cum merg lucrurile?

Opal se răsuci cu fotoliul ei Hoverboy, în care stătea cu picioarele îndoite sub ea.

– Delicios. Uşile principale au căzut la cîteva minute după ce ai plecat la... negocieri.

Cudgeon rînji.

– Bine că am plecat. Puteam să fiu rănit.

– Căpitanul Kelp şi-a retras forţele care i-au mai rămas în camera operaţională şi lucrează încă la cabină. Şi Consiliul e tot acolo.

– Perfect, spuse Cudgeon.

Un alt general B'wa Kell, Sputa, izbi cu pumnul în masa de conferinţă.

– Nu, Cudgeon, nu e nici pe departe perfect. Fraţii noştri sînt încă închişi pe Creasta Urlătorului.

– Răbdare, generale Sputa, zise Cudgeon pe un ton liniştitor, aşezîndu-şi mîna pe umărul goblinului. Îndată ce cartierul general va cădea, vom deschide celulele închisorii.

În sinea lui, Cudgeon fierbea de furie. Cum detesta el creaturile acestea îmbrăcate în haine făcute din propriile piei năpîrlite! Dezgustător. Cudgeon şi-ar fi dorit să reactiveze tunurile anti-ADN, să oprească haosul pentru cîteva ore.

Surprinse privirea lui Opal. Aceasta ştia ce gîndea el. Rînjea de nerăbdare, arătîndu-şi dinţii mici. „Ce fiinţă delicios de vicioasă", se gîndea el. Motiv pentru care, desigur, avea de gînd să o scoată din calcule. Opal Koboi nu ar putea fi fericită dacă nu era ea şeful.

Îi făcu cu ochiul pe fugă.

– Curînd, şopti el, curînd.

CAPITOLUL 13

PRIN FALIE

DEDESUBTUL LABORATOARELOR KOBOI

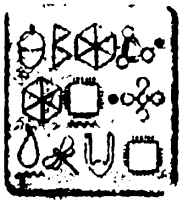

O navetă Recon are formă de lacrimă. Partea din spate este mai grea, conţinînd propulsoarele, iar vîrful – atît de ascuţit încît ar putea găuri oţelul. Însă eroii noştri nu se aflau într-o navetă Recon, ci în naveta de lux a ambasadorului. În mod evident, confortul era net superior vitezei. Naveta avea un vîrf ca fundul unui gnom. Cu aspectul ei luxos, naveta era masivă şi avea în faţă un grătar pe care puteai să prăjeşti un bizon.

– Deci spui că fisura se va lărgi pentru cîteva minute şi eu trebuie să zbor prin ea? Acesta e tot planul? întrebă Holly.

– E cel mai bun plan pe care-l avem, răspunse Root, cu gravitate.

– Măcar vom sta pe scaune capitonate cînd vom fi striviţi. Chestia asta e la fel de manevrabilă ca un rinocer cu trei picioare.

– De unde să fi ştiut? bombăni Root. Trebuia să fie o cursă de rutină. Naveta asta are un sistem stereo excelent.

Buler ridică o mînă.

– Ascultaţi. Ce e zgomotul ăsta?

Ciuliră urechile. Zgomotul venea de dedesubt. Părea că un uriaş îşi încălzeşte coardele vocale.

Holly merse în grabă să verifice camerele chilei.

– Erupţie, anunţă ea. Una nenorocită. O să ne prăjească penele din coadă în orice moment.

Faţada stîncii dinaintea lor crăpă şi trosni, dilatîndu-se şi contractîndu-se constant. Fisurile păreau guri rînjind cu dinţi negri.

– Asta e, hai să mergem! o grăbi Mulch. Fisura asta o să se închidă mai repede decît o rîmă care...

– Încă nu avem destul loc, izbucni Holly. Asta e o navetă, nu un dorf gras zburînd cu aripi furate.

Mulch era prea speriat ca să se mai simtă jignit.

– Dă-i drumul, o să se lărgească pe măsură ce înaintăm!

În mod normal, Holly ar fi aşteptat unda verde de la Root. Dar aici era pe terenul ei. Nimeni nu ar fi contrazis-o pe căpitanul Short la mînuirea unei navete.

Fisura se lărgi cu încă un metru.

Holly scrîşni din dinţi.

– Ţineţi-vă de urechi, spuse ea dînd propulsoarele la maximum.

Ocupanţii navetei se ţineau strîns de braţele scaunelor. Unul sau doi îşi închiseră ochii. Dar nu Artemis. Nu putea. I se părea ceva morbid şi fascinant în cursa asta printr-un tunel nemarcat pe hartă, cu o viteză uluitoare, avînd numai cuvîntul unui dorf cleptoman pentru ceea ce se găsea de partea cealaltă.

Holly se concentră asupra butoanelor. Camerele instalate pe navă şi senzorii furnizau informaţii către diverse ecrane şi difuzoare. Sonarul parcă înnebunise – scotea un vaier continuu. Farurile fixe de halogen aduceau imagini înfricoşătoare pe monitoare şi radarele laser desenau o imagine 3D verde pe un ecran negru. Şi, desigur, mai era şi parbrizul de cuarţ. Dar printre bucăţile de rocă, praful şi miile de particule din jur, ochiul liber nu percepea aproape nimic.

– Temperatura creşte, mormăi ea, aruncînd o privire către monitorul care supraveghea imaginea din spatele navei.

O coloană de magmă portocalie se ridica şi trecea de gura fisurii, vărsîndu-se în tunel. Erau într-o cursă disperată. Fisura se închidea în spatele lor şi se lărgea în faţa navei. Zgomotul era terifiant. Ca o furtună închisă într-o bulă.

Mulch îşi acoperi urechile.

– Data viitoare aleg închisoarea.

– Liniște, deținut! urlă Root. Doar a fost ideea ta.

Cearta lor fu întreruptă de un puternic scrijelit care făcu să danseze scîntei în fața geamului de cuarț.

– Scuze, spuse căpitanul Short. Sistemul de comunicații e bruiat.

Înclină apoi naveta în lateral, strecurîndu-se printre două plăci în mișcare. Căldura magmei cuprinse și topi suprafața stîncii, apropiind mai mult plăcile. O bucată de rocă zimțată rupse partea din spate a navei, iar plăcile se ciocniră în spatele lor. Ca palmele unui uriaș. Butler își ținea mîna pe pistolul Sig Sauer. Era un gest care-l liniștea.

Apoi trecură, zburînd în spirale, către o peșteră unde se zăreau trei stîlpi enormi de titan.

– Acolo, spuse Mulch trăgînd aer în piept. Stîlpii de fundație.

Holly își dădu ochii peste cap.

– Nu mai spune, zise ea, deschizînd clemele de ancorare.

Mulch mai desenase o diagramă. Aceasta arăta ca un șarpe încovoiat.

– Sîntem conduși de un tîmpit cu un creion în mînă, spuse Root, calm în aparență.

– V-am adus pînă aici, nu, Julius? răspunse Mulch, îmbufnat.

Holly termina ultima sticlă de apă minerală. O treime din ea o dădu peste cap.

– Să nu îndrăznești să începi să te plîngi, dorfule, spuse ea. Din cîte văd eu, sîntem blocați în centrul pămîntului, fără cale de întoarcere și fără mijloace de comunicație.

Mulch făcu un pas înainte.

– Văd că sînteți un pic încordați după zborul ăsta. Hai să ne calmăm cu toții.

Nimeni nu părea foarte calm. Pînă și Artemis părea un pic zdruncinat de chinurile prin care trecuseră. Butler încă nu dăduse drumul pistolului Sig Sauer.

– Ce a fost greu a trecut. Sîntem în fundație acum. Singura cale e în sus.

– Ești sigur, condamnate? întrebă Root. Și cum sugerezi tu să mergem în sus?

Mulch scoase un morcov din frigider și arătă cu el înspre diagramă.

– Asta de aici e...

– Un șarpe?

– Nu, Julius, e unul dintre stîlpii fundației.

– Unul dintre stîlpii din titan solid scufundați în mantaua de rocă impregnabilă?

– Exact. Numai că unul nu e tocmai solid.

– Așa mă gîndeam și eu, spuse Artemis. Ai făcut o treabă cam de mîntuială, nu-i așa Mulch?

Mulch nu părea să regrete.

– Știi cum sînt reglementările în construcții. Stîlpi din titan solid? Aveți idee cît de scumpi sînt? Treceau lejer peste cifrele estimate de noi. Așa că eu și cu

văru' meu Nord am decis să nu mai facem împachetarea cu titan.

– Dar a trebuit să umpli coloana cu ceva, îl întrerupse comandantul, Koboi trebuie să fi făcut verificări.

Mulch clătină din cap, cu o figură vinovată.

– Am legat senzorii la ţevile de evacuare pentru cîteva zile. Sonografele au ieşit cum se aşteptau.

Holly simţi un nod în gît.

– Evacuare? Vrei să spui că...

– Nu, acum nu. Asta se întîmpla acum o sută de ani. E doar pămînt acum. Şi chiar un pămînt bun.

Pe faţa lui Root ai fi putut fierbe un cazan mare cu apă.

– Vrei să urcăm prin douăzeci de metri de... bălegar?

Dorful ridică din umeri.

– Da' ce-mi pasă mie! Staţi aici cît vreţi. Eu am plecat în sus pe ţeavă.

Lui Artemis nu îi plăcea întorsătura bruscă pe care o luaseră evenimentele. Fugă, sărituri, răni mai mergeau. Dar dejecţii?

– Acesta e planul vostru? reuşi el să îngaime.

– Care e problema, noroiosule? Ţi-e frică să nu-ţi murdăreşti mîinile?

Era doar o figură de stil, Artemis ştia asta. Dar era adevărat. Îşi aruncă privirea asupra degetelor lui lungi şi subţiri. Ieri dimineaţă erau degete de pianist, cu unghiile bine îngrijite. Acum parcă erau ale unui constructor.

Holly îl bătu pe umăr.

– OK. Hai să mergem. Cu cît salvăm Elementele Subpămîntene mai repede, cu atît mai rapid ne întoarcem la tatăl tău.

Holly observă cum Artemis se schimbă la faţă. Era ca şi cum trăsăturile lui nu ştiau cum să se aranjeze. Se opri, înţelegînd ce spusese. Pentru ea, remarca fusese o încurajare banală. Dar se părea că Artemis nu era obişnuit să fie membru al unei echipe.

– Să nu crezi că devin sentimentală sau mai ştiu eu ce... Dar, cînd îmi dau cuvîntul, mă ţin de el.

Artemis hotărî să nu răspundă. Fusese deja pocnit o dată în acea zi.

Debarcară pe o scară rabatabilă. Artemis păşi pe suprafaţă, alegîndu-şi cu grijă locul unde punea piciorul printre mulţimea de pietre căzute şi materiale de construcţii abandonate. De Mulch şi vărul lui cu un secol mai devreme. Peştera era luminată de licăritul rocilor fosforescente.

– Locul acesta e o minune geologică! exclamă el. La adîncimea aceasta presiunea ar trebui să ne strivească, dar nu se întîmplă aşa.

Îngenunchea să examineze o ciupercă răsărind dintr-o cutie ruginită de vopsea.

– Există chiar şi viaţă.

Mulch adună rămăşiţele unui ciocan dintre două roci.

– Deci aici ajunsese. Am cam exagerat cu explozibilul, dinamitînd tunelul ca să obţinem stîlpi de

rezistență pentru coloanele astea. Cîte ceva din resturile noastre trebuie să fi... căzut aici.

Holly era oripilată. Poluarea era o faptă deosebit de gravă pentru Popor.

– Ai încălcat atîtea legi, Mulch, încît nu-mi ajung degetele să le număr. Cînd primești avansul de două zile, ar fi bine să te miști repede, pentru că eu voi fi cea care te va urmări.

– Am ajuns, zise Mulch, ignorînd amenințarea.

Cînd auzi atîtea amenințări cîte auzise el, nu mai au același efect asupra ta.

Într-una dintre coloane era săpată o gaură. Mulch îi mîngîie duios marginile.

– Laser cu diamant. Frumusețea asta trece prin orice.

– Îmi amintesc de el, spuse Root. Aproape că m-ai decapitat odată.

Mulch oftă.

– Ce vremuri frumoase, nu-i așa, Julius?

Replica lui Root fu o lovitură scurtă și dureroasă.

– Lasă vorba și treci la mîncat pămînt, deținut!

Holly puse mîna deasupra găurii din coloană.

– Sînt curenți de aer, spuse ea. Cîmpul de presiune din oraș trebuie să fi stabilizat presiunea din cavernă de-a lungul anilor. Acesta e motivul pentru care nu sîntem făcuți afiș acum.

– Înțeleg, spuseră Buler și Root în același timp. O altă minciună de adăugat pe listă.

Mulch își dezvălui din nou partea dorsală a corpului.

– Sap pînă sus şi vă aştept acolo. Daţi la o parte cît de mult pămînt reciclat puteţi. O să-l împrăştii ca să nu se blocheze canalul.

Artemis gemu. Ideea de a se tîrî prin pămîntul *reciclat* de Mulch era aproape de nesuportat. Numai gîndul la tatăl lui îl făcea să meargă înainte.

Mulch intră în coloană.

– Staţi deoparte, spuse el deschizîndu-şi fălcile...

Butler se mişcă repede. Nu avea de gînd să se lase lovit de gazul dorfului încă o dată.

Mulch se afundă pînă la brîu în coloana de titan. În cîteva momente, dispăruse cu totul. Ţeava începu să se zguduie şi se auziră sunete ciudate, dezgustătoare. Bucăţi de lut se loveau de pereţii de metal. Un flux constant de aer condensat şi material reciclat cădea în spirale.

– Uimitor, spuse Artemis trăgînd aer în piept. Ce aş face eu cu zece ca el. Fort Knox ar fi floare la ureche.

– Nici să nu-ţi treacă prin cap, îl avertiză Root.

Se întoarse apoi către Butler.

– Ce avem?

Valetul îşi scoase pistolul.

– Un pistol Sig Sauer cu douăsprezece focuri în încărcător. Asta e tot. Iau eu arma. Sînt singurul care o poate căra. Voi doi luaţi ce apucaţi din fugă.

– Şi eu? întrebă Artemis, deşi ştia ce urma.

Butler îşi privi stăpînul în ochi.

– Vreau să stai aici. E o operaţiune militară. Tot ce poţi să faci acolo e să-ţi pui viaţa în pericol.

– Dar...

– Treaba mea e să te apăr, Artemis, şi acesta e, probabil, cel mai ferit loc de pe planetă.

Artemis nu protestă. De fapt, el se gîndise deja la toate aceste lucruri. Cîteodată i se părea o povară să fie geniu.

– Bine, Butler, o să rămîn aici. Dacă nu...

Ochii lui Butler se îngustară.

– Dacă nu ce?

Pe buzele lui Artemis apăru un zîmbet periculos.

– Dacă nu îmi vine vreo idee.

SEDIUL CENTRAL AL POLIŢIEI

Situaţia era deosebit de gravă la sediul central al poliţiei. Căpitanul Kelp îşi strînsese forţele rămase într-un cerc în spatele staţiilor de lucru cucerite. Goblinii trăgeau la ţintă prin uşile deschise şi nici unul dintre paramedici nu mai avea nici un strop de magie. Oricine era rănit de acum încolo rămînea rănit.

Membrii Consiliului se adăpostiseră în spatele unui zid de soldaţi, în afară de Comandantul de Escadrilă Vinyáya, care ceruse să i se dea o armă şi pînă în acel moment nu ratase.

Băieţii de la Tehnic stăteau ghemuiţi după birourile lor, încercînd toate combinaţiile de coduri care le-ar fi putut da acces la cabina operaţională.

Bucluc nu mai spera că se va rezolva ceva în acest sens. Dacă Foaly încuia ceva, rămînea încuiat.

Între timp, înăuntru, tot ce putea să facă centaurul era să izbească lucrurile în dreapta şi în stînga. Faptul că îl lăsase pe Foaly să privească ce se petrecea afară pe cîmpul de bătaie fusese un semn al cruzimii lui Cudgeon.

Situaţia i se părea fără speranţă. Chiar dacă Julius şi Holly ar fi primit mesajul, era prea tîrziu acum să mai facă ceva. Buzele şi gîtul lui Foaly erau uscate. Îl lăsaseră şi computerul, şi inteligenţa, şi sarcasmul, totul.

DEDESUBTUL LABORATOARELOR KOBOI

Ceva ud îl plesni pe Butler peste cap.

– Ce-a fost asta? o întrebă el pe Holly, care încheia plutonul.

– Mai bine nu întreba, răspunse căpitanul Short, iritată.

Cu toate că avea filtre la caschetă, tot mirosea îngrozitor. Conţinutul coloanei fermentase timp de un secol şi mirosea la fel de toxic ca în prima zi. Sau poate mai rău. „Cel puţin, se gîndea bodyguardul, nu trebuie să mănînc chestia asta."

Root era cap de pluton, tăind întunericul cu luminile căştii lui. Coloana avea o înclinaţie de patruzeci de grade, cu şanţuri făcute pentru a ancora materia din interiorul stîlpului de titan.

Mulch făcuse o treabă foarte bună cu săpatul prin conţinutul ţevii. Dar tot pămîntul reciclat trebuia să se ducă undeva. Mulch mestecase cu grijă fiecare gură de pămînt, ca să nu se formeze prea multe cocoloaşe.

Membrii grupului mergeau înainte, încercînd să nu se gîndească la ceea ce făceau de fapt. Cînd îl prinseră din urmă pe dorf, acesta atîrna de o margine de stîncă, cu o grimasă de durere pe faţă.

– Ce s-a întîmplat, Mulch? întrebă Root, îngrijorarea strecurîndu-i-se fără să vrea în tonul vocii.

– Sus! Toată lumea sus, gemu el.

Root făcu ochii mari.

Se căţărară toţi în spaţiul strîmt de deasupra dorfului. Exact în ultimul moment. Mulch se relaxă şi dădu drumul unei explozii de gaz care ar fi umflat şi un cort de circ. Îşi adună apoi fălcile la loc.

– Acum e mai bine, oftă el. E mult aer în sol. Nu ai vrea să iei farul ăla din faţa mea? Ştii că nu-mi place lumina puternică.

Comandantul se conformă, schimbînd pe infraroşu.

– Bine, am ajuns aici. Acum ce facem? Cum ieşim? Nu ţi-ai adus laserul cu diamant, dacă-mi aduc bine aminte.

Dorful rînji.

– Nici o problemă. Un hoţ profesionist plănuieşte întotdeauna o nouă vizită. Uitaţi-vă acolo!

Mulch arătă spre o zonă a ţevii de titan care arăta exact ca restul.

– Am cîrpit asta data trecută.

Root nu se putu abţine să nu zîmbească.

– Eşti un infractor tare isteţ! Mă mir că te-am prins!

– Aţi avut noroc, spuse Mulch, lovind cu un cot într-o porţiune a ţevii.

Un cerc mare căzu, dezvăluind gaura veche de un secol.

– Bine aţi venit în laboratoarele Koboi!

Se căţărară într-un coridor slab iluminat. Cărucioare pneumatice încărcate erau parcate cîte patru de-a lungul pereţilor. Spoturi luminoase alungite operau la nivel minim de iluminare.

– Cunosc locul acesta, spuse Root. Am mai fost aici în inspecţie cînd le-am dat permisele de arme speciale. Ne aflăm la două coridoare distanţă de centrul informatic. Avem o şansă reală.

– Dar cum e cu acele tunuri anti-ADN? se interesă Butler.

– E o chestiune delicată. Dacă tunurile de la bord nu te recunosc, eşti mort. Pot fi programate să respingă specii întregi.

– E într-adevăr delicată, admise valetul.

– Bag mîna în foc că nu sînt active, spuse Root. În primul rînd, dacă în locul acesta mişună goblinii, nu prea cred că au intrat pe uşa principală. Şi în al doilea rînd, dacă Foaly e acuzat de răzmeriţa asta, Koboi va vrea să pară că nu au arme, la fel ca Reconul.

– Avem vreo strategie? întrebă Butler.

– Nu prea. După ce trecem de primul colţ, sîntem pe ecrane. Aşa că ia-o la fugă cît poţi de repede pe coridor şi loveşte în tot ce-ţi iese în cale. Dacă întîlneşti şi vreo armă, ia-o. Mulch, tu stai aici şi lărgeşte tunelul. S-ar putea să avem nevoie să facem o ieşire în forţă. Gata?

Holly întinse o mînă.

– Domnilor, mi-a făcut plăcere.

Comandantul şi valetul îşi puseră mîinile peste a ei.

– Plăcerea a fost de partea noastră.

O luară la fugă în josul coridorului. Erau două sute de goblini împotriva celor trei eroi ai noştri, relativ neînarmaţi. Va fi o luptă strînsă.

CAMERA SECRETĂ, LABORATOARELE KOBOI

– Avem intruşi, chicoti Opal Koboi încîntată. În clădire.

Cudgeon traversă încăperea către ecranul de supraveghere.

– Cred că e Julius. Uimitor. Cred că echipa ta de comando a exagerat, generale Sputa.

Sputa îşi lingea furios globii oculari. Locotenentul Nyle îşi va pierde pielea înainte de sezonul de năpîrlire.

Cudgeon şopti la urechea lui Opal:

– Putem activa tunurile acum?

Zîna nu fu de acord.

– Nu imediat. Au fost reprogramate să respingă ADN-ul goblinilor. Durează cîteva minute.

Cudgeon se întoarse către cei patru generali goblini.

– Aduceţi o trupă de soldaţi cu armuri din spate şi o alta din flanc! Putem să îi prindem la uşă. Nu vor avea pe unde să iasă.

Cudgeon se întoarse rapid către ecranul cu plasmă.

– E chiar mai bine decît plănuiam. Acum, bătrîne prietene Julius, e rîndul meu să te umilesc.

Artemis medita. Era un moment propice concentrării. Stătea picior peste picior pe o piatră, imaginîndu-şi diferite strategii de salvare care ar putea fi utilizate cînd se vor întoarce în zona arctică. Dacă Mafia reuşea să îl mute pe tatăl lui înainte ca Artemis să ajungă la ei, nu ar mai rămîne decît un singur plan care să funcţioneze. Şi era unul cu grad ridicat de risc. Artemis îşi stoarse creierii. Trebuia să mai existe o cale. Fu întrerupt de un zgomot ce venea dinspre ţeava de titan. Suna ca o notă de contrabas susţinută. „Gaz de dorf", se gîndi el. Coloana avea rezonanţă bună.

Avea nevoie de o undă, o idee cristalizată cu care să-şi taie drum prin noroiul în care se împotmolise şi să salveze situaţia.

După opt minute, fu din nou întrerupt. Nu era gaz de această dată. Era un strigăt de ajutor. Mulch era în încurcătură şi ţipa de durere.

Artemis era gata să îi ceară lui Butler să se ocupe de el, cînd îşi dădu seama că Butler nu era acolo. Era

în misiune să salveze Elementele Subpământene. Era pe cont propriu.

Aruncă o privire în interiorul coloanei. Era la fel de întuneric ca într-o cizmă veche şi de două ori mai urît mirositor. Artemis decise că o cască Recon i-ar fi de ajutor. Se întoarse repede la navetă, luă una de rezervă şi, după ce o probă, activă luminile şi dispozitivul de etanşeizare.

– Mulch, eşti acolo?

Nici un răspuns. Poate fi o capcană? Ar putea el, Artemis Fowl, să fie păcălit cu cel mai vechi şiretlic cunoscut? „Ar fi foarte posibil", decise el. Şi totuşi, nu putea să rişte viaţa acelei mici creaturi păroase. Undeva pe drumul dinspre Los Angeles şi împotriva a tot ce-i dicta conştiinţa, se ataşase de domnul Diggums. Artemis se cutremură. Era un lucru pe care îl făcea din ce în ce mai des de la însănătoşirea mamei lui.

Artemis intră în tub, începîndu-şi călătoria spre discul de lumină de deasupra. Mirosul era oribil. Pantofii îi erau distruşi şi nici o curăţătorie nu ar mai fi putut scoate la lumină sacoul uniformei de la colegiul St. Bartleby. „Ar fi bine ca Mulch să fie în dureri groaznice", îşi spuse el.

Cînd ajunse la intrare, îl găsi pe Mulch pe podea, agonizînd.

– Ce este? îl întrebă scoţîndu-şi casca şi îngenunchind lîngă dorf.

– Blocaj intestinal, gemu dorful, iar picături de sudoare i se scurgeau pe perii din barbă. Ceva dur. Nu-l pot digera.

– Ce pot să fac? întrebă Artemis, deşi se temea de posibilele răspunsuri.

– Gheata mea stîngă. Scoate-o.

– Gheata? Ai spus „gheata"?

– Da, urlă dorful de durere, cu tot corpul contorsionat. Scoate-o!

Artemis nu-şi putu împiedica un oftat de uşurare. Se aştepta la ceva mult mai rău. Ridică piciorul dorfului, îl puse în poală şi îi scoase gheata.

– Frumoase ghete, comentă el.

– Sînt Rodeo Drive, îi răspunse Mulch cu răsuflarea tăiată. Acuma, dacă nu te superi...

– Scuze.

Gheata alunecă, dezvelind o şosetă nu tocmai de firmă, peticită şi cu găuri pentru degete.

– Degetul mic, zise Mulch, cu ochii închişi de durere.

– Ce e cu degetul mic?

– Apasă încheietura. Tare.

Să apese încheietura. Trebuie să fie un tratament de reflexoterapie. Fiecare parte a corpului corespunde unei zone de pe picior. Un fel de tastatură a corpului. Se practică în Orient de secole.

– Bine, dacă insişti.

Artemis îşi aşează degetul mare şi arătătorul în jurul degetului păros al lui Mulch.

Poate că era doar în imaginaţia lui, dar i se păru că perii s-au depărtat ca să îi îngăduie atingerea.

– Apasă, şuieră dorful trăgînd aer în piept. De ce nu apeşi?

Artemis nu apăsa pentru că privirea îi picase pe ţeava armei laser care ţintea în mijlocul frunţii lui.

Locotenentului Nyle, care ţinea arma, nu-i venea să-şi creadă norocul. Capturase doi intruşi de unul singur. Şi le şi descoperise calea de acces. Cine a zis că a te da la fund pînă se liniştesc lucrurile era o tactică lipsită de avantaje? Această revoluţie se dovedea nemaipomenit de avantajoasă pentru el. Avea să devină colonel înainte să îşi lepede a treia piele.

– În picioare! ordonă el scoţînd flăcări albastre. Chiar şi prin translator, vocea lui suna tot de reptilă.

Artemis se înălţă uşor, ridicînd piciorul lui Mulch o dată cu el. Partea dorsală a lui Mulch apăru brusc.

– Ce s-a întîmplat cu el? întrebă Nyle, aplecîndu-se ca să vadă mai de aproape.

A mîncat ceva ce nu i-a priit, spuse Artemis şi apăsă încheietura degetului mic.

Explozia care urmă îl doborî pe goblin şi îl rostogoli pe coridor. Era ceva ce nu vedeai în fiecare zi.

Mulch sări în picioare.

– Mulţumesc, puştiule. Eram pe ducă acolo. Trebuie să fi fost ceva dur. Granit sau diamant.

Artemis dădu din cap. Nu era încă pregătit să vorbească.

– Ai văzut ce figură tîmpă avea goblinul ăla?

Artemis scutură din cap. Tot nu era pregătit.

– Vrei să te duci să te uiţi?

Umorul lui lipsit de tact îl scoase pe Artemis din starea de uluire.

– Goblinul acela. Mă îndoiesc că era singur.

Mulch îşi încheie la loc pantalonii.

– Nu. O trupă întreagă tocmai a trecut pe aici. Acesta probabil că încerca să evite acţiunea. Goblinul tipic.

Artemis îşi frecă tîmplele. Trebuie să fie ceva ce ar putea face ca să îşi ajute prietenii. Pentru Dumnezeu, avea cel mai mare coeficient de inteligenţă din Europa.

– Mulch, am o întrebare importantă pentru tine.

– Îţi sînt dator, mi-ai salvat pielea.

Artemis îşi puse braţul pe după umerii dorfului.

– Ştiu cum ai intrat în laboratoarele Koboi. Dar nu te puteai întoarce pe acelaşi drum pentru că jetul de magmă te-ar fi prins. Prin urmare, cum ai ieşit?

Mulch rînji.

– Simplu. Am activat alarma şi am ieşit îmbrăcat în uniforma Reconului.

Artemis se încruntă.

– Nu mă ajută. Trebuie să mai fie o cale. Trebuie.

Tunurile anti-ADN erau, evident, nefuncţionale. Root tocmai începea să fie optimist, cînd auzi zgomot de cizme apropiindu-se.

– *D'arvit,* bombăni el. Voi doi megeţi înainte. Eu încerc să îi reţin cît pot de mult.

– Nu, comandante, spuse Butler. Dacă îmi permiţi, nu avem decît o singură armă, iar eu pot lovi mai mulţi decît tine. O să-i dobor de după colţ. Voi încercaţi să deschideţi uşa.

Holly deschise gura să zică ceva. Dar cine ar fi contrazis un om de statura lui?

– Bine, succes. Dacă vei fi rănit, întinde-te şi stai nemişcat pînă mă întorc. Patru minute, îţi aminteşti?

Butler dădu din cap.

– Da, îmi amintesc.

– Şi Butler?

– Da, căpitane?

– Acea mică neînţelegere de anul trecut, cînd tu şi Artemis m-aţi răpit.

Butler îşi ridică privirea în tavan. S-ar fi uitat în jos, spre pantofi, dar Holly îi stătea în cale.

– Da, aveam de gînd să-ţi vorbesc despre...

– Să uităm ce s-a întîmplat. După asta, sîntem chit.

– Holly, afară! ordonă comandantul. Butler, nu-i lăsa să se apropie prea mult!

Butler îşi luă pistolul. Arăta ca un urs înarmat.

– Ar trebui să nu se apropie, pentru binele lor.

Artemis se urcă pe unul dintre cărucioarele Hoverboy şi bătu într-una dintre conductele care treceau pe sus de-a lungul coridorului.

– Se pare că ţevile se întind de-a lungul tavanului pe toată lungimea lui. Ce este, un sistem de ventilaţie?

Mulch răsuflă zgomotos.

– Aş vrea eu. Sînt ţevile care furnizează plasmă pentru tunurile anti-ADN.

– Şi de ce nu ai intrat pe partea asta?

– Pentru simplul motiv că există destulă încărcătură electrică în fiecare picătură de plasmă cît să prăjească un trol.

Artemis puse mîna pe conducta de metal.

– Ce ar fi dacă tunurile ar fi neoperabile?

– O dată ce tunurile sînt dezactivate, plasmă se transformă într-o mocirlă radioactivă.

– Radioactivă?

Mulch îşi mîngîie barba gînditor.

– De fapt, Julius spune că tunurile chiar sînt dezactivate.

– Cum putem fi siguri?

– Am putea deschide panoul acesta neoperabil.

Mulch îşi plimbă mîna de-a lungul suprafeţei curbe.

– A, aici, vezi? O gaură de microcheie. Pentru întreţinere. Chiar şi plasma are nevoie de reîncărcare. Arăta către o gaură minusculă în metal. Putea fi luată drept un punct de murdărie. Acum, observă un maestru la treabă!

Dorful introduse în gaura microcheii unul dintre firele lui de păr din barbă. Cînd vîrful întors ieşi în afară, Mulch îşi smulse firul din rădăcină. Firul muri instantaneu şi se întări, căpătînd forma din interiorul încuietorii.

Mulch îşi ţinu respiraţia în timp ce răsuci cheia improvizată. Încuietoarea se deschise.

– Acesta, băiatul meu, se numeşte talent.

În interiorul conductei zvîcnea domol un gel portocaliu. Scîntei ocazionale mai săreau prin adîncul lui. Plasma era prea densă ca să se verse prin mica scobitură. Îşi păstra forma cilindrică.

Mulch privi atent gelul tremurînd.

– E sigur dezactivat. Dacă n-ar fi fost aşa, acum am fi avut feţele bronzate.

– Dar scînteile?

– Încărcături reziduale. Te-ar gîdila un pic, dar nu e nimic serios.

– OK, dădu Artemis din cap, închizîndu-şi cascheta.

Mulch se albi la faţă.

– Sper că glumeşti. Ai idee ce se poate întîmpla dacă tunurile sînt activate?

– Încerc să nu mă gîndesc la asta.

– Probabil că nici nu contează. Ai cam treizeci de metri de mers şi nu mai mult de zece minute de aer în cască. Ţine filtrele închise. Aerul va fi un pic stătut după o vreme, dar e mai bine decît să inhalezi plasmă. Şi, uite, ia asta, spuse el scoţînd firul de păr întărit din gaura cheii.

– Pentru ce?

– Presupun că vei vrea să ieşi pe partea cealaltă. Sau la asta nu te-ai gîndit, geniule?

Artemis înghiţi în sec. Nu se gîndise. Eroismul acesta însemna mai mult decît să te arunci cu capul înainte.

– Să îl introduci cu grijă. Ţine mine, e un fir de păr, nu e metal.

– Îl introduc cu grijă, am reţinut.

– Şi să nu foloseşti lumini. Halogenul ar putea reactiva plasma.

Artemis simţi că ameţeşte.

– Şi nu uita să te dai cu spumă cît de repede poţi. Canistrele antiiradiaţii sînt albastre. Le găseşti peste tot în clădirea asta.

– Canistre albastre. Altceva, domnule Diggums?

– Păi, ar mai fi şerpii de plasmă...

Lui Artemis aproape că i se înmuiară genunchii.

– Sper că nu vorbeşti serios.

– Nu, recunoscu Mulch. Nu vorbesc serios. Acum, dacă te întinzi, ajungi cam la o jumătate de metru în faţă. Calculează şaizeci de paşi de-a buşilea, după care ieşi de acolo.

– Eu aş zice că e un pic sub o jumătate de metru, deci poate şaizeci şi trei, comentă el şi puse firul de păr în buzunarul de la piept.

Mulch ridică din umeri.

– Cum spui tu, puştiule, e pielea ta în joc. Acum, hai, dă-i drumul!

Dorful îşi împreună degetele, iar Artemis puse piciorul pe scăriţa improvizată. Se gîndea că poate ar fi mai bine să se răzgîndească, însă Mulch îl împinse în interiorul conductei. Gelul portocaliu îl atrase înăuntru, înghiţindu-i corpul într-o secundă. Plasma se înfăşura în jurul lui ca o fiinţă vie, pocnind bulele

de aer rămase în îmbrăcămintea lui. O scînteie reziduală îi trecu pe lîngă picior, trimiţîndu-i o durere ascuţită de-a lungul trupului lui. „Te gîdilă un pic?!?"

Artemis privi în afară prin gelul portocaliu. Mulch era acolo, rînjind şi arătîndu-i că totul era OK. Artemis decise că, dacă va scăpa cu viaţă, îl va angaja pe dorf.

Începu să se tîrască fără să vadă nimic înaintea lui. Unu, doi, trei... Mai era aşa de mult pînă la şaizeci şi trei...

Butler încărcă pistolul Sig Sauer. Zgomotul paşilor devenise acum asurzitor, rezonînd în pereţii de metal. Umbrele se întindeau după colţ, înaintea posesorilor. Valetul ochi o ţintă aproximativă.

Apăru un cap. Ca de broască. Îşi lingea proprii globi oculari. Butler trase, făcînd o gaură de mărimea unui pepene în zidul de deasupra capului goblinului. Capul se retrase repede. Sigur, Butler ratase intenţionat. Mai bine speriaţi decît morţi. Dar nu putea face asta prea mult timp. Mai exact – cît îl ţineau cele douăsprezece gloanţe.

Goblinii deveneau tot mai curajoşi, aventurîndu-se din ce în ce mai departe. Butler ştia că în cele din urmă va trebui să împuşte unul.

Valetul decise că era timpul să se apropie. Se ridică, făcînd mai puţin zgomot decît o panteră, şi se năpusti de-a lungul coridorului, asupra inamicilor lui.

Nu erau decît doi oameni pe Pămînt mai bine instruiţi în artele marţiale decît Butler. Unul se înrudea cu el, iar celălalt trăia undeva pe o insulă

meditînd şi scuturînd palmierii. Cum să nu-ţi pară rău de bieţii goblini?

B'wa Kell aveau două gărzi la intrarea în camera secretă. Amîndoi solizi şi înarmaţi pînă în dinţi. În ciuda repetatelor avertismente, amîndoi erau pe punctul de a adormi cu căştile pe ochi cînd elfii ieşiră de după colţ.

– Uite, mormăi unul. Elfi.

– Ha? întrebă cel mai grăsun.

– Nu contează. Cei din Recon n-au arme.

Goblinul numărul doi îşi trecu limba peste globii oculari.

– Da, da' sînt enervanţi.

Şi în acel moment gheata lui Holly îl lovi în piept, izbindu-l de perete.

– Hei, protestă primul, ridicîndu-şi arma. Nu e drept.

Root nu se mai obosi cu lovituri prin răsucire, preferînd să trîntească santinela în uşa de titan.

– Aşa, spuse Holly. Doi eliminaţi. N-a fost chiar greu.

Se dovedi a fi o afirmaţie nefondată. Pentru că atunci restul trupei de două sute de goblini puternici apăru tunînd pe coridorul perpendicular.

– *N-a fost aşa greu,* o imită comandantul strîngîndu-şi pumnii.

Lui Artemis îi slăbea concentrarea. Scînteile se înmulţiseră acum, fiecare şoc electric întrerupîndu-i şirul gîndurilor. Pierduse numărătoarea de două ori.

Era la cincizeci şi patru acum. Sau la cincizeci şi şase. Diferenţa însemna viaţă sau moarte.

Se tîrî înainte, întinzînd întîi o mînă, pe urmă cealaltă, navigînd printr-o mare de gel. Vizibilitatea era aproape de zero. Totul era portocaliu. Şi singura lui confirmare că face vreun progres era cînd genunchiul lui se sprijinea într-o zonă de unde plasma se retrăsese, fiind deviată într-un şanţ.

Artemis mai ieşi o ultimă dată prin gel, trăgînd o gură de aer stătut. Şaizeci şi trei. Aici era. În curînd filtrele de aer din casca lui vor fi inutile, iar el va respira dioxid de carbon.

Atinse cu degetele curba interioară a ţevii, căutînd o gaură de cheie. Ochii nu îl ajutau nici de această dată. Nu putea aprinde lămpile căştii de teamă că ar putea stîrni rîul de plasmă.

Nimic, nici o ieşire. Avea să moară singur aici. Nu va ajunge niciodată mare. Artemis îşi simţi creierul părăsindu-l, pornind în spirale către un tunel negru. „Concentrează-te", îşi spuse. O scînteie se apropia. O stea argintie la apus. Şerpuia leneşă prin interiorul tubului, luminînd fiecare porţiune prin care trecea.

Acolo! O gaură. Gaura cheii! O văzu pentru o clipă în lumina scînteii. Artemis căută în buzunar, cu mişcările unui înotător beat, şi scoase firul de păr. Oare va funcţiona? Nu era nici un motiv pentru care portiţa de acces să aibă o încuietoare diferită.

Artemis introduse firul de păr în gaura cheii. Uşor. Încerca să zărească ceva prin gel. Era înăuntru? Aşa i se păru. Era cam şaizeci la sută sigur. Trebuia să se mulţumească şi cu atît.

Artemis răsuci cheia. Uşiţa se deschise. Îşi imagină rînjetul lui Mulch. „Acesta, băiatul meu, se numeşte talent."

Era posibil ca toţi inamicii lui de sub pămînt să îl aştepte la ieşire, cu arme mari şi periculoase îndreptate spre capul lui. Dar odată ajuns aici nu îi mai păsa. Nu suporta să mai inhaleze încă o dată aerul lipsit de oxigen, pe care tot el îl expirase, sau un nou şoc dureros pentru organismul său.

Aşadar, Artemis îşi scoase capul prin plasmă. Îşi defăcu vizorul, savurînd ceea ce putea fi ultima lui gură de aer. Din fericire, ocupanţii camerei priveau către un ecran. Îi priveau pe prietenii lui luptîndu-se pentru vieţile lor. Nu fuseseră la fel de norocoşi.

„Sînt prea mulţi", îşi spuse Butler, dînd colţul şi văzînd o întreagă armată B'wa Kell, introducînd noi baterii în armele lor.

Cînd îl observară pe Butler, goblinii începură să-şi spună lucruri ca: „Oh, un trol îmbrăcat în haine" sau „De ce n-am ascultat-o pe mami cînd mi-a spus să nu mă amestec cu găştile?"

Butler era deasupra lor şi se îndrepta în jos. Căzu ca un sac de cartofi, însă cu mai multă precizie. Trei goblini erau scoşi din joc înainte să-şi dea seama ce

i-a lovit. Unul se împuşcase singur în picior, iar mulţi alţii zăceau la pămînt, prefăcîndu-se inconştienţi.

Artemis privea totul pe ecranul de plasmă din camera de control, împreună cu ceilalţi ocupanţi ai camerei secrete. Pentru ei era divertisment. Televiziune. Generalii goblini chicoteau şi făceau grimase în timp ce Butler le omora oamenii. Nu le păsa. Erau sute de goblini în clădire şi nici o cale de acces în acea încăpere.

Artemis avea la dispoziţie cîteva secunde să decidă cum va acţiona. Secunde. Şi nu avea idee cum să folosească această tehnologie. Căută pe pereţii de dedesubtul lui ceva ce ar fi putut folosi. Orice.

Acolo. Pe un ecran mic, departe de consola principală, era Foaly. Închis în cabina operaţională. Centaurul trebuia să aibă un plan. Avusese destul timp să pună la cale unul. Artemis ştia că, în momentul cînd va ieşi din conductă, va fi o ţintă. L-ar fi omorît fără ezitare.

Ieşi din conductă, căzînd la pămînt cu un plescăit. Hainele lui îmbibate îi încetineau deplasarea spre monitoare. Goblinii întorceau capetele după el – vedea cu colţul ochiului. Cîţiva se apropiau. Nu ştia cît de mulţi.

Era un microfon dedesubtul imaginii lui Foaly. Artemis apăsă butonul.

– Foaly! şopti el, bule de gel scurgîndu-i-se pe consolă. Mă auzi?

Centaurul reacţionă imediat.

– Fowl? Ce s-a întîmplat cu tine?

– Cinci secunde, Foaly. Am nevoie de un plan. Dacă nu, vom muri cu toţii.

Foaly dădu din cap scurt.

– Am un plan. Pune-mă pe toate ecranele!

– Ce? Cum?

– Apasă butonul de conferinţă. E galben. Un cerc cu raze ca soarele. Îl vezi?

Artemis îl văzu, îl apăsă. Apoi ceva îl apăsă pe el. Foarte dureros.

Generalul Scalene observase o creatură ieşind din ţeava de plasmă. Ce era. O zînă? Nu, un om!

– Ia priviţi, izbucni el. Un noroios.

Ceilalţi nu îi dădeau atenţie. Erau prea preocupaţi de ceea ce se întîmpla pe ecrane.

În afară de Cudgeon. Un om în camera secretă? Cum se întîmplase asta. Îl luă pe Scalene de umeri.

– Ucide-l!

Toţi generalii ascultau acum. Era vorba de ucis. Fără pericol pentru ei. Aveau să o facă după moda veche – cu gheare şi bulgări de foc.

Omul ajunse împleticindu-se la una dintre console, iar ei îl încercuiră, cu limbile atîrnîndu-le în aşteptare. Sputa îl întoarse pe om cu faţa, pentru a-şi privi sfîrşitul. Unul cîte unul, generalii mînuiau bulgări de foc, strîngînd cercul în jurul victimei. Apoi ceva îi făcu să uite complet de omul rănit. Faţa

lui Cudgeon apăru pe toate ecranele. Iar şefului B'wa Kell nu îi plăcu deloc ceea ce auzi.

„Cînd situaţia va fi critică, îi voi da instrucţiuni lui Opal să redea Reconului controlul asupra armelor. Cei din B'wa Kell vor cădea inconştienţi şi tu vei fi considerat vinovat pentru întreaga poveste, numai dacă supravieţuieşti, şi mă îndoiesc că vei supravieţui."

Sputa se întoarse către aliatul său.

– Cudgeon! Ce înseamnă asta?

Generalii se apropiară de el, şuierînd şi scuipînd.

– Trădare, Cudgeon! Trădare!

Cudgeon era îngrijorat, şi nu fără motiv.

Îi luă lui Cudgeon un moment să îşi dea seama ce se întîmplase. Foaly fusese. Reuşise cumva să înregistreze convorbirea lor. Ce obositor! Totuşi, era de admirat centaurul. Era plin de resurse.

Cudgeon traversă repede camera către consola principală şi întrerupse transmisiunea. Nu ar fi fost bine să audă Opal restul convorbirii. În special partea cu accidentul ei tragic. Trebuia să înceteze cu gesturile teatrale. Oricum, nu conta. Situaţia era sub control.

– Trădare, şuieră Scalene.

– OK, trădare, recunoscu Cudgeon. Şi imediat după aceea spuse: Computer, activează tunurile anti-ADN! Autorizaţie Cudgeon B. Alfa alfa doi doi.

În scaunul ei Hoverboy, Opal se rotea şi bătea din palme de bucurie. Briar era aşa de urît, dar aşa de şiret.

Peste tot prin laboratoarele Koboi, tunuri anti-ADN se activau şi îşi făceau rapid o autodiagnosticare. În afară de o mică scurgere în camera secretă, totul era în ordine. Şi, astfel, fără alte formalităţi, începură să se supună parametrilor standard ai programului şi să ţintească spre orice fiinţă cu ADN de goblin, la o frecvenţă de zece focuri pe secundă.

Operaţiunea era rapidă şi, ca tot ce era făcut de Koboi, eficientă. În mai puţin de cinci secunde, tunurile se retraseră în locaşurile lor. Misiune îndeplinită: două sute de goblini inconştienţi prin toată clădirea.

– Ptiu! exclamă îngreţoşată Holly, păşind peste rînduri de goblini sforăind. Cît pe ce!

– Mie-mi spui? răspunse Root.

Cudgeon lovi trupul adormit al generalului Sputa.

– Vezi, nu ai realizat nimic, Artemis Fowl, zise el, scoţîndu-şi pistolul Redboy. Prietenii tăi sînt acolo. Tu eşti aici. Iar goblinii sînt inconştienţi şi memoria le va fi ştearsă în curînd cu nişte substanţe chimice foarte instabile. Exact cum plănuisem eu. Îi zîmbi lui Opal, care plutea pe deasupra lor. Aşa cum plănuiserăm *noi*.

Opal îi întoarse zîmbetul.

În alte circumstanţe, Artemis ar fi făcut un comentariu ironic. Dar acum gîndurile îi erau copleşite de perspectiva morţii iminente.

– Acum nu am decît să reprogramez tunurile să ţintească spre prietenii tăi, să încarc tunurile Recon şi să preiau conducerea lumii. Şi nimeni nu poate intra aici să mă împiedice.

Sigur, dacă spui aşa ceva, mai ales cînd eşti personajul negativ, înseamnă că o cauţi cu lumînarea.

Butler gonea pe coridor, ajungîndu-i din urmă pe ceilalţi la intrarea în camera secretă. Văzuse prin panoul de cuarţ al uşii în ce situaţie încurcată se află Artemis. În ciuda tuturor eforturilor lui, stăpînul Artemis tot ajunsese în pericol de moarte. Cum ar fi putut un bodyguard să îşi facă treaba, dacă protejatul lui insista să se arunce în gura lupului, ca să zicem aşa.

Butler simţi cum creşte nivelul de testosteron. O singură uşă îl despărţea de Artemis. O uşiţă proiectată să reziste în faţa unor elfi înarmaţi cu fascicule de raze. Făcu vreo cîţiva paşi înapoi.

Holly înţelese imediat ce avea el în minte.

– Nu te obosi, uşa e blindată.

Valetul nu răspunse. Nu putea. Adevăratul Butler era invadat de valuri de adrenalină şi de forţă brută.

Cu un urlet, Butler atacă intrarea, concentrîndu-şi imensa putere în punctul triunghiular al umărului. Lovitura ar fi doborît un hipopotam. Iar uşa aceasta, deşi testată pentru rezistenţă la dispersie de plasmă şi rezistenţă fizică moderată, cu siguranţă nu era testată pentru Butler. Poarta de metal se şifonă ca o folie de staniol.

Inerţia îl împinse pe Butler pînă la jumătatea încăperii pardosite cu plăci cauciucate. Holly şi Root îl urmară, oprindu-se numai să ia nişte arme Softnose de la goblinii adormiţi.

Cudgeon se mişcă repede, trăgîndu-l pe Artemis în sus.

– Nu mişcă nimeni. Sau îl omor pe noroios.

Butler continuă să meargă. Ultimul lui gînd raţional fu să îl scoată din luptă pe Cudgeon. Acum, acesta era singurul lui scop. Continuă să fugă cu braţele întinse înainte.

Holly plonjă disperată, agăţîndu-se de centura lui Butler. O trăgea după el ca pe o panglică agăţată în spatele maşinii unor tineri proaspăt căsătoriţi.

– Butler, opreşte-te! strigă ea.

Garda de corp o ignoră.

Holly se ţinea de el, cu călcîiele înfipte în podea.

– *Opreşte-te!* repetă ea, de data aceasta cu puterea hipnozei în voce.

Butler păru că se trezeşte. Brusc, omul de pînă atunci dispăru. Se scutură de atitudinea de om primitiv.

– Aşa e, noroiosule. Ascultă de căpitanul Short. Sînt sigur că ne putem înţelege cumva, se grăbi să spună Cudgeon.

– Nu ne înţelegem nicicum, Briar, zise Root. S-a terminat, pune-l jos pe băiat!

Cudgeon îşi încărcă arma.

– Îl pun jos imediat, nici o grijă.

Acesta era cel mai cumplit coşmar al lui Butler. Protejatul său era în mîinile unui psihopat care nu avea nimic de pierdut. Iar el nu putea să facă nimic.

Sună un telefon.

– Cred că e al meu, spuse Artemis, din reflex.

Sună din nou. Era, evident, mobilul lui. Era uimitor faptul că mai funcţiona după ce trecuse prin atîtea. Artemis ridică uşor clapeta.

– Da?

Era unul dintre acele momente în care nimeni nu ştia la ce să se aştepte.

Artemis îi aruncă telefonul lui Opal Koboi.

– E pentru tine.

Zîna se aplecă să prindă micuţul mobil. Inima lui Cudgeon se zbătea în piept. Corpul lui ştia ce se întîmpla, deşi creierul nu realizase încă.

Opal puse micul receptor la urechea ei ascuţită. „Haide, Foaly, se auzi vocea lui Cudgeon. Crezi că aş face tot efortul acesta ca pe urmă să împart puterea cu altcineva? Oh, nu. Îndată ce şarada asta va fi încheiată, domnişoara Koboi va suferi un tragic accident. Sau poate mai multe accidente tragice."

Faţa lui Opal deveni brusc palidă.

– Tu! ţipă ea.

– E o înscenare! protestă Cudgeon. Încearcă să ne învrăjbească unul împotriva celuilalt.

Dar ochii lui spuneau adevărata poveste.

Zînele sînt fiinţe pline de energie, în ciuda staturii lor. Suportă ce suportă, pînă cînd explodează. Pentru

Opal Koboi, era timpul să explodeze. Îşi manevră fotoliul Hoverboy, coborînd brusc.

Cudgeon nu ezită. Trase de două ori în scaun, dar perna groasă protejă pilotul.

Opal Koboi zbură direct înspre fostul ei partener. Cînd elful îşi ridică braţele să se apere, Artemis alunecă pe podea. Briar Cudgeon nu fu aşa de norocos. Se prinse în şinele de siguranţă ale Hoverboy-ului şi fu ridicat în aer de către sălbatica zînă. Se răsuciră prin cameră, lovindu-se de pereţi, şi se prăbuşiră direct în panoul deschis din conducta cu plasmă prin care se alimentau tunurile.

Din nefericire pentru Cudgeon, plasma era acum activă. Chiar el o activase. Dar nu se mai gîndi la asta în timp ce era prăjit de un milion de tentacule radioactive.

Koboi avu noroc. Căzuse din scaun şi zăcea gemînd pe plăcile cauciucate.

Butler o luase din loc înainte de aterizarea lui Cudgeon. Îl luase pe Artemis pe sus, încercînd să observe dacă era cumva rănit. Doar cîteva zgîrieturi. Superficiale. Nimic ce nu putea fi vindecat de cîteva scîntei albastre.

Holly verifică în ce stare se afla Opal Koboi.

– Şi-a pierdut cunoştinţa? întrebă comandantul.

Koboi deschise ochii. Holly îi închise la loc, aplicîndu-i rapid un pumn în frunte.

– Da, spuse ea pe un ton inocent. Nici o mişcare.

Root se uită la Cudgeon şi îşi dădu seama că nu mai avea rost să îi ia pulsul. Se gîndi că poate era mai

bine aşa. Dacă ar mai fi trăit, şi-ar fi petrecut cîteva secole închis pe Creasta Urlătorului.

Artemis observă mişcare lîngă uşă. Era Mulch. Rînjea şi făcea cu mîna. Îşi lua la revedere, în caz că Julius uitase de avansul de două zile. Dorful arătă spre o canistră albastră agăţată pe perete şi dispăru.

– Butler, şopti Artemis cu ultima picătură de vlagă. Poate cineva să mă ajute cu nişte spumă? Şi, pe urmă, putem pleca spre Murmansk?

Butler nu ştia despre ce era vorba.

– Spumă? Ce spumă?

Holly luă canistra de spumă antiiradiaţii de pe un perete şi trase piedica de siguranţă.

– Dă-mi voie, spuse ea rînjind. E plăcerea mea.

Direcţionă un jet de spumă urît mirositoare către Artemis. În cîteva secunde, el arăta ca un om de zăpadă pe jumătate topit. Holly izbucni în rîs. Cine spunea că munca în cadrul poliţiei nu are beneficiile ei?

CABINA OPERAŢIONALĂ

O dată ce plasma scurtcircuită telecomanda lui Cudgeon, curentul reveni imediat în Cabina Operaţională. Foaly nu pierdu nici o clipă – activă imediat sedativele subcutanate implantate goblinilor. Acest lucru scotea pe loc jumătate din B'wa Kell din acţiune. Apoi programă tunurile anti-ADN

ale poliţiei pentru focuri neletale. Totul fu gata în cîteva secunde.

Primul gînd al căpitanului Kelp fu îndreptat spre subordonaţii săi.

– Linişte, strigă el, vocea lui curmînd zarva generală. Avem victime?

Comandanţii de detaşament răspunseră pe rînd, confirmînd că nimeni nu-şi pierduse viaţa.

– Am avut noroc, remarcă un medic warloc. Nu mai e nici un strop de magie în clădire. Nici măcare o trusă medicală. Următorul ofiţer care cădea aşa ar fi rămas pe veci.

Bucluc îşi îndreptă atenţia spre cabina operaţională. Nu părea amuzat.

Foaly depolarizează geamul de cuarţ şi deschise un canal de comunicare.

– Bună, băieţi. Nu sînt eu vinovat de toate acestea. Cudgeon a făcut totul. Eu tocmai am salvat pe toată lumea. Am trimis o înregistrare către un telefon mobil; nu a fost uşor. Ar trebui să-mi daţi o medalie.

Bucluc îşi încleştă pumnul.

– Da, Foaly, hai, ieşi afară să îţi dau medalia.

Foaly nu era un cunoscător prea bun al relaţiilor sociale, dar putea să recunoască o ameninţare nu foarte bine mascată, atunci cînd o auzea.

– A, nu, eu nu ies. Stau aici pînă vine comandantul Root. El vă poate explica totul.

Centaurul închise la loc fereastra şi îşi făcu de lucru cu o scanare după microfoane. Avea să izoleze orice urmă a lui Opal Koboi şi s-o scoată din sistem. Era paranoic? Cine era paranoicul acum, Holly?

CAPITOLUL 14

Ziua tatălui

MURMANSK

Platforma continentală de sub Oceanul Arctic dintre Murmansk şi Severomorsk devenise cimitirul submarin al odată măreţei flote ruseşti. Pe puţin o sută de submarine nucleare zăceau ruginind prin numeroasele golfuleţe şi fiorduri de-a lungul coastei. Numai ciudatul semn de atenţionare sau patrula mobilă mai goneau curioşii. Noaptea nu trebuia să te forţezi prea tare să vezi strălucirea şi să auzi zumzetul.

Un astfel de submarin era *Nikodim*. O navă de douăzeci de ani din clasa *Typhoon*, cu ţevi ruginite şi un reactor care curgea. Nu era o combinaţie sănătoasă. Şi pe această navă Britva, bosul mafiot, îşi instruise lacheii să facă schimbul cu Artemis Fowl senior.

Mihail Vassikin şi Kamar nu erau deloc mulţumiţi de situaţie. Trecuseră deja două zile de cînd fuseseră

cazaţi în cabina căpitanului şi erau convinşi că viaţa li se scurta cu fiecare minut care trecea.

Vassikin tuşi.

– Ai auzit? Intestinele mele nu mai sînt întregi. E din cauza radiaţiei, ascultă-mă pe mine.

– Toată treaba asta e ridicolă, mîrîi Kamar. Tînărul Fowl are treisprezece ani. Treisprezece ani! E un copil. De unde să strîngă un copil cinci milioane de dolari? E o nebunie.

Vassikin se ridică în capul oaselor.

– Poate că nu. Am auzit poveşti despre el. Se zice că ar avea puteri.

– Puteri? Magice? Oh, du-te şi bagă capul în reactor, babă ce eşti!

– Nu, am luat legătura cu Interpolul. Are cazier. Treisprezece ani şi are cazier? Eu am treizeci şi şapte şi încă n-am aşa ceva.

Rusul părea dezamăgit.

– Are cazier. Ce e aşa fascinant în asta?

– Dar informatorul meu zice că băiatul ăsta, Fowl, poate fi văzut peste tot în lume în aceeaşi zi, la aceeaşi oră.

Kamar nu era impresionat.

– Informatorul tău e un laş mai mare decît tine.

– Crezi ce vrei, dar eu o să mă bucur dacă scăpăm cu viaţă de pe nenorocita asta de navă. Într-un fel sau altul.

Kamar îşi trase o căciulă de blană peste urechi.

– Hai să mergem, e timpul!

Cei doi luară prizonierul din cabina alăturată. Nu era cazul să își facă griji că ar putea evada. Nu fără un picior și cu un sac legat deasupra capului. Vassikin îl luă pe Artemis Fowl senior pe umăr și urcă scara care ducea spre redută.

Kamar se folosea de un radio ca să comunice cu cei care le asigurau spatele. Erau mai mult de o sută de infractori care se ascundeau pe după tufele pietrificate și după troienele de zăpadă. Vîrfurile țigărilor aprinse străluceau în noapte ca niște licurici.

– Stingeți imediat țigările! șuieră el pe o frecvență deschisă. E aproape miezul nopții; Fowl ar putea fi aici în orice clipă. Țineți minte, nu trage nimeni pînă nu dau ordinul.

Aproape că puteai auzi sfîrîitul a o sută de țigări stinse în zăpadă. O sută de oameni. Era o operațiune costisitoare. Dar era doar mărunțiș în comparație cu cele douăzeci de procente promise de Britva.

Din orice parte ar fi venit, băiatul Fowl ar fi fost prins într-o încrucișare de focuri. Pentru Artemis sau pentru tatăl lui nu era nici o ieșire, în timp ce el și Vassikin urmau să stea la adăpost, în spatele turnului de oțel al redutei.

Kamar rînji.

– Atunci hai să vedem cîtă putere magică ai, irlandezule!

Holly supraveghea totul prin filtrul de vedere nocturnă de înaltă rezoluție, cu ochii ei de ofițer

Recon experimentat. Butler nu avea decît un simplu binoclu vechi.

– Cîte ţigări ai numărat?

– Mai mult de 80, răspunse căpitanul. Pot fi în jur de 100 de oameni. Dacă intri acolo, n-o să mai ieşi pe picioarele tale.

Era o tactică de coşmar. Erau poziţionaţi pe cealaltă parte a fiordului, sus pe un deal. Consiliul aprobase chiar şi aripi, în contul a ce făcuse Artemis pentru ei.

Foaly recuperase un e-mail din computerul lui Artemis şi găsise un mesaj: cinci milioane de dolari. Pe *Nikodim,* Murmansk, la miezul nopţii, pe 14. Era scurt şi la obiect. Ce altceva mai era de zis? Pierduseră ocazia să îl recupereze pe Artemis Fowl senior înainte de a fi mutat la locul de întîlnire şi acum Mafia avea controlul.

Se adunară în jurul lui Butler, care zgîria o diagramă în zăpadă cu vîrful armei laser.

– Aş zice că subiectul e ţinut aici, în redută. Ca să ajungi acolo, trebuie să traversezi submarinul. Au o sută de oameni ascunşi în perimetru. Nu avem mijloc de deplasare aerian sau informaţii de la sateliţi şi deţinem armament minimal. Butler oftă. Îmi pare rău, Artemis. Dar nu văd cum ne-am putea descurca.

Holly îngenunche pentru a studia diagrama.

– Ne-ar lua zile întregi să organizăm o oprire a timpului. Nu putem să ne folosim scuturile din cauza

radiaţiilor şi nu putem ajunge suficient de aproape ca să ne folosim puterea de hipnoză.

– Dar armamentul Recon? întrebă Artemis, deşi cunoştea deja răspunsul.

Root mesteca la o ţigară neaprinsă.

– Am mai discutat asta, Artemis. Avem suficient armament, dar, dacă începem să tragem, tatăl tău va fi prima lor ţintă. E regula standard a răpirilor.

Artemis trase pelerina Recon de teren mai strîns în jurul gîtului, privind fix la diagramă.

– Şi dacă le dăm banii?

Foaly le printase cinci milioane în bancnote mici la una dintre vechile lui imprimante. Chiar pusese şi o echipă de spriţi să le mototolească un pic.

Butler scutură din cap.

– Oamenii ăştia nu fac afacerile aşa. Cît timp e în viaţă, domnul Fowl e o ameninţare pentru ei. Trebuie să-l omoare.

Artemis dădea şi el încet din cap. Nu era nici o alternativă. Trebuia să implementeze planul conceput de el în timpul petrecut în terminal.

– Ei, bine, spuse el. Am un plan. Dar vi se va părea puţin cam extrem.

Telefonul mobil al lui Vassikin sună, rupînd tăcerea arctică. Vassikin aproape căzu prin trapa turnului.

– *Da?* Ce este? Sînt ocupat.

– Fowl la telefon, se auzi o voce mai rece decît banchiza arctică, într-o rusă impecabilă. E miezul nopţii. Sînt aici.

Mihail se răsuci cercetînd împrejurimile cu binoclul lui.

– Aici? Unde? Nu văd nimic.

– Suficient de aproape.

– De unde ai numărul ăsta?

Un rîs scurt răsună la celălalt aparat. Sunetul îi dădu fiori lui Vassikin.

– Cunosc pe cineva. Se pricepe la numere.

Mihail respiră adînc, încercînd să se calmeze.

– Ai banii?

– Sigur. Ai pachetul?

– Chiar aici.

Din nou rîsul cel rece.

– Tot ce văd e un dobitoc gras, un şobolan mic şi pe cineva cu un sac pe cap. Ar putea fi oricine. Eu nu plătesc cinci milioane pentru vărul tău Yuri.

Vassikin se ghemui jos, sub marginea turnului.

– Fowl ne vede, şopti el. Stai jos!

Kamar se deplasă înspre latura cea mai îndepărtată de turn şi deschise un canal de comunicaţie cu oamenii lui.

– E aici. Fowl e aici. Cercetaţi zona.

Vassikin duse din nou telefonul la ureche.

– Păi, vino aici şi verifică. O să vezi cît de curînd.

– Văd bine şi de aici. Ia-i doar gluga de pe cap.

Mihail acoperi puţin receptorul.

– Vrea să-i iau gluga de pe cap. Ce să fac?

Kamar oftă. Acum se vedea cine era creierul operaţiunii.

– Ia-i-o, ce mai contează! Oricum vor fi morţi amîndoi în cinci minute.

– Bine, Fowl, dau gluga jos. Faţa pe care o vei vedea acum va fi a tatălui tău.

Sprijini prizonierul pe marginea redutei. Ridică mîna şi scoase gluga făcută dintr-un sac.

În receptor se auzi un zgomot tăios, ca şi cum cineva ar respira sacadat.

Prin filtrele caschetei, Artemis vedea reduta ca şi cum ar fi fost la un metru distanţă. Cînd gluga fu trasă deoparte, nu-şi putu opri un suspin ascuţit.

Era tatăl lui. Schimbat, e adevărat, dar nu de nerecunoscut. Artemis Fowl I, fără urmă de îndoială.

– Ei, întrebă o voce în ruseşte. El e?

Artemis se luptă să îşi ascundă tremurul vocii.

– El e. Felicitări! Aveţi un exemplar de valoare.

În redută, Vassikin îi arătă partenerului lui prin gesturi că era în regulă.

– El e, şopti el. Banii sînt ai noştri.

Kamar nu era la fel de sigur. Nu se va bucura pînă nu va avea banii în mînă.

Butler aşează puşca Farshoot de fabricaţie elfă în suportul ei. Chiar el o alesese din colecţia de arme a Reconului. Avea de tras la o distanţă de 1 500 de metri.

Nu era uşor. Dar nu bătea vîntul, iar Foaly îi dăduse un telescop care ţintea în locul lui. Trupul lui Artemis Fowl senior se afla în bătaia focului. Trase aer în piept.

– Artemis, eşti sigur? E riscant.

Artemis nu răspunse. Verifica pentru a suta oară dacă Holly era pe poziţie. Bineînţeles că nu era sigur. Un milion de lucruri puteau să meargă rău în cacealmaua lor. Dar ce alternativă avea?

Artemis dădu din cap. O singură dată.

Butler trase un foc.

Focul îl lovi pe Artemis senior în umăr. Acesta se răsuci şi căzu peste Vassikin, care îngheţase de frică.

Rusul urlă dezgustat, trăgîndu-l pe irlandezul sîngerînd peste marginea redutei. Artemis senior alunecă pe lîngă chilă şi căzu printre bucăţile de gheaţă spartă agăţate de carena submarinului.

– L-a împuşcat! ţipă *khuligany*. Nemernicul îşi împuşcă propriul tată!

Kamar era şocat.

– Dobitocule! Ai aruncat ostaticul peste bord! Se uită în apa neagră a Oceanului Arctic. Nu se mai vedea nimic din irlandez. Numai valuri.

– Du-te şi ia-l dacă vrei, spuse Vassikin ursuz.

– Era mort?

Partenerul lui ridică din umeri.

– Poate. Sîngera rău. Dar dacă glonţul nu-l omoară, apa o s-o facă sigur. Oricum, nu e vina noastră.

Kamar înjură furios.

– Nu cred că Britva va vedea lucrurile aşa.

– Britva, oftă Vassikin. Singurul lucru pe care *menigerul* îl înţelegea erau banii. O, Doamne, sîntem morţi.

Telefonul mobil suna pe punte. Difuzorul vibra. Tot Fowl era la celălalt capăt.

Mihail ridică telefonul ca şi cum ar fi fost o grenadă.

– Fowl? Eşti acolo?

– Da, se auzi răspunsul.

– Nenorocitule! Ce faci? Tatăl tău e ca şi mort. Credeam că aveam o înţelegere.

– Avem o înţelegere. Una nouă. Încă mai puteţi face nişte bani în noaptea asta.

Mihail se calmă şi începu să asculte cu atenţie. Exista oare o ieşire din coşmarul acesta?

– Ascult.

– Ultimul lucru de care am nevoie e ca tatăl meu să se întoarcă şi să distrugă ce am construit eu în aceşti doi ani.

Mihail dădea din cap. Acum înţelegea perfect.

– Deci trebuia să moară. Trebuia să aranjez asta chiar eu, pentru a fi sigur. Dar aş putea să vă las şi vouă ceva.

Mihail de-abia mai putea să respire.

– Ceva?

– Recompensa. Toate cele cinci milioane.

– De ce ai face asta?

– Voi rămîneţi cu banii, eu mă întorc în siguranţă acasă. Ţi se pare corect?

– Eu zic că da.

– Foarte bine. Acum priveşte dincolo de golf, deasupra fiordului.

Mihail se uită. Era o flacără arzînd chiar pe vîrful acoperit de zăpadă al dealului.

– E o valiză legată de flacăra aceea care se va stinge în zece minute. Eu m-aş grăbi să ajung acolo mai devreme dacă aş fi în locul vostru. Altfel vă va lua ani de zile să o găsiţi.

Mihail nu se mai obosi să închidă telefonul. Aruncă aparatul şi o luă la fugă.

– Banii, ţipă el la Kamar. Acolo sus. Flacăra.

Kamar îl urmă într-o clipă, ţipînd şi dînd instrucţiuni prin staţia radio. Cineva trebuia să găsească banii. Era vorba de cinci milioane de dolari; cui îi păsa de irlandezul care se îneca?

Root îi făcu semn lui Holly în secunda cînd Artemis Fowl senior fu împuşcat.

– Porneşte, îi ordonă el.

Căpitanul îşi activă aripile şi se lansă de pe creasta dealului. Sigur că ce făceau ei acolo era împotriva tuturor regulilor, dar Consiliul era acum foarte îngăduitor cu Foaly, după ce îl acuzaseră de trădare. Singura condiţie era ca şi centaurul să rămînă în legătură directă cu ei şi fiecare membru al echipei să aibă asupra lui pachetul exploziv pentru ca toată

tehnologia lor să poată fi distrusă în caz de captură sau accidente.

Holly urmărea ce se întîmpla pe submarin prin vizor. Văzuse focul de armă care îl lovise pe Artemis Fowl senior în umăr, izbindu-l în rusul cel mare. Holly detectă sînge în raza ei vizuală. Era încă suficient de cald ca să fie captat de filtrul termal. Holly trebuia să admită că împuşcătura fusese de efect. Poate planul lui Artemis va funcţiona. Poate că îi vor păcăli pe ruşi. În general, oamenii vedeau ceea ce voiau ei să vadă.

– E în apă, strigă ea în microfon, deschizîndu-şi aripile la anvergura maximă. E în viaţă, dar nu va mai fi mult timp dacă nu îl vom scoate de acolo.

Zbura la altitudine joasă, în linişte, deasupra gheţurilor lucioase, cu braţele încrucişate la piept pentru a avea viteză mai mare. Se mişca prea repede pentru a fi văzută de ochi omeneşti. Putea fi luată drept pasăre sau focă plutind în valuri. Submarinul se zărea prin ceaţă în faţa ei.

Ruşii părăseau bordul vasului *Nikodim*. Coborau pe scăriţa turnului, alunecînd în grabă. La fel se întîmpla şi la ţărm. Oamenii ieşeau de sub acoperire şi alergau peste pămîntul îngheţat care le trosnea sub picioare. Comandantul trebuie să fi aprins făclia. Noroioşii aştia ar înnebuni să ştie că banii lor preţioşi se vor dizolva după numai 72 de ore. Ar avea destul timp să îi predea şefului lor. Era de aşteptat ca acesta să nu fie deloc mulţumit de banii care se evaporă.

Holly zbură pe lîngă chila navei, ferită de radiaţii datorită costumului şi căştii pe care le purta. În ultimul moment se ridică. Nu putea fi zărită de pe ţărmul de nord din cauza redutei. Reglă mecanismul aripilor, plutind deasupra spărturii în gheaţă prin care căzuse omul. Comandantul îi vorbea în cască, dar Holly nu-i răspunse. Avea o treabă de făcut, nu avea timp să vorbească.

Elfilor nu le place frigul. Dar deloc. Unii sînt atît de speriaţi de temperaturile joase, încît nici nu mănîncă îngheţată. Ultimul lucru pe care Holly voia să îl facă acum era să-şi bage măcar un deget în apa îngheţată şi radioactivă. Dar avea de ales?

– *D'arvit,* înjură ea şi se scufundă.

Microfibrele din costumul ei estompau frigul, dar nu îl dispersau în totalitate. Holly ştia că nu avea decît cîteva secunde pînă cînd scăderea bruscă de temperatură avea să îi încetinească reacţiile şi ea avea să intre în stare de şoc.

Dedesubt, omul inconştient era alb ca o stafie. Holly manevra butoanele de control ale aripilor. O mişcare în plus ar fi trimis-o la o adîncime prea mare. Una în minus ar fi ţinut-o prea aproape de suprafaţă. La aceste temperaturi, nu avea decît o singură şansă.

Holly lovi maneta. Motorul bîzîi o dată, trimiţînd-o vreo douăzeci de metri mai jos. Perfect. Îl apucă pe Fowl senior de mijloc şi îl ataşă repede de Centura Lunară. Atîrna fără vlagă. Avea nevoie de o infuzie de magie. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Holly îşi ridică privirea. Părea că spărtura în gheaţă se închidea deja deasupra ei. Ce altceva mai putea să meargă prost?

Comandantul îi ţipa în ureche, dar ea închise canalul pentru a se putea concentra la întoarcerea pe uscat.

Cristale de gheaţă se întindeau de-a lungul copcii ca o pînză de păianjen. Oceanul părea hotărît să îi păstreze.

„Nu cred", se gîndi Holly, ţintind suprafaţa cu creştetul căştii. Deschise valvele aripilor cît de mult îi permiteau. Ieşiră prin gheaţă, zburară prin aer şi aterizară pe suprafaţa din plăci a punţii din faţă a submarinului.

Faţa omului avea culoarea peisajului care îi înconjura. Holly se chirci pe pieptul lui ca un animal de pradă, expunînd presupusa rană la contactul cu aerul nopţii. Era sînge pe punte, dar era sîngele lui Artemis junior. Găuriseră capsula unui glonţ Hydrosin şi o umpluseră cu sînge recoltat din braţul lui Artemis. La impact, sifonul îl doborîse pe Artemis senior şi trimisese lichidul în spirale prin aer. Foarte convingător. Sigur, căderea în apă nu făcuse parte din plan.

Glonţul nu îi străpunse pielea, dar domnul Fowl nu era încă în afara oricărui pericol. Filtrele termale ale lui Holly arătau că inima îi bătea periculos de încet şi de slab. Îşi puse mîinile pe pieptul lui.

– Vindecă-te! şopti ea. Vindecă-te!

Şi magia i se scurse prin degete.

Artemis nu putu urmări acţiunea de salvare. Oare făcuse ceea ce trebuia? Dacă glonţul l-a penetrat? Cum va mai da el ochii cu mama lui?

– O, nu, spuse Butler.

Artemis fu lîngă el în clipa următoare.

– Ce e?

– Tatăl tău e în apă. Unul dintre ruşi l-a aruncat.

Băiatul gemu. Apa era la fel de periculoasă ca glonţul. Se temuse că aşa ceva s-ar putea întîmpla.

Root urmărea şi el operaţiunea de salvare.

– OK, e deasupra apei. Îl vezi, Holly?

Nici un răspuns. Doar zgomot static.

– Care e situaţia ta, căpitane? Răspunde.

Nimic.

– Holly?

„Nu vorbeşte pentru că e prea tîrziu, se gîndea Artemis. Nu mai poate face nimic să-l salveze pe tatăl meu şi e numai vina mea."

Vocea lui Root îi întrerupse şirul gîndurilor.

– Ruşii pleacă de acolo, spuse el. Holly e la submarin acum, deasupra spărturii în gheaţă. Intră în apă. Holly, ce vezi? Haide, Vorbeşte-mi.

Nimic. Se scurse o perioadă foarte lungă de timp. Apoi Holy ţîşni prin gheaţă ca un delfin. Zbură într-un arc scurt prin noptea arctică, aterizînd pe puntea vasului *Typhoon*.

– Tatăl tău e cu ea, spuse comandantul.

Artemis îşi puse casca Reconului, sperînd să audă vocea lui Holly. Mări imaginea în vizor pînă cînd i se

păru că îl poate atinge pe tatăl său. O privea pe Holly aplecată peste pieptul lui, magia curgîndu-i prin degete.

După cîteva momente, Holly îşi ridică privirea şi se uită fix chiar în ochii lui Artemis, ca şi cum ar fi ştiut că o privea.

– E aici, spus ea gîfîind. Am aici un om viu. Nu arată prea bine, dar respiră.

Artemis căzu la pămînt. Suspine de uşurare îi scuturau umerii firavi. Plînse preţ de un minut întreg. Apoi redeveni vechiul Artemis.

– Bravo, căpitane. Acum, hai să plecăm de aici pînă Foaly nu activează din greşeală unul dintre incineratoarele acelea.

În măruntaiele Pămîntului, centaurul se lăsă pe spate, îndepărtîndu-se de la consola lui de comunicaţii.

– Nu mă ispiti! spuse el chicotind.

UN EPILOG SAU DOUĂ

Tara

Artemis se îndrepta către colegiul St. Bartleby. Acolo trebuia să fie cînd serviciile medicale din Helsinki aveau să îl identifice pe tatăl lui după paşaportul pe care Foaly i-l fabricase suficient de uzat şi afectat de intemperii încît să fie credibil.

Holly făcuse tot ce putuse pentru omul rănit, îi vindecase rana din piept şi chiar îl făcuse să îşi redobîndească vederea în ochiul bolnav. Dar era prea tîrziu ca să mai încerce să reatașeze piciorul, pe care oricum nu-l aveau. Nu, Artemis senior avea nevoie de tratament îndelungat, iar acesta trebuia să înceapă într-un loc ce putea fi explicat în mod raţional. Aşadar Holly zbură cu el spre sud-vest, la Helsinki, şi îl aşeză pe omul aflat în stare de inconştienţă pe treptele Spitalului Universitar. Un infirmier îl zărise pe pacientul zburător, dar acestuia i se aplicase cu succes o ştergere de memorie.

Cînd Artemis senior îşi va recăpăta cunoştinţa, cei doi ani vor fi o nebuloasă pentru el, iar ultima lui

amintire va fi una frumoasă: cînd îşi lua la revedere de la familia lui în portul din Dublin. Din nou mulţumită lui Foaly şi tehnologiei lui de ştergere a memoriei.

– Ce ar fi să mă şi mut cu tine? glumi centaurul cînd se întoarse la sediul central al poliţiei. Şi să-ţi şi calc rufele, dacă tot m-am apucat.

Artemis zîmbi. Zîmbea des în ultima vreme. Chiar şi despărţirea de Holly merse mult mai bine decît se aşteptase, avînd în vedere că ea îl văzuse trăgînd în propriul tată. Artemis se cutremură. Anticipase că va avea multe nopţi albe din cauza acelei strategii.

Căpitanul îi însoţi pînă la Tara, unde îi strecură printr-un gard-hologramă. Era chiar şi o vacă holografică mestecînd frunze virtuale, ca să inducă oamenii în eroare.

Artemis se îmbrăcase la loc în uniforma lui şcolară, curăţată cu tehnologia elfă. Îşi mirosi gulerul.

– Sacoul acesta are un miros ciudat, comentă el. Nu neplăcut, dar deosebit.

– E curat, spuse Holly zîmbind. Foaly a trebuit să-l treacă prin trei programe de curăţare în maşină ca să se ia...

– Să se ia amprenta Noroioşilor, completă Artemis.

– Exact.

Era o lună plină deasupra lor, strălucitoare şi rotundă ca o minge de golf. Holly îi simţea magia cîntînd.

– Foaly a zis că, în semn de recunoştinţă pentru ajutorul pe care ni l-ai dat, îşi va retrage echipamentele de supraveghere de la reşedinţa Fowl.

– E bine de ştiut asta, spuse Artemis.

– E o decizie bună?

Artemis se gîndi puţin.

– Da. Poporul nu are de ce să se teamă de mine.

– Bine. Pentru că o mare parte din Consiliu hotărîse să ţi se şteargă memoria. Şi cu o peripeţie de asemenea dimensiuni ţi-ar fi fost afectat puţin şi coeficientul de inteligenţă.

Butler îi întinse mîna.

– Ei bine, căpitane, nu cred că te voi mai vedea.

Holly îi scutură mîna.

– Dacă mă mai vezi, va fi prea tîrziu. Căpitanul Short se întoarse către fortul elfilor. Ar fi bine să plec. În curînd se va lumina. Nu vreau să fiu surprinsă fără scut de vreun satelit spion. Ultimul lucru de care am nevoie e să-mi apară poza pe internet. Tocmai acum cînd am fost reprimită în Recon.

Butler îl lovi uşor cu cotul pe protejatul lui.

– Oh, Holly... ăăă, căpitane Short.

„Ăăă"? Lui Artemis nu-i venea să creadă că zisese „ăăă". Nici măcar nu era un cuvînt.

– Da, noro... Da, Artemis?

Artemis o privi în ochi aşa cum îl instruise Butler. Treaba asta cu politeţea era mai dificilă decît s-ar fi aşteptat.

– Aş vrea să... Adică. Ce vreau eu să spun...

Butler îl înghionti din nou.

– Îţi mulţumesc. Îţi datorez totul. Datorită ţie îi am pe părinţii mei alături. Şi felul în care ai condus naveta aceea a fost de-a dreptul spectaculos. Şi pe tren... ştii, eu n-aş fi putut face tot ce tu...

Încă un cot. De data aceasta ca să nu se mai bîlbîie.

– Scuze. Ei bine, ai înţeles ideea.

Trăsăturile de elf ale lui Holly aveau o expresie stranie. Ceva între jenă şi – era adevărat oare? – încîntare. Îşi reveni repede.

– Poate că şi eu îţi datorez ceva, omule, spuse ea, scoţînd pistolul.

Butler era gata să reacţioneze, dar decise să aibă încredere în ea.

Căpitanul Short scoase o monedă de aur de la centură şi o aruncă douăzeci de metri înspre cerul luminat de lună. Cu o singură mişcare fluidă, îşi ridică arma şi dădu drumul unui singur glonţ. Moneda mai urcă încă douăzeci de metri şi începu să se răsucească spre pămînt. Artemis reuşi cumva să o prindă din zbor. Primul moment *cool* din viaţa lui.

– Frumoasă lovitură, spuse el. Discul avea acum o găurică în mijloc.

Holly întinse mîna, lăsînd să se vadă cicatricea încă nevindecată de pe deget.

– Dacă nu erai tu, mi-aş fi pierdut degetul. Nici un deget mecanic nu poate substitui o asemenea precizie. Aşa că eu îţi datorez mulţumiri.

Artemis îi întinse moneda.

– Nu, spuse Holly. Păstreaz-o ca să-ţi amintească.

– Să-mi amintească?

Holly îl privi în ochi.

– Că dincolo de viclenie se află o scînteie de compasiune. Poate ar fi bine să mai sufli în scînteia asta din cînd în cînd.

Artemis strînse moneda în palmă. O simţea caldă.

– Da, poate.

Un avion mic, de două locuri, trecu pe deasupra lor bîzîind. Artemis îşi ridică privirea şi, cînd se uită în jos, Holly dispăruse... Se mai vedea un uşor abur deasupra ierbii.

– La revedere, Holly, spuse el aproape şoptit.

Autoturismul Bentley porni la prima cheie. În mai puţin de o oră ajunseră la poarta principală a colegiului St. Bartleby.

– Să ai telefonul deschis, zise Butler, ţinînd uşa. Autorităţile de la Helsinki ar trebui să primească rezultatele de la Interpol în curînd. Dosarul tatălui tău a fost reactivat în sistemul lor mulţumită, din nou, lui Foaly.

Artemis dădea din cap în timp ce îşi verifica telefonul.

– Încearcă să le localizezi pe mama şi pe Juliet înainte ca ştirile să apară. Nu vreau să alergăm după ele prin fiecare staţiune din sudul Franţei.

– Da, Artemis.

– Şi ai grijă să fie conturile mele bine ascunse. Nu e nevoie ca tata să ştie exact cu ce m-am ocupat în ultimii doi ani.

Butler zîmbi.

– Da, Artemis.

Artemis făcu vreo doi paşi către porţile şcolii, apoi se întoarse.

– Şi încă un lucru, Buter. În Rusia...

Artemis nu putu să întrebe, dar bodyguardul ştia răspunsul oricum.

– Da, Artemis, ai făcut bine. Era singura cale.

Artemis clătină din cap, rămînînd lîngă porţile şcolii pînă cînd Bentley-ul dispăru în josul străzii. De acum încolo viaţa lui va fi cu totul altfel. Cu ambii părinţi la conac, afacerile lui trebuiau plănuite cu mult mai multă grijă. Le era dator elfilor şi trebuia să îi lase în pace o vreme. Mulch Diggums însă... cu el era altceva. Atît de multe proprietăţi bine păzite şi atît de puţin timp.

BIROUL CONSILIERULUI, COLEGIUL PENTRU TINERI DOMNI ST. BARTLEBY

Doctorul Po era încă angajat la St. Bartleby, dar nu numai atît. El părea chiar mai puternic după despărţirea de Artemis. Ceilalţi pacienţi ai lui erau cazuri clasice de deficienţe în controlul furiei, stres datorat examenelor şi timiditate cronică. Şi aceştia erau doar profesorii.

Artemis se aşeză pe canapea, avînd grijă să nu apese din greşeală butonul de deschidere al telefonului mobil.

Doctorul Po clătina din cap în faţa calculatorului.

– Domnul director Guiney mi-a transmis mesajul tău. Fermecător.

– Îmi pare rău de asta, spuse el, surprins să îşi dea seama că, de fapt, chiar îi părea rău. De obicei nu îl deranja să îi supere pe alţii. Eram în faza de negare şi îmi proiectam anxietatea asupra dumneavoastră.

Po aproape izbucni în rîs.

– Da, foarte bine. Exact cum scrie în carte.

– Ştiu, spuse Artemis.

Şi chiar ştia. Doctorul F. Roy Dean Schilppe era autorul unui capitol din acea carte.

Doctorul Po îşi lăsă jos stiloul. Ceva ce nu făcuse niciodată.

– Ştii, tot nu am rezolvat problema aceea veche.

– Despre ce problemă vorbiţi, domnule doctor?

– Cea pe care am atins-o la ultima noastră şedinţă. Despre respect.

– A, aceea.

Doctorul îşi împreună degetele.

– Aş vrea să te prefaci că sînt la fel de inteligent ca tine şi să-mi dai un răspuns sincer.

Artemis se gîndi la tatăl său care zăcea într-un spital din Helsinki, la căpitanul Holly Short care îşi riscase viaţa să-l ajute şi, desigur, la Butler, fără de care nu ar fi reuşit să iasă din laboratoarele Koboi.

Își ridică privirea și îl surprinse pe doctorul Po zîmbind.

– Așadar, tinere, ai găsit pe cineva demn de respect?

Artemis îi întoarse zîmbetul.

– Da, cred că da.

Un inedit interviu cu un geniu infractor

Nume: Artemis Fowl

– *Cel mai important lucru.*

– Cel mai important lucru pentru mine este bodyguardul meu, Butler, fără de care aş fi murit în nenumărate ocazii. Butler face posibile unele acţiuni mai dubioase pe care le întreprind prin prezenţa lui fizică impunătoare. Cu alte cuvinte, e mare şi sperie lumea.

– *Ai vizitat multe locuri în lume în expediţiile tale în căutarea Cărţii elfilor şi pentru salvarea tatălui tău. Care loc ţi-a plăcut cel mai mult şi de ce?*

– În timpul expediţiilor mele eram cu totul absorbit. Nu dădeam atenţie peisajului, nu însemna nimic pentru mine. Acum regret, desigur. Dacă ar trebui să aleg un loc favorit, aş zice reşedinţa Fowl. E un clişeu, ştiu, dar acasă am ascunse rezervele de aur.

– *Cea mai arzătoare dorinţă:*

– Hmm... e o întrebare grea. Am atît de multe ambiţii. Evident, principala ambiţie e să refac averea familiei, diminuată de încercarea tatălui meu de a-şi extinde afacerile în Rusia.

– *Ce faci cînd nu eşti în faţa computerului?*

– Tind, într-adevăr, să petrec prea mult timp în faţa computerului. Cîteodată mă plimb prin parcul Saint Stephen din Dublin pentru a observa natura umană. Dacă trebuie să exploatez oamenii, e bine să ştiu de ce sînt capabili.

– *Ai idee care va fi următoarea ta aventură?*

– Am avut suficiente aventuri pentru toată viaţa. Voi lăsa lucrurile de acest gen în seama căpitanului Holly Short şi a colegilor ei din Brigada de Recunoaştere. În viitor plănuiesc să-mi conduc operaţiunile departe de lumea explozivă a Mafiei ruseşti. Computerele, de exemplu, sînt domeniul meu. Am construit un supercomputer cu ceva tehnologie elfă, pe care Butler a reuşit să o pună deoparte pentru mine, şi am de gînd să demonstrez abilităţile acestui computer în faţa unui om de afaceri american care are o reputaţie de persoană periculoasă – deşi sînt covins că e, în mare parte, o exagerare. În orice caz, îl voi avea pe Butler cu mine, aşa că... pînă la urmă ce mi s-ar putea întîmpla?

În curînd:

Eoin Colfer

Artemis Fowl

CODUL INFINITULUI

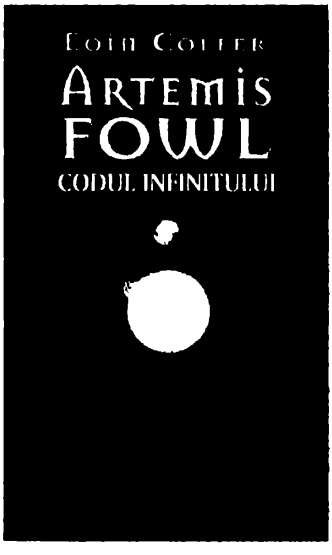

Artemis este mîndrul posesor al unei maşinării care face şi cel mai performant computer să pară un abac. Ingenioasa găselniţă funcţionează nu doar ca un computer, DVD player, televizor etc., ci detectează orice tip de transmisie, fiindcă se poate conecta la sateliţii artificiali care orbitează în jurul Pămîntului şi-i poate comanda.

Ei, bine, aţi ghicit: este vorba despre tehnologie Recon de ultimă generaţie. Iar lucrurile pe care un adolescent genial precum Artemis le poate obţine cu acest mecanism nu cunosc limite.

Artemis Fowl se întoarce pentru o aventură de care doar el ar fi capabil. După ce îi înșelase pe elfi sustrăgînd o bună parte din rezervele lor de aur și le răpise pe unul dintre cei mai buni comandanți, Artemis se vede nevoit să le ceară ajutorul într-o amplă operațiune de salvare a tatălui său, sechestrat de Mafia rusească. Expediția în Ținuturile Arctice e plină de neprevăzut și aventuri explozive (la propriu!)

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-730-9
9 789735 767303
www.rao.ro
www.raobooks.com